

Mùa Hoa Loa Kèn Nở Rực Rỡ

Contents

Mùa Hoa Loa Kèn Nở Rực Rỡ	2
1. Chương 1 - Chương 1	2
2. Chương 2 - Chương 2	3
3. Chương 3 - Chương 3	5
4. Chương 4 - Chương 4	7
5. Chương 5 - Chương 5	9
6. Chương 6 - Chương 6	11
7. Chương 7 - Chương 7	13
8. Chương 8 - Chương 8	14
9. Chương 9 - Chương 9	16
10. Chương 10 - Chương 10	18
11. Chương 11 - Chương 11	20
12. Chương 12 - Chương 12	22
13. Chương 13 - Chương 13	23
14. Chương 14 - Chương 14	24
15. Chương 15 - Chương 15	26
16. Chương 16 - Chương 16	27
17. Chương 17 - Chương 17	28
18. Chương 18 - Chương 18	29
19. Chương 19 - Chương 19	30
20. Chương 20 - Chương 20	31
21. Chương 21 - Chương 21	32
22. Chương 22 - Chương 22	34
23. Chương 23 - Chương 23	35
24. Chương 24 - Chương 24	36
25. Chương 25 - Chương 25	37
26. Chương 26 - Chương 26	39
27. Chương 27 - Chương 27	40
28. Chương 28 - Chương 28	42
29. Chương 29 - Chương 29	44
30. Chương 30 - Chương 30	45
31. Chương 31 - Chương 31	47
32. Chương 32 - Chương 32	48
33. Chương 33 - Chương 33	50
34. Chương 34 - Chương 34	52
35. Chương 35 - Chương 35	54
36. Chương 36 - Chương 36	56
37. Chương 37 - Chương 37	58
38. Chương 38 - Chương 38	60
39. Chương 39 - Chương 39	61
40. Chương 40 - Chương 40	63

Mùa Hoa Loa Kèn Nở Rực Rỡ

Giới thiệu

NHÂN VẬT CHÍNH: Lý Tam Hỉ x Ngải Tử Hàm hơi hướng hài, hiện đại, kết thúc HEchuyện tình vớ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mua-hoa-loa-ken-no-ruc-ro>

1. Chương 1 - Chương 1

Vào thời điểm học trung học tôi vẫn cho rằng tôi là một người rất khiêm tốn, mỗi khi họ nhìn tôi cười họ đều gọi tôi là anh chàng đẹp trai, thời điểm cuối cùng của tôi vẫn luôn hướng về mọi người đang lo lắng nói: “Khiêm tốn! Khiêm tốn!”

Tôi cho rằng tôi khiêm tốn nhất chính là tình cảm của tôi, tôi thật sự không nhớ rõ chính mình có tri kỷ hay bạn bè hay không, những người bên cạnh tôi thay đổi từng nhóm từng nhóm một, tôi xem bọn họ đều giống nhau. Nếu quan hệ tốt thì tôi sẽ làm anh em, nếu tôi thấy không tốt thì tôi sẽ tự động giải tán. Tôi không thích đánh nhau chỉ vì tranh dành một món đồ, tôi cảm thấy như thế là tự hủy hoại hình tượng, tuy rằng tôi cũng không thể đánh được người khác.

Mọi người xung quanh tôi thường nói tôi có bộ mặt giống cương thi, trên mặt cả đời cũng không động đậy, không có kinh hỉ, không có bi thương, u buồn hay suốt ruột, tất cả biểu cảm của tôi chỉ có một bộ mặt, người ta còn nói khuôn mặt tôi còn không bằng cái mặt nạ, mặt nạ mang lên người còn nghiêng, mặt tôi nếu không cần thì thực sự nên phá bỏ.

Đương nhiên, tất cả những lời nói kia đều là nam sinh nói về tôi, các cô gái thì luôn thích khuôn mặt này, khi đó, còn lưu hành một danh từ, các cô ấy đều gọi tôi là “COOL” !

Tôi không thể nhớ rõ từ lúc nào thì tôi liền thay đổi, khuôn mặt của tôi đã xuất hiện muôn màu muôn vẻ. Cẩn thận nghĩ lại, có lẽ là từ học kỳ 2 năm ấy.

Ngày đó, ánh mặt trời tươi sáng, gió nhẹ làm mái tóc tôi bay bay nhẹ nhàng, cảnh liễu bên ngoài đung đưa theo gió, nhẹ mà uốn lượn như cánh trên cánh tay của Quan Thế Âm.

Tôi cầm cái chổi rơm đi xuống dưới lầu trực nhật, người làm việc luôn khiêm tốn như tôi chưa bao giờ nhìn thẳng vào người khác. Đương nhiên, phải trừ mấy người lãnh đạo trường, tôi còn phải trừ cho bọn họ chút mặt mũi.

Đến chỗ phân công của tôi, tôi gần như thoải mái mà nghiêm túc quét, bên cạnh truyền đến từng trận cười như gà mẹ đẻ trứng, tôi vẫn bình thường mà làm công việc của mình.

Sau đó âm thanh càng lúc càng lớn, từ gà mẹ đẻ trứng đến súng máy bắn phá, cuối cùng lại đến âm thanh xuất phát từ tận cổ họng. Tôi thực sự không chịu được liền ngẩng đầu liếc mắt một cái. Bắt đầu từ giây phút đó, cuộc đời tôi đã trở thành bi kịch.

Trước mắt tôi là một người, bởi vì hình thể của hắn đứng bên lan can nên chỉ thấy đó là một người con trai, tất cả ánh mắt của mọi người đều tập trung trên người hắn. Tôi không muốn cuộc đời của tôi giống như

bọn họ, dung tục, ngoại trừ dành bộ não tập trung cho học tập thì nửa còn lại đều sợ thiên hạ bắt loạn mà luôn muốn xem trò vui. Vì lẽ đó, tôi chỉ đứng sau cây liễu mà nhìn hẩn.

Tướng mạo người này thật sự rất hiếm thấy ở thế kỷ 21, tôi thấy hẩn căn bản là chưa tiến hóa. Nếu như lúc các thầy cô tiểu học dạy cho học sinh bài người tối cổ, chỉ cần mời hẩn đứng trên bục giảng, tôi nghĩ dù thầy cô chẳng cần nói nhiều thì các bé cũng sẽ nhớ rõ mồn một các đặc điểm của họ.

Hẩn đang ôm trong tay một cái thùng rác to lớn, dính sát vào người nhìn rất ư thân thiết, lại còn đang há to cái miệng cũng không biết là đang nhìn ai cười, trong miệng cứ lẩm bẩm to nhỏ. Xung quanh hẩn căn bản không có người, cũng không biết nói với ai nữa.

Đúng lúc này, một vị lão đệ to con lại gần, một cước đá bay cái thùng rác trên tay, tất cả rác rưởi bên trong đều bay tứ tung, như tán hoa lúc tiên nữ bay xuống rơi xuống quanh hẩn, có túi mì ăn liền, vụn bánh mì, khăn giấy, thậm chí còn có cả một bọc BVS..... không khí lập tức ngưng trệ, bên cạnh tràn ra tiếng cười nhợt nhạt cùng với một người mặt mày tái nhợt.

Tôi vẫn đang chờ mong hẩn phát hỏa, sẽ quăng cái thùng rác hay là ngồi ôm thùng rác khóc sụt sùi? Tôi chờ gần 10 phút, có lẽ trường hợp thứ 2 có vẻ khả thi hơn.

Nhưng mà tôi sai rồi, hẩn rất yên tĩnh ở nơi đó tìm kiếm, bên cạnh có cái chổi rơm và một cái hốt rác chờ hẩn đến lấy, thế nhưng hẩn chỉ dùng tay, một mảnh, hai mảnh, ba mảnh, bốn mảnh, năm mảnh, sáu mảnh, bảy mảnh, tám mảnh..... cuối cùng hẩn nhặt mọi thứ, ôm thùng rác lên, vẫn nhếch nhếch miệng rộng mà đi về phía trước, miệng lẩm bẩm.

Đang lúc hẩn đang định đi, vị học đệ kia lại đến, dơ chân ra quét một cái, thùng rác lại bay ra, tất cả rác rưởi bên trong đều bay tứ tung, như tán hoa lúc tiên nữ bay xuống rơi xung quanh hẩn, có túi mì ăn liền, vụn bánh mì, khăn giấy, thậm chí còn có cả một bọc BVS..... không khí lập tức ngưng trệ, bên cạnh là tràn ra tiếng cười nhợt nhạt cùng với một người mặt mày tái nhợt.

Lần này có lẽ sẽ thú vị, tôi xem rất hăng hái, nhưng mà sự thực chứng minh cũng chẳng có gì hay ho, hẩn vẫn yên tĩnh ở nơi đó, bên cạnh có cái chổi rơm và một cái hốt rác chờ hẩn đến lấy, thế nhưng hẩn chỉ dùng tay, một mảnh, hai mảnh, ba mảnh, bốn mảnh, năm mảnh, sáu mảnh, bảy mảnh, tám mảnh.....

Quá trình này duy trì bao lâu tôi không rõ ràng, tôi chỉ biết là tôi đã đứng nửa giờ, cuối cùng tôi phát hiện tôi không cần phải trực nhật, bởi vì hẩn đã đem địa bàn của tôi nhật sạch sẽ.

Khi đó trong lòng tôi có một loại cảm giác, thế nhưng tôi không có cách nào miêu tả nó như thế nào. Tôi rất đồng tình với hẩn, đặc biệt khi thấy xung quanh một đám người nhếch miệng rộng cười cợt hẩn; tôi cũng thật khâm phục hẩn, dù sao hẩn có một loại nhẫn nại mà người bình thường không có; tôi cũng rất chán ghét hẩn, một người tại sao có thể sống như thế, không có mặt mũi, không có tự tôn. Cuối cùng tôi rất cảm ơn hẩn, hẩn đã làm sạch sẽ phần việc của tôi, chỉ có tôi mới biết tôi thực sự chán ghét lao động như thế nào.

Một anh em từ phía sau đập vào lưng tôi, cười nói: “Ngải Tử Hàm, một mình cậu ở chỗ này cười cái gì?”, tôi khước đại sờ sờ mặt mình, sau đó yên lặng nhìn thoáng qua Bá Nhạc. Từ một khắc đó tôi quyết định, tôi muốn cuộc sống của tôi muôn màu muôn vẻ lên.

2. Chương 2 - Chương 2

Ngày hôm đó, tôi trở về phòng trọ, tâm tình tôi thực sự phức tạp, đó là lần đầu tiên muốn chủ động cùng anh em tán gẫu. Vừa mới há miệng định nói chuyện, Vương miệng rộng gần như đúng lúc đó đã bắt đầu nói không ngừng, tôi biết nếu tôi muốn chen vào để nói chắc phải chờ đến sáng ngày mai.

Vương miệng rộng tên thật Vương Trí Hạo. tất cả mọi người trong phòng trọ đều có thói quen gọi hẩn là Vương miệng rộng. Trước đây hẩn cũng có rất nhiều biệt hiệu: cái gì mà Vương liên tục, Vương đại nói, bần kê trộm Vương. Tất cả biệt hiệu đó đều để hình dung con người của hẩn.

Nhớ tới lần đầu tiên tôi tới ký túc xá, trong lòng tôi đều cực kỳ cao hứng. Nhìn từng cái giường từng góc ngách trong ký túc xá, tâm tình tôi rất phấn khởi, rốt cuộc tôi có thể nếm thử cuộc sống khổ cực của cuộc sống ở trọ.

Trước khi đi ra khỏi nhà, cha tôi còn hung hăng mà nói “nếu ở bên trong không thoải mái, cha có thể để tài xế mỗi ngày đưa con đi học”, tôi còn không ngừng mà lau nước mắt. Nhưng những việc này đối với tôi mà nói đều vô dụng, tôi đã sớm muốn chạy trốn khỏi nhà tù của bọn họ. Nếu ông trời đem bánh nướng hưởng miệng cậu mà nhét vào, cậu không lẽ chỉ ngượng ngùng mà lại không ăn sao?

Vào ngày đầu tiên, Vương miệng rộng thực sự khiến tôi có ý định chuyển về nhà. Vào buổi tối hôm đó, Vương miệng rộng gần như gặp được ai đều nói với người đó, vừa mở miệng liền không có điểm dừng. Nói từ hần đang còn nhỏ đến thời cha hần đang nhỏ, từ cha hần đang nhỏ đến ông hần đang nhỏ, sau đó cứ dựa vào kiểu ấy mà suy luận. Hần không thích nói chuyện lúc có tất cả mọi người, khi đó hần sẽ rất căng thẳng. Hần cứ nói từ giường số một đến tận giường thứ tám. Nhưng đặc biệt nội dung không bao giờ lặp lại.

Sau khoảng 1 giờ, tôi nghe được thanh âm của Vương miệng rộng có chút ách, hơn nữa vẫn không ngừng nuốt nước bọt. hần lúc bắt đầu nói chuyện âm thanh cảm xúc mãnh liệt giống như tiểu hài tử dần chuyển sang ngữ khí trầm thấp của người trung niên, cuối cùng đã biến thành âm thanh đặc biệt tang thương của người già. Tôi nghĩ đó là hần muốn thay đổi giọng nói theo từng câu chuyện của hần đi.

Nhưng thực sự tôi càng nghe càng uất ức, cổ họng của hần đã biến thành cái chiêng vỡ rồi, tôi cảm giác như có người cứ quất tháo vào lỗ tai tôi. Thế nhưng cái đại gia trong phòng còn chưa nói gì, tôi ở đây chỉ có để không ngừng lăn lộn để biểu thị bất mãn.

Sau khi trở mình 2 lần, tôi cuối cùng cũng chịu thua mà bước xuống giường, hần ngồi ở đầu giường tôi, cầm lấy di động tôi đặt ở đó.

“Mịa nó, anh em, cậu mới năm nhất mà đã dùng điện thoại di động a? Thao, cái này cũng hơn 3000 đi! Vừa nhìn cũng biết là người có tiền, sao lại trọ ở trường, được nuôi chiều nên ngủ không quen đi. tôi vừa vào cửa nhìn thấy cậu rất xa hoa, trang phục, khí chất đó so với chúng tôi thật sự soái hơn. Đang mới vào năm học, nên chạy chọt mà chuyển ra đi, mà cậu ăn cơm quán sao? Chúng tôi đều là người da thịt dày không sợ khổ chứ nhìn cậu da mỏng nộn thịt thể này không phải tới tìm khổ sao? Kịp lúc lo liệu chạy trường quên đi, cơm cậu ăn quán sao? Tôi nghĩ tới lão cha tôi lúc đó...”

Sau đó tôi rất thức thời, cái gì cũng không nói, cuối cùng Vương miệng rộng phát hiện tôi đang ngủ mới thất vọng bò về giường. Sáng hôm sau, nhìn bề ngoài tôi rất bình thường, kỳ thực tôi đang đợi Vương miệng rộng mở miệng nói chuyện. Khi hần dùng lời nói vang dội mà đánh tiếng với chúng tôi để bắt đầu mở miệng, tôi cảm giác tâm của tôi đã bắt đầu phát khóc.

Buổi trưa được nghỉ học, tôi ở trên bãi tập nghe thấy tiếng cười điên cuồng ở trong phòng trọ, cũng không biết đang nói cái gì. Chờ tôi vào phòng trọ, mấy người kia hoàn toàn không chú ý đến tôi, ngay cả Vương miệng rộng cũng chỉ cười với tôi rồi đi mất dạng.

Tôi trong lúc vô tình nghe được một ít thông tin, hình như đang nói về Lý Tam Hỷ, năm 2, đề tài này không có biến mất sao? Huống hồ tới hôm nay tôi cũng không biết Lý Tam Hỷ là ai, nếu những người tôi không nhận thức thì tôi cũng sẽ không biết! Hơn nữa chuyện tôi không thích nhất chính là hỏi thăm chuyện của người khác. Vì lẽ đó mỗi lần bọn họ tán gẫu tôi chỉ có thể cầm lấy MP3 gắn ở lỗ tai để tránh tiếng ồn ào ở bên ngoài.

“Ngải Tử Hàm, cậu không đi xem Lý Tam Hỷ a, ha ha...” Vương miệng rộng lôi kéo tôi một hồi, nói xong lại như giống ăn được đậu ngon mà ha ha nở nụ cười.. Tôi nhắm mắt lại “Ồ” một tiếng, nhưng kỳ thực cái gì tôi cũng không nghe.

Xế chiều hôm đó, đến tiết thứ hai, người ở ngoài cửa lớp thê thảm gọi “Ngải Tử Hàm, có người tìm cậu!” .

Tôi cà lắt là phơ đi ra ngoài, bằng trực giác tôi nghĩ chắc là bạn nữ nào đó đến đưa thư cho tôi rồi. Nhưng trực giác của tôi thường thường đều sai, có điều, người trước mắt này vẫn khiến tôi sững sốt một chút. Dĩ nhiên là hần, người nguyên thủy nhặt rác rưởi.

“là... tôi là Lý Tam Hỷ, tôi... là, có người bạn học nói cậu muốn sách sinh vật của tôi, nói tôi tôi đưa cho cậu... là.. tôi đi trước.” Nói xong, hắn cực kỳ hưng phấn mà đi, cứ thế mà nện ngực giậm chân, miệng lẩm bẩm.

Tôi sững sốt ba giây, nguyên lai hắn chính là đại danh鼎鼎鼎鼎 Lý Tam Hỷ, là người mà bọn cùng phòng bàn tán, là người ngay cả giấy vụn đều ăn, mỗi sáng sớm đều có thể ăn 4 cái bánh rán lớn Lý Tam Hỷ!

Tuy rằng tôi biết chuyện này nhất định là những người ký túc xá đang kiếm chuyện trêu tôi, nhưng tôi một chút tức giận cũng không có, người này tôi cảm thấy rất có hảo cảm.

Tôi trở lại phòng học mở ra quyển sách sinh vật của hắn, từ đầu tiên ghi rõ ràng bảy chữ lớn: ”châm ngôn của Lý Tam Hỷ“, nội dung là “sống vĩ đại, chết quang vinh!”

Tôi mở ra xem bên trong, ghi nhớ dày đặc, đầy rẫy chú ý là nguyên văn lời của thầy, cái gì mà “Các bạn học phải nhớ kỹ công thức này” “Lần sau đi thi phải chú ý”, tôi yêu thích không buông tay mà lật tới lật lui, người này thật khiêm tốn a!

Buổi tối tôi trở lại phòng ngủ, Vương miệng rộng hào hứng chạy tới “Như thế nào, như thế nào, cậu thật sự cho Lý Tam Hỷ ấn tượng thật tốt đấy! Cậu có biết hắn trở lại lớp học nói thế nào không? Hắn nói ‘tiểu tử này nhìn cũng cao ráo, tôi lúc trước còn tưởng là con gái nên mới đi tới, lại không nghĩ tới lại là nam nhân a, không có chuyện gì, ngược lại cũng chơi chán rồi... ha ha... lúc này tôi cuối cùng cũng thấy được người ngang tài ngang sức với tôi.”

Người trong phòng đều nhìn cặp mắt mắt thương cảm nhìn tôi, tôi cũng không biết nên phản ứng thế nào, nói thật, tôi cũng không nghĩ tới hắn vẫn có ấn tượng về tôi.

Ngay sau đó, Vương miệng rộng liền dang tay mà ôm vai tôi nói.”Anh em, ngày mai ra bãi tập tôi sẽ đứng một chỗ với cậu, cậu không phải nói Lý Tam Hỷ đã làm trái tim cậu tan vỡ sao, tôi cũng muốn thưởng thức a.” Vương miệng rộng kinh dị nhìn tôi, tôi rất có tinh thần mà chống đỡ 2h lải nhải của hắn, tất cả là những việc làm góc ngách của Lý Tam Hỷ.

Ngày thứ 2 ở bãi tập, tôi cố ý lui về phía sau, lớp chúng tôi cùng lớp Lý Tam Hỷ vừa vận xếp cạnh nhau, như thế vừa lúc tôi có thể thấy được hắn, tôi có chút hưng phấn mà nhìn hắn chăm chăm, lúc này đội ngũ vừa dừng lại, Lý Tam Hỷ như bị truyền vào thuốc kích thích của một lão già, tuy rằng đang đứng thẳng, nhưng vẫn chiếm mất 2 phần diện tích.

Tiếng hô lớn tiếng phát ra từ người đội trưởng, Lý Tam Hỷ cũng chẳng cần để ý đến ai mà tiến lên phía trước, tự mình sáng tạo các động tác thể dục thể thao, chúng tôi đứng bên cạnh nhìn cũng chẳng biết nên nói cái gì. Tôi có nghe qua Vương miệng rộng nói chúng tôi cùng tuổi, cùng học một ban, nhưng không hiểu tại sao những động tác hắn tập một chút cũng không trùng với chúng tôi. Khi thì hắn như một khúc gỗ mà bất động, khi thì như động kinh cứ thế phát điên mà tập. Thực sự náo nhiệt.

Từ đó về sau, mỗi ngày tôi đều đến nhìn hắn, nhìn đến nghiện, buổi tối trở về giường nằm tôi vẫn còn nhớ đến những hành động của hắn, lần đầu tiên tôi sản sinh lòng hiếu kỳ với một người như thế.

3. Chương 3 - Chương 3

Ngoại trừ nhìn hắn ở sân tập, từ xa quan sát hắn, tôi cũng không chân chính gặp mặt hắn lần nào nữa. Mỗi khi đi ngang qua, trong miệng hắn luôn lải nhải cái gì đó, tôi nghe xong nửa tháng cũng không thể hiểu được hắn nói gì. Tôi chỉ cảm thấy nhiệt tình của bản thân cũng do lòng hiếu kỳ, cũng không nghĩ tới việc cầm ghế lau nhà đuổi theo hắn ở bãi tập để hấp dẫn sự chú ý của hắn.

Tôi cảm thấy so với việc đám người kia hướng về hắn trêu đùa, bắt nạt hắn làm thú vui, hoặc đánh hắn để thể hiện oai phong Tôi cảm thấy so với những người kia lấy bắt nạt hắn làm vui, hoặc là thông qua đánh hắn để biểu hiện oai phong của đàn ông thì bản thân tôi vẫn cảm thấy mình vẫn có nhân tính.

Có điều cũng bởi vì hần, tôi cùng với những người bạn cùng phòng quan hệ càng ngày càng tốt. Tôi cũng sẽ phùng bụng cười to trong một hồi náo nhiệt, mỗi khi nghe người khác nói về hần, tôi như ăn thuốc kích thích thì thoảng nói vài ba câu. Mọi người trong ký túc xá đều hoài nghi tôi có phải hay không hồi trước uất ức khiến tôi phát điên rồi, bây giờ nói. Bây giờ cứ một lần mở miệng nói chuyện sẽ kéo dài tới tận hơn 10h đồng hồ.

Khi đó Vương miệng rộng còn nhìn tôi nói: “gieo hành động, gặt thói quen, gieo thói quen, gặt tính cách, gieo tính cách, gặt số phận, Ngải Tử Hàm số mệnh của cậu sắp thay đổi rồi.”

Số mệnh năm 15 của tôi đang thẳng tắp đột nhiên rẽ sang hướng khác.

Trường học của chúng tôi là một năm đều phân một bạn khác nhau, lớp 9 năm ấy là năm sóng gió nhất đời tôi. Tôi mới bước xuống cái giường ấm áp để đến trường, Vương miệng rộng đã từ đằng xa hướng bên này hét lớn/

“Tử Hàm a! Chúng tôi cùng Lý Tam Hỷ một tiểu đội.”

Tôi còn nhớ khi đó tôi cùng Vương miệng rộng đã ôm nhau mà khóc về tình cảnh bi thảm của tôi. Năm năm, tôi mai danh ẩn tích nửa năm chính là chờ đợi ngày này a! Tôi không cần tiếp tục cả ngày lén lút lút như gián điệp ở ban của hần đi lại, cũng không cần phải vì hần mà bạn bè nói tôi đều xấu tới xấu lui, cái gì gọi là duyên phận? Ông trời cho hần cơ hội, tạo ra cơ hội này, đây chính là duyên, chính tôi phải quý trọng cơ hội này, đây chính là phận.

Duyên đều đến rồi, không lẽ còn bắt phận chia xa sao?

Xem xong bảng danh sách lớp dán trên bảng thông báo của trường, tôi gần như gió xoáy mà bay nhanh về phía lớp mới. Tìm cái vị trí “thật thuận lợi” để ngồi xuống, cái gì gọi là thuận lợi? Chính là ngẩng đầu có thể thấy được người ra người vào, quay đầu có thể thấy rõ bảng đen, phải trái có thể nhìn thấy huynh đệ nào đó đang nghịch điện thoại di động, tóm lại là mắt nhìn hướng, tôi nghe tám phương, hội tụ đầy đủ.

Mọi người lục đục đến, Lý Tam Hỷ không tính là đến muộn, khi hần đến, một nhóm người cả nam lẫn nữ đều ồn ào, người người kêu, người người chầm chọc. Nhưng có vẻ Lý Tam Hỷ không để ý lắm, giống như tất cả mọi lời chê bai đó đều là thiện ý, hần vẫn không để tâm mà ưỡn ngực ngẩng đầu tiến vào.

“Ngải Tử Hàm đi đâu rồi? tại sao lại ngồi dưới góc đáy hả? Nhanh ra đây cho tôi!” Tôi vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy thầy Ngưu trừng mắt to mắt nhỏ hướng về phía tôi. Tôi nhớ ra rồi, năm nay vừa lúc hần dạy tôi.

“cậu là người mà chủ nhiệm lớp đã thông qua, năm nay cậu hãy làm lớp trưởng đi.” Thầy Ngưu hướng một bộ dạng thực tuần tú nhìn về tôi mà nói, ngữ khí không cho phép phản kháng.

.

“không được, không phải năm nào cũng phải đều dân chủ bình đẳng mà bỏ phiếu sao? Thầy cứ nói như thế ai sẽ phục a?”

“Cậu yên tâm, tôi có cách!”

” bạn học bàn thứ nhất bắt đầu ghi tên đi, từ trên xuống dưới, lát tôi sẽ đến lấy!”

Sau đó thấy trên bản chính giữa là cái tên Ngải Tử Hàm, học sinh bàn tán, mọi người nhỏ giọng lầu bầu Ngải Tử Hàm là ai? Có người còn thẳng thắn đứng dậy tìm kiếm, tôi dùng sức nuốt nuốt nước miếng, thầy Ngưu, nửa lớp đều không biết Ngải Tử Hàm là ai, cậu lại cho tôi cái thông tin kém năm phiếu là tuyệt đối, cái này cũng quá vô lý đi..

Có điều hần đã cho tôi một chức vị tốt, sau đó mọi việc thuận lợi, lớp cũng không dị nghị gì, thầy nói tôi lên mục giảng nói vài câu, tôi gần như hùng hục mà chạy lên.

“Tôi rất cảm tạ các bạn học tin tưởng tôi, tôi sẽ cố gắng làm tốt chức vị này....” Tôi đảo mắt vài lần về phía Lý Tam Hỷ. Hần tựa hồ không nghĩ đến là đã biết tôi, vẫn ngồi thẳng tắp, hàm răng kiên định cắn cắn hàm môi dày, một bộ mặt kính phục, hơn nữa chỉ ngây ngốc làm một động tác, tôi thiếu chút nữa đã nhìn không được mà suýt phun máu mũi. Tiểu tử này đã quên, đã quên tôi đã từng đoạt lấy toàn bộ bạn gái xung quanh hần .

Chính thức bước vào thời kỳ học tập, biểu hiện của Lý Tam Hỷ ngoài dự liệu của tôi. Nguyên lai hắn không chỉ là người chuyên nhặt rác, còn là một rổ vắn, người tràn đầy khí tức nghệ thuật. Trên mục giảng, sau khi mang nhân vật trong truyện Thủy Hử phân tích muôn hình muôn vẻ, tôi lại một trận sững sờ, còn tệ hơn nữa, lúc hắn quay về còn bồi thêm một câu “ đây là những điều tôi thấy được khi tôi đang học tiểu học, tôi nhớ không rõ lắm”

Cứ đến giờ văn học văn hóa, cả thiên hạ đều thuộc về hắn, đối mặt với các bài văn đầy rẫy ngôn từ, hắn không cần xem chú giải mà vẫn ung dung dịch được. Tôi vẫn hoài nghi hắn có phải hay không được xuyên đến, tư duy còn đang ở thời cổ đại, hưởng hồ văn phong hắn căn bản chưa được khai phá.

Tôi cảm thấy qua một thời gian, lòng hiếu kỳ của tôi đối với hắn ngày càng mãnh liệt. Tôi không hiểu vì sao một người ở trong hoàn cảnh nào lại tạo ra một người có tính cách kỳ quái như vậy. Tôi cũng không hiểu tại sao mọi người xung quanh đều thích bắt nạt hắn, cười nhạo hắn, rõ ràng chính mình còn không bằng hắn, hơn nữa dưới cái nhìn của tôi, hắn là một người thật thà, chất phác.

Khi tôi đã không vừa lòng làm một người đứng xem, tôi liền trực tiếp xuất kích đi nghiên cứu nhân loại mới.

Ngày hôm đó, tôi mang sách ngữ văn cầm hắn một buổi trưa, đem tất cả ngôn từ chú giải, nội hàm ý nghĩa viết hết một lần. Phí đi bao nhiêu công sức mới viết ra được một đoạn văn, xem như là phong thư đưa cho Lý Tam Hỷ. Nội dung chính là hi vọng tôi có thể làm bạn bè, hi vọng hắn cho tôi cơ hội. Câu đầu tiên đều thể hiện ra nội dung chính: “tôi nghĩ rằng gần đây rất : tương tự Lý Tam Hỷ, đêm không thể chợp mắt, trần trọc trở mình...”

Tôi thần thần bí bí mà đem nó nhét vào trong ngăn kéo Lý Tam Hỷ. Chờ Lý Tam Hỷ đi vào, tôi cảm giác hô hấp của mình suýt ngừng lại. Cũng không phải tôi căng thẳng khi hắn nhìn tôi, mà là không thể đoán ra tiếp theo hắn sẽ làm gì, tôi sợ hắn kích động thái quá mà mang thư của tôi đứng trên mục giảng đọc, khi đó cũng không biết mặt mũi tôi còn để ở đâu a?

Lý Tam Hỷ bắt đầu ở trong ngăn kéo tìm giấy, kỳ quái, hắn làm sao biết trong ngăn kéo có giấy? Tôi hưng phấn nhìn hắn lấy thư của tôi ra, sau đó vò a vò, lại không chút do dự hì hục nước mũi, trái tim của tôi a, thật lạnh, thật lạnh lẽo. Nhưng cuối cùng hắn cũng tiếp nhận rồi, cái này so với dự đoán của tôi cũng coi như tốt một chút.

Sau đó tôi gần như viết 3, 4 cái phong thư liên tiếp, không phân biệt mà nhét vào trong cặp sách của hắn, hộp đựng bút, kẻ hở ở ngăn bàn, tôi cũng không tin hắn không nhìn thấy.

Sáng ngày thứ ba, tôi xác định hắn đã thấy được phong thư đó, nhìn biểu hiện của hắn có vẻ rung động. Tôi ngồi bàn 2, hắn ngồi ngay sau tôi, tôi vừa quay đầu lại, hắn vừa lúc cũng đang nhìn thẳng tắp về tôi, tôi hướng hắn mỉm cười, hắn cũng rất hiền hậu mà nở nụ cười, các cơ thịt đều nhả thành một chỗ. Trong lúc đó, tôi hình như thấy được một tia ái muội, tôi quay đầu, cảm giác có một tí tẹo không thoải mái.

4. Chương 4 - Chương 4

Ngày đó sau khi tôi học, Lý Tam Hỷ từ trước mặt của tôi đi qua, ngượng ngùng nở nụ cười, sau đó hắn từ túi sách móc ra một tờ giấy nháp.

“Cho cậu, đây là thư trả lời của tôi, là, tôi không nghĩ người ưu tú như cậu lại muốn cùng tôi làm bạn bè, một người nhỏ bé làm nông nghiệp như tôi, là.. cậu để ý đến tôi, từ hôm nay trở đi, tôi chính là đại ca cậu, nếu có người nào bắt nạt cậu, đại ca đây sẽ giúp cậu lấy lại công bằng.”

Tôi đứng ở đó ngẩn người không biết nên nói cái gì, hắn nhìn tôi biểu tình nghi hoặc, làm bộ ngây ngốc hồi lâu, có vẻ không có ý định động đậy. Hắn mới nói tiếp:

“không phải bị dọa chứ, đại ca chỉ là đem chủ nghĩa Mác cùng quan điểm cá nhân của tôi tổng kết lại, biến đổi lượng dẫn đến quá trình biến đổi chất mà thôi.”

Khi đó chúng tôi vẫn chưa được tiếp xúc với triết học, tôi cũng không để ý đến những lý giải của hân, sau đó mới biết hân rất thích đọc sách, thường lấy những danh từ văn vẻ ra để ra vẻ mình học thức uyên bác.

“Ồ.” Tôi cầm lấy tờ giấy, nhìn theo Lý Tam Hỷ rời đi.

“Ngải Tử Hàm? Ngày hôm nay nên đến phiên cậu chùi cửa kính a?” Xa xa một chút là một nữ hài tử đang dùng đôi mắt trong veo nhìn về hướng tôi. Tôi cúi đầu nhìn tờ giấy đã nhàu nát trên tay, mới phản ứng được nàng nói vậy là có ý gì. Nghĩ thầm Lý Tam Hỷ thật sự không bình thường, viết thư đều vô như thế thật có sáng tạo.

Trở lại phòng ngủ, tôi lén lén lút lút mà đem thư mở ra, tôi lại nhất thời mà sửng sốt, một tờ giấy gấp 4 tràn ngập chữ, toàn bộ đều là ngôn ngữ cổ! !

Tôi bị chấn động đến mức tìm không ra phương hướng, chống đỡ giường mới miễn cưỡng có thể đứng lại. Tôi đơn giản nhìn nhìn mấy lần, cái cơ bản là hân đồng ý cùng tôi làm bạn bè, những thứ khác chắc là ý nghĩ nội tâm của hân đi! Đó là tôi tự cho là thế, chứ bản thân tôi không yêu thích ngữ văn, với ngôn ngữ cổ tôi cũng chả hiểu được bao nhiêu. Nếu thực sự muốn tôi hiểu rõ chắc cũng phải chờ đến lúc tôi tốt nghiệp sơ trung cũng không chừng. Vì thế tôi vẫn vo thành một cục để vào rương dưới đáy giường.

Tôi nằm trên giường một lúc, cuối cùng thực sự nhịn không được mà ôm bụng nằm trên giường cười ha hả. Trái lại, Vương miệng rộng suýt chút nữa té xuống dưới giường, hân dùng ánh mắt tò mò dò xét mà nhìn tôi.

“Tiểu tử, cười cái gì đấy? không phải là nhận được thư tình chứ?”

“Vương miệng rộng, cậu cảm thấy tôi có chút bệnh thần kinh không? Ha ha...”

“Tôi nghĩ cũng gần như thế rồi, lớp chúng tôi ngoại trừ Lý Tam Hỷ cả ngày cần nhàn. Lý Tam Hỷ là trời sinh, cậu là do gặp thuận lợi mưa thuận gió hòa mới phát bệnh, cậu nói Lý Tam Hỷ đến khi nào mới hiện nguyên hình đây? Tôi thấy mấy ngày nay đều uể oải cả rồi, nhật nhèo quá, không thấy hân ăn giấy, cũng không thấy hân cùng người khác đánh nhau, người tôi nói Lý Tam Hỷ có một thời kỳ ủ bệnh, nhưng thời kỳ này cũng quá lâu đi! Tôi phải chờ tới khi nào? Vốn còn muốn ở lớp 9 hão hão vui cười một phen, ai biết năm nay hân lại thành người đứng đắn như thế! Ngải Tử Hàm, cậu gần đây có chuyện vui sao? Nhìn cậu cả ngày cứ tươi cười như hoa mùa xuân thế, chức tiểu đội trưởng còn rất hăng hái mà làm, Thầy Ngưu luôn để ý đến cậu, cũng chưa từng thấy hân mắng cậu, bắt đầu vào đã đưa cậu lên làm chức lớp trưởng, tôi nỗ lực nửa ngày mới nước miếng tung bay mới cho tôi một chức nhỏ nhỏ, cậu nói xem đây là xảy ra chuyện gì a.....”

Sau đó tôi gần như đang ngủ.

Nhớ lại chuyện mấy ngày hôm nay, thật sự cảm giác mình chút thần kinh. Nhưng đã đến mức này, lui về nhất định không thể, nếu đã quyết định làm bạn bè với hân, cũng phải có chút chân thành chứ.

Sáng ngày thứ hai ra sân tập, có người mạnh mẽ chạy trước hàng chúng tôi, ai biết được lại ngã chổng vó, tôi nhìn kỹ, đây không phải Lý Tam Hỷ thì là ai, để xây dựng hình tượng lớp trưởng thân thiện, tôi không chút do dự lại gần hân.

Đi hân, nhưng đi một người nặng hơn 200 cân cũng không phải chuyện đùa, vì thế tôi đã ngã đến 4, 5 lần.

Cuối cùng thì tôi cũng đỡ hân được đến lớp học, vừa vào lớp, Lý Tam Hỷ nhìn tôi bằng ánh mắt bi thương, lại phối hợp với hình thể của hân, tôi không thể làm gì hơn là đến phòng y tế móc ra 2 đồng mua cái băng dính cá nhân, sau đó trở lại phòng học cho hân.

Tôi lúc đó cảm thấy Lý Tam Hỷ đều như sắp khóc. Chắc là chưa có ai như vậy quan tâm đến hân đi. nhất thời tôi cảm giác chính mình như đại sứ hòa ái, tuy mục đích ban đầu của tôi không đơn thuần, nhưng kết quả lại cảm thấy thực đẹp để làm người cảm động.

Ngày thứ ba Lý Tam Hỷ lại bị ngã, tôi lại mua cho hân băng keo dán, ngày thứ tư, ngày thứ năm, rùng rã một tuần, hân cũng không có ý định dừng cái việc ngã ngựa của hân, tôi biết là hân tham lam sự quan tâm của tôi, nhưng cứ thế này cũng quá là cực đoan đi, một cái băng dính như thế cũng 2 đồng chứ đâu phải

chuyện đùa. Tôi nghĩ tôi cứ khờ dại mà móc ví ra mua cho hần như thế cũng không được, nhưng tôi nhìn thấy bộ dạng hần ngốc ngốc như thế cũng không tiện trách cứ, sau đó, chỉ có thể làm như không thấy.

Ai biết sau khi ngã hần làm bộ dáng như đàn ông mà lôi kéo tay áo tôi nói”Tiểu đệ, tôi bị ngã, keo dán của tôi đâu?”

Tôi lập tức gần như cuống lên, cậu coi tôi là cái băng dán của cậu a, Ngải Tử Hàm tôi còn không có ngu ngốc nhìn qua mặt ai đó.

“Lăn, không có!”

Tôi vút cho hần câu đó rồi đứng dậy muốn rời khỏi, Lý Tam Hỷ kéo tay tôi, làm tôi căn bản không thể động dậy. Hần đem khuôn mặt to lớn của hần dựa vào tay tôi, sau đó một mỗi nói:

“Tiểu đệ, cậu rất cực cũng bị đại ca tôi rèn luyện a , tôi là người trong nghề cậu phải kiên trì, cậu nếu phản bội đều không thể được, chống đỡ ** càng lại đại nghịch bất đạo, đại ca cũng là muốn tốt cho cậu.”

Từ đó về sau, hần cũng không ngã thêm lần nào nữa, nhớ tới mấy lần hần té ngã như thật thế cũng không dễ dàng gì, tôi cũng đã tha thứ cho hần. Hơn nữa Lý Tam Hỷ có một tính cách mà tôi đặc biệt yêu thích, đó chính là hần rất yêu thích lao động. Từ khi tôi và hần trở thành bạn bè, cứ đến phiên tôi trực nhật hần sẽ làm giúp tôi, có một lần hần xóa băng giúp tôi, tôi đến gần khen hần vài câu, hần như bị lên đồng,cứ thế chà xát lau băng đến một tuần, bọn bạn cùng lớp cao hứng vô cùng.

Trong lòng tôi thấy rất không thoải mái, cũng không phải tôi thương hần, tôi chỉ cảm thấy đám người kia đang lợi dụng hần, cảm thấy hần làm như vậy rất ngu xuẩn, Lý Tam Hỷ lau băng một tuần như thế nhưng không có ai mở miệng nói với hần câu cảm ơn. Mỗi khi nhớ tới việc này, lòng cảm thông của tôi như tràn ra, như thế, tôi lại đối xử tốt với hần nhiều hơn

5. Chương 5 - Chương 5

Lý Tam Hỷ vào lần đầu tiên đưa tôi đồ vật, hần ở phía sau cửa cầm một cái hộp nhỏ hào hứng hô to:” Ngải Tử Hàm, cho cậu vật đỉnh ước của hai chúng ta này”, người xung quanh được một trận cười vang, còn có người lại giống động kinh mà đập sầm sầm bàn mà cười, Lý Tam Hỷ lại cho rằng mọi người đang cổ vũ hần cổ lên, vì thế mỉm cười tươi rói như đóa hoa mẫu đơn..

Cuối cùng tôi vẫn tiếp nhận nó, thứ nhất, tôi không muốn để người xung quanh thực hiện được ý đồ, xem chuyện Lý Tam Hỷ như trò cười. Thứ 2, tôi nghĩ Lý Tam Hỷ mua đôi dây này thật không dễ dàng, nếu như không muốn số tiền này gần như mất trắng.

Đến phòng ngủ, tôi cẩn thận từng li từng tí một mà đem hộp mở ra, kết quả bên trong không phải dây, mà tổng cộng có hai đồ vật: một cái nhỏ, là tiền đồng; một cái to lớn hơn, là cái kim.

Tôi còn ôm một tia hi vọng, cho rằng tiền đồng chắc là một cái kỳ trân dị bảo, là sản nghiệp tổ tiên gì đó, kết quả tôi mang cho người tôi xem, họ bảo đó là 2 đồng tiền. Tôi không hiểu hần đưa tiền cho tôi là có ý gì đây? Tôi nhìn tới nhìn lui cũng hiểu nổi, sau đó dứt khoát đem đồ của hần nhét vào trong rương.

Hai tuần sau đó, tôi cảm giác mình có chút hối hận. Tôi thật sự lần đầu tiên cảm nhận được sự điên cuồng khi kết giao bạn bè.

Hần căn bản không hiểu được còn có phép tắc giữa bạn bè với nhau, hần cũng không hiểu được giữa bạn bè còn có giới hạn. Hần cùng tôi vừa gặp mặt liền nói “Hẹn hò”, hần đưa tôi đồ vật liền nói “Tín vật đỉnh ước”, thậm chí hần có thể tùy tiện đụng vào tôi nói thành là “**” .(không hiểu)

Tôi không biết hần nói những câu này là thuần túy cho vui hay còn là cái gì khác, tôi khuyến khích chính mình không thể nghĩ lệch hướng. Có thể sự nhiệt tình kia khiến tôi sợ hãi, hoặc là đụng phải vết thương của tôi, ban đầu có vẻ thích thú nhưng cứ kiểu này tôi thực sự chịu đựng không nổi.

Hắn mỗi ngày đều ở bên cạnh tôi, ăn cơm cùng với tôi, tôi đi nhà vệ sinh hắn cũng ở bên cạnh nhìn, nhìn từ lúc tôi cởi quần đến lúc tôi khóa quần, tôi đi tìm thầy hắn ở cạnh cửa bảo vệ, chờ từ lúc tôi vào đến lúc tôi ra, khi tôi mua đồ ăn hắn ở quầy thu tiền nhìn chăm chăm, nhìn tôi gửi tiền đến lúc tôi nhận được tiền thối lẻ.

Càng làm cho không người nào có thể chịu đựng chính là, hắn lúc ở chính giữa thời điểm đều không hé răng nói nửa câu, giống như từ trước đến nay chỉ là xảo ngộ. Hắn có thể ở bên cạnh cậu nói một ngày, nếu cậu cẩn thận, cậu sẽ thấy lúc hắn không nói chuyện với cậu, hắn vẫn cứ lăm bầm lăm bầu, hơn nữa còn rất phần khởi. Nếu có người hỏi cảm thụ của cậu sau một ngày ở với hắn? Chính là sự bất hòa trong lúc trò chuyện.

Tôi vẫn biết, hắn có lẽ chưa từng có bạn bè, không hiểu được cùng người khác nói chuyện tán gẫu là như thế nào. Nhưng hắn mọi thời mọi khắc bên cạnh cậu đang im lặng, lơ đãng đột nhiên nhảy xổ ra một câu.”Này, tiểu đệ, thật là trùng hợp a!” Thật giống như cậu đang trên đường lái xe, phía trước là một mảnh trống trải, tâm trạng cậu đang đạt cảnh giới thoải mái cao nhất bỗng nhiên rơi xuống mấy trăm tấn đá, nếu không rơi trúng người cậu thì cũng sẽ dọa cho phát sợ không phải sao!

Chiều hôm đó, tôi đang cảm thấy tê nhạt mà hý hoáy xếp hình một đồng tiền giấy, Lý Tam Hỷ vẫn như thường ngày không động tĩnh nhìn tôi. Tôi không biết hắn đang suy nghĩ cái gì, chỉ cảm giác toàn thân da gà da vịt đều nổi lên hết cả, cứ có cảm giác sắp có chuyện chẳng lành xảy ra.

Chờ đến lúc tôi trở lại trường học vào ngày thứ 2, rất nhiều bạn học đều vây quanh bàn của tôi, tôi nhìn qua Lý Tam Hỷ, hắn đang ở nơi đó ngẩng đầu ưỡn ngực như đang làm cái gì vĩ đại lắm. Trong lòng tôi có một cảm giác run rẩy, sợ hãi, đứng ở nơi đó không dám động dấy.

Trên bàn của tôi đầy rẫy tờ một đồng tiền giấy, hơn nữa đều gấp một cách đần độn hình tôm giác, chông thành đồng dày đặc, như một ngọn núi nhỏ. Tôi lập tức hiểu rõ chuyện gì xảy ra, tôi quay đầu nhìn Lý Tam Hỷ, từ cổ đến đầu cả cái mặt đều đỏ.

“Nhìn cái gì vậy, chưa từng thấy người giàu có a!” tôi trừng mắt nữ sinh đang xem trò vui mà rống, lại cẩn thận từng ly từng tí mà đem từng đồng tiền giấy bỏ vào trong cặp.

Lúc tôi học, Lý Tam Hỷ đứng chờ đợi tôi cảm động xông tới ôm ấp giống như thiếu phụ, tôi lập tức đứng yên ở đó chờ tất cả mọi người đều đi về hết mới bước tới gần hắn.

“ngày hôm qua tôi nhìn thấy cậu cứ yêu thích cầm tờ tiền một đồng không buông tay, sau đó tôi liền đem tờ 5 đồng đi đổi thành 50 tờ tiền một đồng. Đại ca biết cậu rất yêu thích nó, sau cứ thích cái gì, đại ca sẽ làm cho cậu cái đó.”

Tôi nhất thời nói không ra lời, tôi biết hắn là người vất chày ra nước, một lần một bạn học mượn hắn 1 đồng tiền không trả, hắn liền đi bấm báo chủ nhiệm, lần này là 5 đồng tiền ! Tôi nhất thời đối với suy nghĩ lúc trước thấy hắn phiền chán cảm thấy cực kỳ hổ thẹn. ngay lúc tôi đang cảm thán, hắn nói một lời đánh gãy sự suy diễn của tôi.

“gì chứ, năm đồng tiền thì lúc nào trả chẳng được, đều là người trong nhà, người một nhà không nói hai lời, huynh đệ chúng tôi còn tính toán làm gì chứ!”

Trong giây lát đó tôi đã thấy sự hổ thẹn đã hoàn toàn biến mất . Mẹ nó, tôi không muốn kiếm một người đổi cho tôi một đồng tiền lẻ. Tôi quay đầu một phát không muốn nói gì.

Ngày đó Lý Tam Hỷ nhiều lần ở trên đường chặn đường, tôi đều đi vòng qua không thèm để ý đến hắn. Sau đó đến cái cổng nhỏ trường học, hắn cứ sừng sững đứng đó làm tôi cũng chẳng có cách nào mà lách qua.

“5 đồng tiền đúng không? Cho cậu, đây! Đừng tiếp tục phiền tôi.” Tính nhẫn nại của tôi đã tiêu hao hết.

“Tôi cũng không muốn cậu trả tiền lại cho tôi, tôi muốn mời cậu về nhà tôi ăn cơm.” Lý Tam Hỷ há to miệng khà khà cười.

“Đi nhà cậu ăn cơm làm gì?” Tôi tức giận nói.

“Tôi mời cậu đi a! chuyện là thế này, ngày đó cậu viết phong thư cho tôi, tôi mang về nhà, cho cả nhà chúng tôi đọc. Cha tôi, mẹ tôi, muội tôi, bà nội tôi, tôi, cả nhà năm người ngồi ở trên bàn phân tích hơn 2h, bà nội tôi ngay cả “Haier Brothers”(bộ phim hoạt hình của TQ) cũng chưa xem nhưng lại cứ một mực nhìn

chữ của cậu, cuối cùng đại gia đình nhà tôi đều nhận định cậu là người tốt. Vì lẽ đó tôi cho cậu tới nhà của tôi ăn, khà khà...”

Cái gì? Tôi cảm giác mình lúc đó còn kém không cần lười tự sát. Hẳn dĩ nhiên lại mang lá thư đó cho mẹ hẳn xem, còn toàn gia phân tích 2h, sau đó còn muốn tôi đến nhà hẳn ăn cơm. Tôi cuối cùng cũng hiểu tại sao Lý Tam Hỷ làm cái bộ dạng này. Nếu như thật sự đến đó, chỉ sợ lần này tôi thực sự bị giải phẫu a...

Ngày hôm đó tôi kiên quyết từ chối lời mời của hẳn, nhìn hẳn rất thất vọng, nhưng tôi cũng không thể làm gì khác. Tôi cứ nghĩ rằng Lý Tam Hỷ sẽ sinh khí 2 ngày, tôi cũng có thể thoải mái 2 ngày. Chẳng ngờ, ngày hôm sau hẳn vừa cười vừa nhảy nhót tưng bừng đến trước mặt tôi, ở xung quanh chuyển a chuyển, làm tôi có chút choáng váng.

Cũng không lâu sau đó, bạn học trong lớp tôi đều biết tôi là tiểu đệ của Lý Tam Hỷ, tới đó tôi về phòng bị Vương miệng rộng cười đến trời long đất lở, không chỗ dung thân. Vương miệng rộng vẫn cảm thán mà nói:” Lý Tam Hỷ rốt cục cũng hiện nguyên hình, không nghĩ tới lại trói được anh chàng đẹp trai của chúng tôi.”

Tôi biết bọn họ chỉ là đùa giỡn, chính tôi cũng không để trong lòng. Mỗi người bọn họ đều đem chuyện của Lý Tam Hỷ làm chuyện cười, hẳn có nói nhiều hơn nữa thì cũng chỉ có cười với cười, chẳng ai chịu suy nghĩ hẳn rốt cuộc sẽ như thế nào?

Nhưng tôi cũng phải suy nghĩ chuyện này, bởi vì tôi là người trong cuộc, tôi nhất định phải làm rõ ý tứ của Lý Tam Hỷ, bằng không đến cuối cùng tôi chết cũng không biết là chết như thế nào.

6. Chương 6 - Chương 6

Dây dưa cứ một ngày lại một ngày, hơn nữa càng lúc càng kịch liệt. Có một lần hẳn lại trốn dưới gầm giường tôi, đến tận nửa đêm mới chịu chui ra, làm tôi nửa đêm còn gào khóc thảm thiết, cái mệnh đều giảm đi một nửa. Buổi tối hôm ấy tôi gần như đã quyết tâm ra một cái quyết định, phải giải quyết triệt để vấn đề này, nếu không tôi nhất định sẽ sớm chết trẻ.

Lại một ngày như bị tổ chức đặc vụ nhìn chăm chăm cho kinh hồn bạt vía. Tôi bất đắc dĩ mà trở lại phòng ngủ, thở dài. Vương miệng rộng từ đường hẳn mà thò đầu ra, nhìn tôi hớn hờ cười.

“Anh em, làm sao vậy? Ai bắt nạt cậu ? Đúng rồi, có ai dám bắt nạt cậu a? Cậu đại ca kia còn không liều mạng với hẳn? Ha ha...”

Nghe hẳn nói, toàn bộ người trong phòng ngủ đều bật cười ha hả. Tôi không hiểu có cái gì buồn cười, trong lòng vừa giận dữ lại trở mình, hướng mặt xuống mà nằm úp sấp. Vương miệng rộng nhìn ra trong lòng tôi là thật sự không dễ chịu, ở trên giường kêu to.

“Tôi nói, Ngải Tử Hàm, cậu không cần để ý, có chuyện gì thì cứ nói, anh em giúp cậu!”

Tôi đem mặt kề sát ở gối, ô ô nói đến.

“Không phải, tôi nói cậu nói cái gì đó? Tôi một câu cũng nghe không hiểu.”

“Tôi nói, Lý Tam Hỷ cứ quần quít lấy tôi, tôi ** phiền, mà bỏ cũng không xong.” Tôi rất thẳng thắn mà nói ra lời trong lòng.

“Thao, cậu cứ mắng hẳn vài câu, hoặc uy hiếp nói hẳn rút đi không được sao?” Vương miệng rộng vừa nói còn vừa cười bộ dáng rất đáng ăn đòn.

“Cậu nói như nhẹ nhàng lắm, hẳn căn bản không thừa nhận là hẳn theo tôi, hơn nữa tôi cũng không thể mắng hẳn được.”

“Vậy cậu tưởng bỏ làm gì, không lẽ không cho người tôi đi cùng đường với cậu sao?”

“Nhưng hần...” Ngược lại nói thế nào cũng nói không được, tôi cảm giác tôi đã muốn nổ tung. Nữ nhân nếu cứ như thế quần quít lấy tôi thì tôi còn có cái để đối phó với nàng, nói vài câu là có thể OK, nhưng đây là nam nhân, vẫn có tư duy thác loạn của nam nhân, tôi cũng không biết nên làm thế nào, nên bắt đầu ra sao.

Lúc này Vương miệng rộng từ trên đường của hần đi xuống, ngồi ở đầu đường của tôi.

“Hút thuốc không? Anh chàng đẹp trai.” Đùng nghịch, tôi đẩy đẩy điều thuốc từ trong tay hần ra xa, tôi biết hần chỉ xuống để cười nhạo mà thôi, tôi cũng không nói thêm cái gì.

“Kỳ thực tôi có một biện pháp, không biết cậu có tình nguyện nghe không?”

“Cậu nói đi!”

“Cậu có thể tìm một người bạn gái, khiến hần biết khó mà lui.”

“Lăn, cậu nghĩ đi đâu rồi? Hần cũng không phải mê luyện tôi.”

“Cậu cũng không hiểu, người biết hần nghĩ như thế nào sao, hần thật vất vả mới có một người bạn, cũng không thể tự chủ được mà yêu thích. Cậu tìm một người bạn gái, làm một người đàn ông thì đều có tính tự giác. Nhưng hần cũng ngoại lệ không biết chừng. Cậu mỗi ngày cứ cùng người khác dính một chỗ, chính hần cũng không có cách đến gần cậu, chẳng lẽ lại muốn cùng nữ nhi tranh dành? Hơn nữa, sự chú ý của cậu đều dính trên người nữ sinh kia, lâu dần không lẽ hần không thấy mất mặt. Không phải không lâu trước đây có một người bạo dạn truy cậu sao, nhìn cũng không tệ lắm. Cậu trước cứ tạm dùng đến nàng, mà cũng không được, đến lúc chia tay nàng muốn sống muốn chết thì sao. Mà thôi cứ từ từ đi, cùng nàng nói chuyện một chút, nói nàng cùng cậu diễn kịch xiu, mấy nha đầu kia đều thích sự kích thích, nếu cậu nói chắc chắn nàng sẽ đồng ý, nếu không tôi thay cậu nói, tôi cùng nàng cũng thân....”

Cuối cùng tôi không đáp ứng cũng không phản đối, tôi thực sự rất đau đầu, đầu tôi muốn nổ tung rồi, nghĩ nghĩ ngày mai nên tránh một chút đi. Nói thật, trong lòng tôi vẫn còn có chút do dự. Dù sao Lý Tam Hỷ đây đây cũng không phải muốn quấy rầy, tôi cũng thấy đó là xuất phát từ sự thật lòng của hần đối với tôi. Nhưng cứ tiếp tục như thế đối với ai cũng không có lợi. Từ lúc bắt đầu trêu chọc hần tôi cũng không nghĩ sự việc sẽ đến mức này, nói cho cùng thì tất cả cũng từ tôi mà ra. Hơn nữa tôi sợ thủ đoạn kiểu này sẽ tạo thành hậu quả lớn hơn. Nên tôi rất mâu thuẫn, cũng không tìm được cách giải quyết.

Nhưng Vương miệng rộng lại không có chút nào mâu thuẫn, hiệu suất làm việc của hần thực nhanh như chớp giật. Buổi chiều tôi đi học, tôi đã nhận được phong thư, nàng nói rõ lập trường của mình, cũng đồng ý giúp tôi. Tôi chưa có ý định đáp ứng, lại hướng về phía Lý Tam Hỷ, hần cũng đang nhìn về hướng này, nhìn thấy tôi nhìn hần, hần làm bộ như thật trịnh trọng mà nghe giảng bài.

Tôi học Từ Nhiễm Nhiễm tìm tới tôi, nói rất nhiều chuyện liên quan với Lý Tam Hỷ. nói hần cực đoan cỡ nào, nếu như không xử lý tốt có thể sẽ gây nên hậu quả nghiêm trọng. Tôi nhớ lại khoảng thời gian này Lý Tam Hỷ ngày càng ngày càng nhiều, cảm giác Từ Nhiễm Nhiễm nói rất có đạo lý. Huống hồ người tôi còn giúp cậu tìm người, không đáp ứng đúng là không phải phép, cho nên lúc đó tôi xúc động một cái mà gật đầu đáp ứng.

Buổi tối tôi nằm trên giường nhiều lần nghĩ đến câu nói của Vương miệng rộng “Hần là một người bạn như thế”, tôi không hiểu tại sao mình lại trở nên phiền phức như thế, trước đây tôi là một người khiêm tốn a, chưa từng đối với ai có nhiều tình cảm như vậy. Tôi ảo tưởng ngày mai trước mặt Lý Tam Hỷ mà cùng với Từ Nhiễm Nhiễm đùa mà thành thật, thì Lý Tam Hỷ sẽ như thế nào, nghĩ tới nghĩ lui vẫn đoán không ra, nếu tôi nghĩ hần sẽ thế nào tôi cũng sẽ không chật vật khó chịu như bây giờ.

Ngày mai, ngày mai sẽ như thế nào đây?

“A!” Tôi đột nhiên ngồi dậy, ngày mai là ngày thi đầu tiên, thực sự tôi đã đem chuyện thi cử quên sạch. Tôi mở sách vở, bận bịu tìm sách tham khảo, bút chì 2B, may là cái gì cũng đầy đủ. Thở dài một cái, tôi một lần nữa nằm lại giường.

Xem ra chuyện này thật sự cần phải giải quyết, bằng không đối với chúng tôi mà nói thực không tốt chút nào.

7. Chương 7 - Chương 7

Sáng nay có cuộc thi, mới sáng sớm tinh mơ tôi đã rời đường, để chuẩn bị tâm lý cho tốt, cũng muốn trở thành một lớp trưởng thật uy phong lẫm liệt.

Tôi chuẩn bị tốt mọi thứ, với ý chí sục sôi chạy về phía tầng 1. Gần đến trước cửa phòng, tôi rất kiêu ngạo mà ngẩng đầu, bởi vì chúng tôi thi xếp phòng theo thành tích, thành tích tốt đều ở tầng một, kém hơn một chút là ở tầng hai. Tầng một khoảng 300 người, đương nhiên, trường học của chúng tôi cũng chỉ có hơn 600 người, khả năng cũng chẳng có gì tốt đẹp để để ý.

Khi tôi tới cửa phòng học, mới phát hiện nơi này đã tập nập người, con mắt của tôi không tự chủ được mà tìm kiếm thân ảnh.

Đột nhiên một điểm nhỏ từ trong đám người hướng về tôi đi đến. Không phải Lý Tam Hỷ, nếu là hắn, chính là đại điểm. Là Từ Nhiễm Nhiễm, nàng cọt nhả đứng trước mặt tôi, kéo cánh tay của tôi quay đến quay đi, tôi dùng ánh mắt kỳ quái nhìn nàng.

“Há, không có chuyện gì, tôi chỉ đi tìm cảm giác mà thôi.” Từ Nhiễm Nhiễm đắc ý mà nhìn tôi.

Tôi thực sự có chút bất đắc dĩ, tôi là một người có khả năng rất nhẫn nại, nhìn một người không phải bạn gái tôi cứ kéo đến kéo đi, tôi cảm giác như bản thân là mối được kiến tha về tổ vậy, rất không thoải mái.

“Đến rồi, đến rồi.” Từ Nhiễm Nhiễm ở tôi bên tôi nói, tôi ngẩng đầu nhìn lên, cách đó không xa Lý Tam Hỷ mang một túi sách nên ngực đập chân đi tới, nhìn nhìn xung quanh, mặt mang theo mỉm cười, ánh mắt nguy hiểm. Tôi tham lam nhìn về mặt hắn, có vẻ hôm nay hắn tâm tình không tệ, như thế có thể giảm áp lực.

Nhưng mà Từ Nhiễm Nhiễm quả thật là muốn diễn trò đến điên rồi. Ban ngày ban mặt, giữa trời giữa đất, nàng lại dám tựa đầu vào vai tôi, còn hướng về phía Lý Tam Hỷ ngoắc ngoắc tay. Bởi vì chúng tôi đứng ở một góc trống, mọi người không ai chú ý, Lý Tam Hỷ lại thấy, hắn luôn luôn từ phía đó mà tìm tôi. Trong lòng tôi hơi sốt sắng, cũng không biết thế nào lại cảm thấy chột dạ.

Từ Nhiễm Nhiễm làm bộ cùng tôi rất là hòa hợp, một hồi đập bả vai, một hồi làm nũng, một hồi liếc mắt đưa tình với tôi. Ở phía xa mà nhìn lại, chúng tôi thật sự là đôi tình nhân, tôi lại ở nơi này lại điên cuồng làm dáng, thật sự buồn cười.

Đột nhiên tôi nghe được sấm sét giống như nổ vang, “A ——!”

Không được, Lý Tam Hỷ muốn phát uy. Tôi âm thầm khuyên nhủ chính mình sẽ không có chuyện gì, hắn chỉ có nháo nháo một hồi mà thôi. Từ Nhiễm Nhiễm dùng sức nắm lấy cánh tay của tôi, nguyên lai hắn cũng đang sợ sệt a!

Lý Tam Hỷ như một con trâu hoang phát điên từ trong đám người xông ra ngoài, thế nhưng hắn không đi về phía tôi, mà hướng bãi tập chạy tới. Tôi cũng theo đoàn người chạy tới, Từ Nhiễm Nhiễm cũng lại đây, tôi ngừng thở nhìn hắn, tự hỏi không biết hắn định làm gì?

Hắn ở nơi đó điên cuồng mà chạy như bão tố, hung hăng nỗ lực, một bên chạy, một bên hét, rất là dũng cảm. Xung quanh không ít người chạy đến, lại càng có nhiều người hoan hô hò hét cười cợt hắn. Nhưng Lý Tam Hỷ đã không còn sức lực, chỉ dừng ở nơi đó thở dốc, tôi ở đây nhìn thấy, miệng cũng đã run cầm cập lên.

Lý Tam Hỷ nghỉ ngơi một lúc, vừa cầm lấy đá trên đất từng cái từng cái hướng trong đám người mà ném. Nhất thời âm thanh mắng chửi, âm thanh bắt mẫn cứ thế mà vang vọng, hắn lại làm như không nghe thấy. Ném một lúc, cánh tay của hắn càng lúc càng mỏi, ném càng ngày càng gần, cục cuối cùng rơi xuống chân hắn. Tôi không biết sức lực mấy ngày trước hắn chạy theo tôi là đến từ đâu.

Đúng lúc này, Lý Tam Hỷ đột nhiên xoay người, dọa tôi giật cả mình, tôi lảng lảng nhìn hắn, hắn trừng trừng mà nhìn tôi. Sau đó hắn há miệng hướng về phía tôi mà lớn tiếng gọi.

“Trái tim của tôi, là bởi vì phong thư thứ nhất của cậu mà điên cuồng mở ra, ở thời điểm tôi loạn lại cho tôi đã kích, bây giờ lòng tôi vừa mới bình tĩnh cậu lại một lần nữa cho tôi đã kích.”

Hoàn cảnh chung quanh thật là yên tĩnh, nháo a! Các cậu ** làm sao không náo loạn? Đừng nghe hấn nói, tôi gần như đang trong trạng thái điên cuồng.

“Không có chuyện gì, không có chuyện gì, hấn không có nói ra tên cậu, cậu đừng lo lắng.” Từ Nhiễm Nhiễm an ủi tôi, trái tim của tôi đều nhán thành một chỗ.

“Ngải Tử Hàm, nếu như cậu muốn tôi cùng nàng tranh, tôi tự nguyện lui ra, tôi thừa nhận, ở phương diện này tôi không bằng nàng!”

Tôi tuyệt vọng, quên đi, vẫn là nói ra.

Từ Nhiễm Nhiễm ở bên cạnh sầm mặt lại, xem ra nàng bị đả kích cũng không nhỏ, nàng sẽ không có cho là mình cùng Lý Tam Hỷ còn ngang hàng với nhau đi.

Cuối cùng tôi cũng nhớ không rõ đoàn người làm sao trở về, tôi làm sao mà tiến vào phòng thi, tôi chỉ nhớ tay tôi hôm nay run cầm cập, bút viết trên bài thi như nước chảy uốn quanh.

Ngày thứ hai, tôi một đêm thành danh. Đi trên đường sẽ có người đối với tôi chỉ chỉ chỗ chỗ, ở trong lớp luôn luôn có mấy bạn nữ ngoài hành lang lên lút xem mặt tôi. Lý Tam Hỷ cũng không náo loạn, ngồi như một tảng băng không nhúc nhích, cũng chẳng khác nào cái tử thi, chẳng thấy hấn để ý gì đến tôi. Tình cờ hấn sẽ thi thoảng bùng nổ mà rống lên, nhưng cũng chẳng thành câu thành ý.

Thầy Ngưu đại khái có nghe nói chuyện này, hấn gọi tôi vào văn phòng, nhìn mặt tôi nói: “tôi xem thành tích đợt này của cậu không tốt lắm, cậu định làm như thế nào”

Vốn tôi đã không cao hứng, hấn còn làm cao su đường với tôi. Tôi phản bội mà nhìn hấn, trên tay của hấn càng dùng sức, mặt tôi đã không biến dạng như trước, mắt tôi đã không có tí nào phản bội mà đã biến thành trắng bệch đầy nước mắt.

Thầy Ngưu để tay xuống, tiện thể lại lau mặt cho tôi, ánh mắt trong cực kỳ ôn nhu, như hồng con nít mà nói: “Tiểu Tử Hàm, khóc cái gì a? Trẻ ranh to xác khóc cũng không tốt. Cậu yên tâm, có chuyện gì thầy đều giúp cậu chịu trách nhiệm, thầy tin tưởng cậu là một người con ngoan.”

” thi không tốt vẫn tính sao?” Tôi nhìn hấn.

“Không tính!” Thầy Ngưu hướng tôi cười cợt.

“Được, vậy tôi đi trước.” Tôi như đào binh mà nhảy ra khỏi văn phòng.

Kỳ thực trong lòng tôi rất rõ ràng, vừa nãy nước mắt kia cũng không phải là công cụ, mà là tôi đã áp ủ tốt, chỉ là vừa vận đem nó dùng đúng lúc mà thôi. Trong lòng tôi khó chịu đã lâu, lại không thể cùng bất luận người nào nói, mỗi khi tôi cùng người khác nói lại càng làm tôi buồn phiền, phản ứng của mọi người chỉ là cười cợt tôi, sau đó mới dùng ánh mắt đồng tình mà nhìn tôi.

**! Có cái gì buồn cười sao? Tôi cùng một người như thế kết bạn thì có cái gì buồn cười sao? Tôi bị người khác quần lấy như thế thì có cái gì buồn cười sao? Tôi ở trước mặt mấy kẻ ngu si các cậu mà biểu lộ tâm tình thế có cái gì buồn cười sao? Tại sao có nhiều người lại thích cười cợt người khác như thế, cũng chẳng ai cảm ơn các cậu đã sáng tạo chuyện cười đâu??

Trời đất, cứ tưởng sẽ không phải là người cậy mạnh hiếp yếu, hóa ra cũng chỉ nước xuôi thì đẩy thuyền thôi, sao cậu có thể không phân biệt tốt xấu như thế! Thực phỉ công trời sinh ra người như cậu! Ai, nước mắt cứ thế mà rơi rớt lả chả.

8. Chương 8 - Chương 8

Kết quả kỳ thi cuối cùng cũng có, thành tích lớp tôi xếp hạng nhất, khi tôi cầm trong tay bài thi của chính mình, 2 con cậu đã suýt lòi ra, không phải chứ, chẳng lẽ tôi là loại người tinh thần kém thì mới lên đồng để phát huy sự thông minh sao?

Lý Tam Hỷ thành tích cũng không phải không đến nỗi tốt, điểm ngữ văn không thấp, toán học thì thấp đến đáng thương, thầy toán học còn nói, Lý Tam Hỷ đầu như cái trục xe thế, dần dần đến nỗi làm cho nàng muốn rơi nước mắt. Thế nhưng hắn một chút liếc mắt cũng không thèm mà ngay bài thi phát xuống liền cứ thế vò một đồng quảng vào ngăn bàn, lần thứ 2 lôi ra là để xỉ mũi.

Lý Tam Hỷ đối với tôi coi như kiên trì được hai ngày, ngày thứ ba sau khi tìn học Lý Tam Hỷ liền gọi tôi lại, thân thể to lớn chặn ở cửa.”Tiểu đệ, đại ca có thể hỏi một mình cậu mấy vấn đề được không?”

Lý Tam Hỷ vừa nói vừa đầu trộm đuôi cướp nhìn chăm chăm tôi, tôi không biết ánh mắt của hắn sao lại biến thành như vậy, khiến tôi toàn thân tóc gáy đều dựng thẳng lên.

“Cậu nói đi!” Tôi gật đầu một cái.

Bỗng nhiên tôi nghe thấy nghe thấy âm thanh, giống như một cơn địa chấn, lại như là động đất ở Nhật Bản, Lý Tam Hỷ lại dậm chân xuống đất, bàn bên cạnh cứ thế mà run rẩy theo. Rất nhiều bạn học lại tò mò hứng phấn mà hướng bên này xem, Lý Tam Hỷ trong mắt bọn họ bây giờ như bảo bối.

“Cậu cùng từ gái có chồng đó quan hệ như thế nào? Cậu có biết hay không tôi rất thương tâm? Tôi cứ suốt ngày móc tim móc phổi như thế, còn làm không biết mệt, cậu cậu...” Lý Tam Hỷ thở dài một tiếng.

“Cậu ** nói ai là gái già có chồng đây?” Từ Nhiễm Nhiễm như cơn gió vọt vào, tôi rất cảm ơn nàng giúp tôi đánh gãy mấy câu nói năng lộn xộn của hắn.

“Hắn là bạn trai tôi, hai chúng tôi cùng nhau thiên kinh địa nghĩa(hiển nhiên, bắt di bắt dịch), mẹ nó cậu nói cái rắm a? nếu cậu là cha hắn tôi còn nghĩ cũng phải suy nghĩ một chút đấy!”

Lý Tam Hỷ trên mặt gân xanh nổi lên, hé miệng, hàm răng như ken két dính vào nhau, chốc lát sau, hắn như nghĩ đến cái gì mà mặt lại thoải mái ung dung hắn lên.

“Nếu như tôi là cha hắn, tôi sẽ không cần cân nhắc. Bởi vì, tôi không cho phép con trai tôi yêu sớm. Vì lẽ đó, tôi so với cậu sẽ được lợi nhiều hơn, tôi là nam, tôi có thể vĩnh viễn tiếp cận hắn, ở bên cạnh hắn. Hơn nữa, tôi không tin cậu là bạn gái của hắn, mối tình đầu của hắn chính là tôi, tôi không nghĩ mối tình đầu sẽ dễ dàng quên đi như vậy, không phải mối tình đầu sẽ luôn ghi lòng tạc dạ, tôi sẽ để lại ấn tượng trong lòng hắn cả đời. Hắn với cậu không phải mối quan hệ trai gái.”

Từ Nhiễm Nhiễm vừa muốn nói chuyện, Lý Tam Hỷ lại đánh gãy lời nói của hắn: “Khỏi nói! Nói rồi cũng không khác được, khà khà...” Sau đó Lý Tam Hỷ rất đắc ý ở nơi đó mà cười gian.

“Chúng tôi đi, Từ Hàm, cậu cùng một kẻ ngu si như thế ở đây nói cái gì chứ?”

Từ Nhiễm Nhiễm nói xong rất phiền chán vừa giận dữ mà đi ra ngoài, tôi quay đầu liếc nhìn hắn, Lý Tam Hỷ đang ở chỗ ấy vì suy nghĩ của chính mình mà đắc chí.

Sau đó mấy ngày, Từ Nhiễm Nhiễm vì báo thù, mỗi ngày đi học đều gửi cho tôi một tờ giấy, còn lớn tiếng mà nhờ người khác chuyển hộ đến phía trước, nhất định phải đưa đến tay Lý Tam Hỷ, Lý Tam Hỷ còn rất phối hợp mà nổi trận lôi đình, đợi được tờ giấy đến trong tay tôi, nếu không phải là một cục giấy vò nát thì là mảnh giấy đã xé tìn tành.

Rất cục có một ngày, Lý Tam Hỷ không hề nuốt cơn giận vào bụng, hắn đứng đó, chỉ nhìn rồi bỏ lại một câu “Cậu bắt nhân đừng trách tôi bất nghĩa” sau mới học thuộc lòng phong thư rồi vào lại mang về nhà, hơn nữa chai tay còn thuận thế mà nắm quyền.

Ngày thứ 2, hắn đưa thư của tôi đến cho Thầy Ngưu, nói tôi truy hắn thế nào, đáp ứng thế nào, còn vô căn cứ nói tình cảm chúng tôi đã ngọt ngào như nào. Nói chung, có hay không có thì vì báo thù tất cả mọi chuyện hắn đều nói cho thầy biết.

Thầy Ngưu chỉ lẳng lặng ngồi ở nơi đó nhìn thư, sau đó mới hỏi Lý Tam Hỷ: “Đây là Ngải Từ Hàm viết? Hắn còn có thể viết ngôn ngữ cổ thể này sao?” vẻ mặt rất ư là thưởng thức.

Lý Tam Hỷ gật gù, Thầy Ngưu lại hỏi:

“cái này nghĩa là sao a? Cậu thay tôi phiên dịch xem, tôi nhìn nửa ngày cũng không hiểu được cái gì.”

Lý Tam Hỷ rất sáng khoái mà đứng nơi đó phiên dịch “thư tình” . Thầy Ngưu nghe xong cũng hiểu rõ ràng, rất hưng phấn mà vỗ bờ vai hắn, còn nói nhất định sẽ báo thù cho hắn.

Lúc tôn học hắn tới tìm tôi, khen tôi tài hoa, khiến tôi với môn ngữ văn cũng phải mang dáng vẻ hăng hái, lần trước nếu không phải vì môn ấy điểm kém làm giảm hạng của tôi, khi nhắc đến khuôn mặt còn bưng bưng phần chân, hắn nói ngày đó 2 ông cháu tân gẫu rất ăn ý, suýt nữa là mượn 2 cái bánh ngô thay rượu để cụng ly.

Lý Tam Hỷ thấy chính mình khóc lóc kể lể không có hiệu quả, vì vậy tiếp tục lại theo phương pháp hồi trước của tôi, chúng tôi cùng đi WC, hắn ngay ở giữa nhà vệ sinh nam nữ mà chờ, chúng tôi cùng đi tản bộ, hắn lại đứng ngay chỗ sân tập chờ, chúng tôi đi vài vòng, hắn cũng đi vài vòng, cũng không phải là đến quá gần, chỉ theo dấu chân của tôi mà đi, tôi bị đá vướng chân, hắn cũng bị đá vướng chân một hồi.

Tôi hiểu tình huống trước đây cũng chưa có chuyển biến, hắn vẫn như thế dây dưa với tôi, chỉ khác bây giờ có thêm một người đồng mệnh tương liên mà thôi.

Vì thế, niềm tin của tôi càng kiên định, tôi giờ đã rõ ràng Lý Tam Hỷ cũng không yếu ớt đơn thuần như tôi nghĩ. Hắn cũng sẽ trả thù, sẽ bất chấp, sẽ vu oan giá họa. Thế nên, tôi càng không phải áy náy, tôi nghĩ chuyện này cũng phải giải quyết thật rõ ràng. Còn làm như thế nào, trước cũng phải thăm dò tìm kiếm cách làm thích hợp.

Tôi cùng Từ Nhiễm Nhiễm cùng thương lượng, chia kế hoạch thành từng bước nhỏ để tiến hành, thứ nhất, phải để cho hắn rõ ràng tôi có bạn gái, phải cho hắn tiếp thu, chỉ có như vậy kế hoạch sau mới thuận lợi được.

Ban đêm nằm trong chăn, tay tôi nắm thành quyền, cố gắng nghĩ về một hai lý do mà khuyến khích chính mình không được nản chí.

9. Chương 9 - Chương 9

Ngay lúc chúng tôi thương lượng xong, cho dù chịu thiệt một chút, cũng phải cho hắn biết chúng tôi đã xác định quan hệ, tối hôm đó, chúng tôi gọi hắn đến, Lý Tam Hỷ hưng phấn xoa xoa tay, ý đồ lôi kéo tôi nhưng bị tôi nhẹ nhàng né tránh.

Về mặt hắn có vẻ lúng túng, nhưng một lát sau lại khả khả nở nụ cười, tôi khi đó là dựa vào ý chí kiên cường mới không có dao động.

Tôi cũng từ từ từ lần thứ hai bận rộn mà chuẩn bị , giống như chuẩn bị để cướp ngân hàng để không có lỗ hổng, bất luận một chi tiết nhỏ đều không buông tha. Tôi đột nhiên cảm thấy mình thật tệ, ban đầu tôi luôn muốn đối xử tốt với hắn, cùng người khác không giống nhau, không muốn trong mắt người khác hắn là kẻ ngu si. Nhưng nhìn hắn bây giờ, so với bất luận kẻ nào đều không có tình cảm.

Chúng tôi đi đến một chỗ không có bóng người ở sân tập, lúc này tất cả học sinh đều đã tôn học về nhà, Lý Tam Hỷ đáng lẽ ra cũng nên trở về, nhưng hắn vẫn còn hưng phấn mà đứng ở chỗ này nhìn chúng tôi.

“Cậu không trở về nhà sao? Về muộn như thế nhà cậu sao yên tâm được?” Tôi trước tiên nói chuyện phiếm vài câu, làm giảm đi bầu không khí căng thẳng một chút.

“Không có chuyện gì, tôi không về cũng chả ai quản, tôi không quay về nhà chúng tôi cũng chưa người quản, tôi nói nếu tôi đi trên đường cái bị người ăn hiếp cũng chả ai thêm tin, tôi đối với bản thân có lòng tin lắm!”

Đồ ồn ào này, con mẹ nó với cậu đó là có lòng tin sao, đó là ngu ngốc, ngu ngốc hiểu chưa.

“Cậu nói với hắn những chuyện này làm gì? Còn không mau nói chuyện chính đi?” Từ Nhiễm Nhiễm lôi kéo tôi một hồi, tôi mới phản ứng được tôi đang lạc đề.

“này, cậu biết tôi và hắn là quan hệ gì không??” Từ Nhiễm Nhiễm nhạo báng mà nói, tay nàng luồn vào ngón tay tôi, đan vào nhau, tôi cực kỳ khó chịu.

Lý Tam Hỷ ngẩng đầu nhìn một chút, không như tôi dự đoán, hắn cực kỳ bình tĩnh mà nói ra một câu thật đáng ăn đòn.

“Không biết!”

Nghe được câu nói đó, tôi cực kỳ bình tĩnh mà ôm bả vai Từ Nhiễm Nhiễm, cười cười nhìn Lý Tam Hỷ, tôi cảm thấy mặt tôi lúc ấy nhất định dữ tợn: “Lần này cậu thấy chưa? Cũng nên tin tưởng đi chứ?”

Đại ca, tôi làm đến như này cậu hắn là nên tin đi, bằng không hai chúng tôi đến lúc nào mới ăn được trái ngon quả ngọt.

Lý Tam Hỷ ngẩng đầu nhìn chúng tôi một chút, lại lắc đầu.

“Không, tôi vẫn không tin.”

Thao, đây không phải ép tôi vào chỗ chết sao, hắn đây là yêu thích tôi hay là ghét tôi đây a? Nếu như yêu thích, chẳng lẽ không biết như vậy sẽ bị tôi và nàng làm thương tổn sao? Tôi hận hận nhìn hắn, hắn như không có chuyện gì mà nhìn tôi, tôi lúc ấy thực sự muốn một đao chém chết hắn.

Từ Nhiễm Nhiễm hướng mặt tôi mà tới gần, tôi biết nàng muốn làm gì, cũng có hảo ý nhưng tôi thực có chút hoảng, tôi biết tôi cũng chẳng phải thiệt thòi gì nhưng tôi né tránh, hành động này Lý Tam Hỷ lại thấy rõ ràng.

“Ha ha, tôi chờ 2 người cậu ở đây, sớm biết các cậu không phải quan hệ kiểu đó mà, tôi còn thấy đó.” Lý Tam Hỷ cao hứng mà khua tay múa chân.

Nhìn dáng vẻ của Lý Tam Hỷ, tôi triệt để mà phát hỏa. Hắn ** không có chút nào ngu ngốc, còn dám chơi tôi?

Tôi hướng về phía Lý Tam Hỷ rống: “con mẹ nó, ai ** cùng cậu làm bạn bè! Cậu cũng không nhìn cái dáng vẻ chết tiệt của cậu một chút!”

Tôi lúc đó rất muốn nói ra “bệnh tâm thần” hai chữ này(Trung 2 chữ, Việt thành ba chữ ha), nhưng tôi còn nhin được, tôi không thấp hèn mà nói những lời đó, tôi cũng không muốn nghĩ sao thì nói vậy.

Lý Tam Hỷ lúc đó gần như sững sốt, đứng ở nơi đó không nói gì nữa, tôi rốt cục cũng thấy được vẻ mặt mà tôi cho là thất vọng, nhưng lòng tôi cũng không có cao hứng. Không biết tại sao, tôi cực kỳ khó chịu và cảm thấy bị ai cho chính mình.

Hắn quay đầu đi, bóng lưng có chút cồng kềnh, có chút cô đơn. Rốt cục mọi chuyện cũng xong, tôi chán chường mà ngồi trên ghế, tâm có chút đau.

Từ Nhiễm Nhiễm ngồi xuống bên cạnh, vẻ mặt có chút kỳ quái, tôi phát hiện tôi đang cầm lấy tay nàng, liền bỏ tay ra.

“Ngải Tử Hàm, cậu có biết lúc trước vì sao tôi lại giúp cậu không?” Từ Nhiễm Nhiễm nhìn tôi một chút, tôi có chút căng thẳng.

“Không biết, tại sao?”

“Bởi vì... Tôi thích cậu, cậu không thấy sao? Cậu vẫn cứ giả ngu giả ngơ, tôi không thích sao tôi lại cho cậu cầm tay, mỗi lần hắn đi cậu đều buông tay tôi ra, tôi cực kỳ khó chịu, tôi thực hi vọng ngày nào đó hắn đi rồi mà cậu cũng quên buông lỏng tôi.”

Tôi nghe nàng nói cũng hiểu được, mới đầu tôi cũng biết, chỉ là tôi không dám thừa nhận mà thôi.

“Xin lỗi...” Tôi chỉ có thể nói cái này.

“Không có chuyện gì, tôi đã sớm nghĩ đến.” Từ Nhiễm Nhiễm vẫn là rất kiên cường, không có vẻ gì là oan ức, trong lòng tôi rất hồ thẹn.

“Vậy tôi có thể hỏi cậu một vấn đề cuối cùng không?” Từ Nhiễm Nhiễm trong lời nói mang theo một chút run rẩy.

“Có thể, muốn hỏi bao nhiêu cũng không có vấn đề gì.”

“Cậu có người trong lòng sao? Bởi vì như thế nên cậu mới không thích tôi?”

Tôi không chút do dự mà nói: “Không có, tôi không có yêu thích ai cả.”

“Thế là tôi vẫn còn cơ hội?” Từ Nhiễm Nhiễm hỏi.

“chắc thế, tôi cũng không biết được, hiện giờ tôi không nghĩ đến chuyện này...”

Tôi còn chưa nói hết, Từ Nhiễm Nhiễm đã rời đi, nhìn theo bóng lưng nàng, tôi chỉ có thể yên lặng mà xin lỗi.

Từ Nhiễm Nhiễm, xin lỗi, tôi bây giờ thực không có hứng thú yêu đương, tôi cũng không muốn như anh em tôi, không thích vãn kết giao, không thích chính là không thích, cảm kích chính là cảm kích, cùng với việc yêu thích không có giống nhau. Tôi vĩnh viễn nhớ đến lòng tốt của cậu, sẽ làm bạn bè tốt với cậu

Một ngày tôi làm tổn thương đến 2 người.

Ngày thứ hai, Lý Tam Hỷ ổn định tinh thần mà đi tới trường học, đầu tiên dừng cảm mà chào hỏi các bạn trong lớp, người khác gọi ‘cha a’ ‘cha a’ cũng ngu người mà cười. Tôi không biết hắn làm sao, điên rồi cũng tốt, nghĩ thông suốt cũng tốt, cũng tôi cũng chẳng liên quan.

Hết giờ học, Vương miệng rộng gọi tôi lại: “Ai, tôi nói, cậu đã xảy ra chuyện gì, nghe nói chủ nhiệm tìm cậu đấy. nghe bảo vì Lý Tam Hỷ, tôi thấy hắn tối qua đứng ở cửa phòng chủ nhiệm, cậu trêu chọc hắn sao?”

Tôi vừa nghe gần như bối rối, chủ nhiệm? người này điên rồi sao? chủ nhiệm dạy môn ngữ văn cho chúng tôi, là vợ một người quân nhân, vì lẽ đó chúng tôi rất tôn trọng nàng, tôi rất để tâm ấn tượng của tôi trong mắt nàng là như thế nào.

Xong, lần này hoàn toàn xong rồi! Lý Tam Hỷ, cậu thật sự muốn giết tôi ở trước mặt cậu cậu mới cam tâm sao?

10. Chương 10 - Chương 10

Chủ nhiệm gọi tôi vào văn phòng, lòng bàn tay đều đỏ mồ hôi. Tôi không biết Lý Tam Hỷ cùng chủ nhiệm nói cái gì, là nói về tôi chối bỏ hắn hay sao.

“Ngồi đi, đừng đứng, sẽ mệt đó!” Chủ nhiệm hòa ái hướng tôi nói . Tôi tùy tiện sờ soạng một chỗ rồi cẩn thận ngồi xuống.

“Ngày hôm qua Lý Tam Hỷ tìm tôi, có một số việc chắc cậu vẫn chưa rõ, tôi không tin cậu là người lấy việc bắt nạt người là thú vui.”

Tôi rất cảm kích thầy bao dung, nhưng lại không bài trừ đây là điều báo trước cơn bão táp.

‘Đầu óc Lý Tam Hỷ cũng rất bình thường, không phải như người tôi nói là bệnh tâm thần. Chỉ là hắn có chút cực đoan. Lúc nhỏ hắn trải qua một ít việc không vui, cha ngoại tình, từ bé đều chịu đòn mà lớn lên, trong lòng lại cực kỳ yếu đuối. hắn bây giờ đầu óc chỉ như là hài tử 9 tuổi, vì lẽ đó, hắn rất dễ dàng mà y lại một người, nhưng hắn lại không biết chừng mực, cũng không hiểu thế nào để ở chung với người khác. Nếu như cậu muốn cùng hắn làm bạn bè, cậu cần phải học cách bao dung, nếu như cậu chỉ vì muốn làm tốt chức trách của một người lớp trưởng, tôi cũng sẽ không nói với cậu nhiều điều như thế...”

Hôm đó, chủ nhiệm lớp nói rất nhiều, tôi cũng không biết suy nghĩ hiện giờ ra sao, chỉ thấy trong lòng có một chút chua xót.

Sau đó, Lý Tam Hỷ đến trước bàn tôi trêu chọc, tôi cũng không nói gì, chắc thầy cũng đã nói suy nghĩ của tôi cho hắn, tôi nghĩ nghĩ, bây giờ tôi có thể đổi một phương thức khác để cùng hắn giao lưu đi.

Ở một khoảng cách gần mà quan sát hắn, tôi mới phát hiện một ít tin đồn vẫn đúng sự thật. Tỉ như việc ăn uống của hắn. Mỗi sáng sớm, hắn đều đưa một cái túi lớn thức ăn, sau đó giống như Khổng Ất Kỷ mà mang toàn bộ thức ăn lên bàn, đập sầm sầm từng cái tạo tôi tăng tăng tiếng vang.

Cái gì hắn cũng chuẩn bị 2 suất, mỗi sáng sớm hắn chuẩn bị 2 túi sữa bò, 2 quả bưởi lớn, 2 lon nước cam vắt, 2 cái bánh mì, 2 cái bánh rán, 2 cái bánh nướng, 2 gói mì. Sau đó hắn xếp trên bàn, ngẩng đầu nhìn tôi, hi vọng tôi có thể cùng ăn với hắn...nhưng thằng ngốc ia là muốn tôi chủ động cùng với hắn.. hừm

Thầy nói thực không sai, EQ-Chỉ số cảm xúc đang ở nhà trẻ.

Thấy tôi không phản ứng, hắn đều đem những thứ trên bàn ăn sạch, ngày nào cũng thế. Nhìn thấy dáng vẻ ăn uống như lang như sói, tôi cứ nghĩ mấy ngày sau chắc chẳng cần ăn, nhưng rồi cứ thế. Hơn nữa trên đường về còn thấy đói bụng, nếu không mang tiền còn đem giấy vụn vò vò rồi cứ thế mà nhai, có lúc chẳng muốn ném đi vẫn cứ làm như vậy.

Có một ngày hắn quay đầu lại nói ra một câu: “Tiểu đệ, tôi thấy cậu xé chiều hôm nay lúc 2h 38 phút 29 giây ở tiết vật lý có hơi sững sốt thất thần, cậu nghĩ gì thế, có phải tôi lại làm cậu khó chịu hay không?”

Sau đó tự nhiên gào khóc lên.

Lần này lại đưa tới vô số ánh mắt. Trong đó cũng bao gồm Từ Nhiệm Nhiệm, Từ Nhiệm Nhiệm chạm tới ánh mắt của tôi lại vội vã quay đầu lại, trong lòng tôi rất không dễ chịu.

Này, nguyên lai Lý Tam Hỷ cũng biết hắn làm cho tôi khó chịu, xem ra hắn còn có chút lương tâm, sau đó Lý Tam Hỷ một bên khóc một bên lại bổ thêm một câu:

“Tôi hồi trước không phải cố ý xa lánh cậu, cậu đừng giận tôi.”

“... ..”

Đoạn thời gian đó Lý Tam Hỷ mê mẩn đọc thơ, thỉnh thoảng cầm lấy cái quạt giấy đi tới đi lui trong lớp mà ngâm tụng. Cắp quạt sau lưng, con mắt làm bộ đang nhìn phía trước, thi thoảng còn nhìn lên tôi vài lần, lại say sưa nhắm mắt như đi tản bộ. Nhưng hắn cũng lặp đi lặp lại có 2 câu: một câu là “vật còn người mất, mọi chuyện đã trôi qua, muốn nói mà nước mắt tuôn trào”, một khác câu là “đợi đến khi hoa nở rộ rồi, nàng đứng dưới tán cây nở nụ cười” .

Mỗi buổi tự học, chúng tôi đều không có mở mắt nổi, Lý Tam Hỷ sẽ lớn tiếng mà đọc chăm rãi, đến khi trong phòng chỉ còn lại tiếng nói của hắn, cứ ngày qua ngày lại thế, ban đầu lớp còn ồn ào, mãi cuối cùng cũng thành quen, nghe tiếng của hắn mọi người như thường lại tiếp tục ngủ.

Đột nhiên có một ngày, Lý Tam Hỷ đáng lẽ phải sớm đến lớp nay chậm chạp chưa tới, trong lớp lập tức an tĩnh khiến mọi người rung mình, có mấy người đã quen việc Lý Tam Hỷ đọc 2 câu thơ, không nghe trái lại cũng chả ngủ được. Cách giờ học còn 15 phút, Lý Tam Hỷ rốt cục cũng đến, hắn như người mới vừa đánh nhau trên người toàn là bùn đất, đột nhiên trong lớp như bùng nổ mà ào ào vỗ tay, về phần tại sao vỗ tay, mọi người cũng không biết, cũng chẳng thêm để ý.

Lý Tam Hỷ nghe được tiếng vỗ tay, rất dừng cảm hứng về phía mọi người mà vẫy vẫy tay, lúc này, có một bạn học làm điệu bộ chỉnh tề của Lý Tam Hỷ mà đồng đọc 2 câu thơ:

“A! Cảnh còn người mất, mọi chuyện đã trôi qua

muốn nói mà lệ đã tuôn trào.”

“A!đợi khi núi hoa nở rộ rồi

Nàng đứng dưới tán cây nở nụ cười.”

“Ha ha...”

Không biết là ai hô một câu: “Lý Tam Hỷ, xướng lên cho mọi người cùng hát đi!”

Lý Tam Hỷ nghe xong câu nói này, nhất thời phấn khởi hẳn lên, hẳn quay đầu nhìn tôi một chút, sau đó cười cười với mọi người rồi nói: “Tôi hi vọng hôm nay sẽ hát cho các cậu nghe một bài tình ca, hát cho người tôi yêu.”

Nhất thời bắn ra một trận bùng nổ, ủng hộ nhiệt tình, hầu như mọi người đều biết người hẳn yêu là ai. Tôi cũng chẳng có nhiều phản ứng, như mọi người, đều lấy tâm thái hưng phấn đi thưởng thức giọng hát của hẳn.

“Hoa loa kèn đỏ nở hoa nha —— màu hồng kiều diễm, ** dẫn dắt chúng tôi tranh đấu giành thiên hạ...”

Lý Tam Hỷ hát đến mức động tình, giai điệu cũng bay đi xa, khởi đầu rất an tĩnh, sau đó gần như bùng nổ mà tiếng cười gần như áp đảo. Có người cười đến biến dạng cả khuôn mặt. Tôi ngồi tại chỗ nhìn khuôn mặt ẩn ẩn đưa tình của Lý Tam Hỷ, bài hát tình tứ được hẳn mô tả thành “dân ca”, trong lòng cũng không rõ là tư vị gì.

“Đánh —— giang —— sơn ”

Câu cuối cùng, Lý Tam Hỷ xuất toàn lực mà hát, tay đưa lên cao, thân thể run rẩy. Chờ hẳn hát xong rồi đi xuống, cũng không biết có phải quá kích động hay không, hẳn đứng phải bàn mà ngã, lại không may mà ngã trên chân tôi.

“A!” Tôi gào lên đau đớn, tôi cảm giác có người mang cả quả tạ hướng về tôi mà đập, suýt chút nữa gãy xương.

“Xin lỗi, xin lỗi, đau sao?” Lý Tam Hỷ đều quên từ dưới đất bò dậy, trực tiếp ngồi dưới đất dùng tay vỗ vỗ chân tôi, vẻ mặt rất sợ sệt.

“Lý Tam Hỷ, cậu cho Ngải Tử Hàm đôi giày của cậu ấy?” “Đủ sẵn sóc...” Xung quanh vang lên từng trận âm thanh trêu đùa, Lý Tam Hỷ vuốt vuốt chân tôi, tôi “Oa” một tiếng gần như khóc lên, như là một hài tử bị bắt nạt.

Tôi cũng thật sự không nhẫn tâm, liền ngồi dậy đỡ hẳn lên, cũng chẳng sợ hẳn hiểu lầm, coi như một lần ngoại lệ đi.

Lý Tam Hỷ ngồi vào chỗ ngồi, cũng không ngừng khóc, hẳn cầm tờ giấy bên cạnh, xé thành 2, một nửa dùng lau nước mắt, nửa kia viết cho tôi vài chữ chuyển lời.

“Tiểu đệ, bài hát kia là thật tâm, ngồi trên chân cậu không phải cố ý.”

Tôi ở phía sau cầm tờ giấy kia, thật lâu không nói ra lời.

11. Chương 11 - Chương 11

Tháng ngày sóng gió vẫn tiếp diễn, Lý Tam Hỷ xác thực không hề quần quýt lấy tôi, nhưng ở sau lưng không ngừng mà nói xấu tôi, hơn nữa còn thay đổi chiêu thức theo dõi.

Kỹ thuật theo dõi của Lý Tam Hỷ không phải kém bình thường, hẳn vẫn trốn ở phía sau cột điện, bốn mặt đều gò ghề. Mỗi khi có người, hẳn lại lớn tiếng cùng người tôi chào hỏi, sau đó “Xuyt” một tiếng kêu người khác nhỏ giọng một chút, lớn tiếng nói như thế sẽ khiến người tôi phát hiện ra hành tung của mình.

Kỳ thực Lý Tam Hỷ cũng không từ bỏ được chút tình cảm này, trong lòng ra rất rõ ràng, hẳn cũng có tự tôn của riêng hẳn, đáng tiếc hẳn lại không hiểu được làm sao để xử lý được tâm tình của hẳn. Hẳn sẽ không ngồi một chỗ để mang tất cả mọi vấn đề ra phân tích mà chỉ cô lập mọi sự việc và trực tiếp phản ứng theo cách hẳn muốn mà thôi. Có thể ngày hôm qua hẳn sẽ làm một điều khiến cậu thật cảm động, nhưng sẽ có khả năng ngày hôm nay hẳn sẽ vì cậu nói một câu oán giận mà điên cuồng trả thù.

Như ngày hôm nay, tôi chỉ thấy hẳn không làm bài tập mà ở trên lớp phê bình hẳn một hồi, tất nhiên cũng có những người bạn học khác. Kết quả thi sao, hẳn đi học còn ngậm hẳn một con dao, còn là dao găm, ở ngay

đầu lưỡi mà mài tới mài lui, lưỡi cứ thế mà đóng đưa. Thấy thế tất cả bạn học đều quay đầu lại nhìn tôi bằng ánh mắt thương cảm.

Tôi thật sự là trăm mối cảm xúc ngổn ngang, về đến nhà mở máy vi tính ra bắt đầu lên mạng tán gẫu, tên trên mạng của tôi là Lưu Vong. ở đó, có một người bạn rất hấp dẫn tôi, hắn gọi “Tôn Vỡ”, tôi cảm giác tên kia rất hiểu tôi, tôi không có nói nhiều mà hảo cảm đối với hắn lại tăng vài phần.

Người kia cứ nói đi nói lại, xem ra cũng có mối quan tâm bên người, hắn cứ nói đến tình cảm của hắn không dứt. Hôm đó, cũng bởi vì tôi thực sự phiền lòng, muốn tìm một cái gì đó để phân tán sự chú ý của mình, hai chúng tôi cứ thế gặp nhau mà tán gẫu rất hăng hái.

Lưu Vong: tôi phiền a, tôi bị người khác quẩn lấy. Còn là một nam nhân.

Tôn Vỡ: tôi so với cậu còn phiền, người tôi yêu chê tôi cứ quẩn quít lấy hắn, ha ha.

Lưu Vong: anh em, cậu thật sự so với tôi thắm hơn, cậu là người ở nơi nào?

Tôn Vỡ: tôi ở X thị, cậu sao?

Lưu Vong: kháo, tôi cũng vậy, ngày nào đó hai anh em tôi gặp nhau

Tôn Vỡ: đi, vừa nhìn tiểu đệ biết là người thoải mái, sau đó có việc gì cứ nói cho đại ca, đại ca sẽ che chở cậu.

Tôi thấy câu này có chút quen tôi, hình như đã nghe qua ở đâu. Cẩn nhắc nửa ngày cũng không nhớ ra được, đầu óc tôi hiện giờ chẳng khác gì hồ dán.

Tôn Vỡ: sao không nói lời nào? Vẫn còn ở đó chứ?

Lưu Vong: vẫn, cậu truy người đẹp không?

Tôn Vỡ: rất tuần tú! Tuy rằng so với tôi thiếu một chút.

Lưu Vong: soái? Sao lại dùng từ này để hình dung?

Tôn Vỡ: khỏi nhắc đến hắn, nhắc đến tôi lại mất hứng.

Lưu Vong: cậu thật là một người thoải mái, tôi rất thích kiểu người như cậu, cảm được thì cũng buông được. Người kia chê cậu thực sự là không có mắt.

Tôn Vỡ: ha ha, tôi tự tin, tôi có thể truy được hắn đi.

Lưu Vong: đại ca, anh em ủng hộ cậu.

Ngày đó chúng tôi hàn huyên rất lâu, tuy rằng không có nội dung gì đặc biệt, nhưng tâm tình của tôi khá hơn nhiều, chỉ ít tôi còn biết trên thế giới này còn có một người cùng tôi đồng mệnh tương liên.

Đi đến trường, lần đầu tiên tôi đi quãng đường xa như vậy nhưng cảm giác cũng không tệ lắm, Lý Tam Hỷ đang ngồi trên ghế, thấy bên trong áo đồng phục hắn mặc một cái áo khoác mỏng, tôi mới khen hắn một câu. Ai biết câu này của tôi lại gây nên đại họa. Lý Tam Hỷ sau khi nghe xong rất không phục mà đem áo đồng phục thoát đi, bên trong chỉ mặc mỗi áo khoác mỏng màu xanh lam ở vào thập niên 70, lại thêm thân hình mập mạp của hắn, áo kẻ sát vào thân thể, đường nét từng tấm từng vòng thịt hiện ra rõ ràng, chân thực đến không thể thực hơn, khiến người tôi không chịu được mà cảm thấy buồn nôn.

Rất nhiều nữ sinh quay đầu lại nhìn thấy hắn lộ ra vẻ mặt rất căm ghét. Tôi không nghĩ sẽ nhắc nhở hắn, tôi biết nói bây giờ nói cái gì cũng đã muộn.

Kết quả hắn gần như mặc thế một tháng, mặc kệ trời lạnh hay nóng, hắn đều mặc áo lót, rất nhiều bạn học không thể chịu được mà tìm đến tôi, khẩn cầu ca có thể giúp thân kinh của họ được nghỉ ngơi chút. Tôi nhất thời cảm thấy đỡ khốc đỡ cười, tôi vắt hết đầu óc, cuối cùng cũng nghĩ được một biện pháp.

Hôm đó, tôi chờ đến lúc hắn cởi áo đồng phục học sinh, mới khinh bỉ nói một câu: “Thật khó coi, tôi nhìn thấy chán ngắt!”

Xế chiều hôm đó, Lý Tam Hỷ rốt cục cũng cam lòng chấm dứt thời kỳ một tháng thoát y. Nhưng tôi cảm thấy 2 người chúng tôi ở chung như thế thực sự đau xót. Chuyện chúng tôi trở thành chủ đề tán gẫu, thành công cụ giải buồn của mọi người.

Tôi còn nghe nói, một bạn học còn nói có người anh em mấy chục năm không nở một nụ cười, nhưng cùng nói đến việc của tôi cùng Lý Tam Hỷ lại cười lăn lộn trên ghế.

Có lúc tôi cảm thấy hắn là dùng phương thức kém thông minh thành công trừng phạt một người thông minh, hắn vừa đáng thương vừa đáng trách. Mỗi khi tôi nghĩ sẽ mắng to khi thấy hắn ăn mặc như thế, nhưng hắn lại không cho phép ai nói tôi tôi lại đầu hàng. Tôi biết như thế cũng không phải biện pháp, tôi còn làm lỡ chuyện của hắn, hắn đã hoàn toàn không tự lực vào bản thân, mỗi ngày đều làm những chuyện ngốc nghếch như thế để gây sự chú ý của tôi. Học tập là vì tôi mà học, ăn cơm vì tôi mà ăn, vì tôi mà cãi nhau ầm ĩ... ngày tháng cứ thế này giống như vĩnh viễn không có kết thúc.

12. Chương 12 - Chương 12

Tôi đã nghĩ tôi cùng Từ Nhiễm Nhiễm sẽ không bao giờ có thể dính líu đến nhau nếu như ngày đó nàng không khóc lóc đến tìm tôi. Tôi thật sự nghĩ chung tôi sẽ cứ lúng túng với nhau như thế đến khi sượt qua cuộc sống trung học.

Tôi nhớ tới ngày đó nàng khóc đến con mắt sưng sưng, tôi cảm thấy rất khiếp sợ, bởi vì Từ Nhiễm Nhiễm ở trong mắt chúng tôi là một liệt nữ, lúc nào cũng mạnh mẽ. Lúc tôi từ chối nàng cũng không biểu hiện thất thố như thế, bây giờ lại một bộ nước mắt như mưa, kể cả hài từ nhìn thấy còn thấy thương cảm, huống gì tôi còn nợ nàng một ân huệ chứ.

Không ngờ nàng khóc lại vì Lý Tam Hỷ, Lý Tam Hỷ đi khắp nơi nói nàng không phải xử nữ, đối với một người con gái, chuyện này không thể chấp nhận được. Nhưng tôi vẫn nén giận, lòng tôi dao động, tôi nghĩ nếu tôi nói ra, không biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa.

Buổi trưa tôi học, tôi gọi Lý Tam Hỷ ở lại, đã từ lâu tôi chưa hề chủ động bắt chuyện với hắn, Lý Tam Hỷ mặt mày rạng rỡ hắn lên, tôi nói tôi có chuyện hỏi hắn, hắn cao hứng mà xoa xoa tay, cúi đầu khom lưng vội vàng thu dọn đồ đạc như sợ một giây sau tôi sẽ thay đổi chủ ý.

Tại khắc ấy mà tôi đột nhiên lại mềm lòng, tôi đã chuẩn bị trước những câu uy hiếp, những đe dọa để nói với hắn. Nhưng bây giờ tôi thấy nó cực kỳ hèn hạ, tôi trốn tránh, tôi chỉ kịp nói với hắn chiều đến sớm một chút rồi tôi chạy trốn. Tôi biết buổi chiều nhất định sẽ nhìn thấy hắn gào khóc, nhất định sẽ làm không khí sôi sùng sục, nhưng tôi nợ Từ Nhiễm Nhiễm, tôi không thể để nàng chịu oan ức như thế.

“Xin cậu sau này đừng tiếp tục bắt nạt Từ Nhiễm Nhiễm, nàng là bạn gái của tôi.”

Tôi thấy Lý Tam Hỷ thân thể đột nhiên run rẩy một hồi, thể nhưng cười run rẩy. “Cậu thật ngu xuẩn, lừa người làm sao có thể dùng phương pháp lần trước được chứ, cậu là yêu thích tôi.”

Chán ghét việc hắn đang cố tình gây sự, tôi lạnh lùng nhìn hắn nói: “Nói cho cậu biết, tôi hiện tại yêu nàng, cậu có nghe không? Đừng tiếp tục dằn vặt vớ vẩn như thế. Coi như tôi cầu cậu! Coi như trước đây là tôi cùng cậu cùng chơi một trò chơi đi!”

Nhìn hắn vẫn là không tin, tôi lại trắng trợn nhuộm trắng thành đen nói tôi yêu nàng nhiều bao nhiêu, nói nàng tốt với tôi bao nhiêu, nói nàng có bao nhiêu đáng yêu, tôi thấy Lý Tam Hỷ càng ngày càng loạn.

“Không không, không thể, cậu sẽ gặp báo ứng, Ngọc hoàng đại đế sẽ đem cậu băm thành tám mảnh, cậu sẽ bị bỏ cạp đầu độc, các cậu...chuyện này.... gian phu phụ.”

Tôi không nói gì, nhìn hắn lại bắt đầu nói năng lộn xộn, bộ dáng giống như gấu té xỉu, nói liên miên cần nhả không dứt, sau đó xoay người run rẩy rời đi. Một khắc đó tôi rất không mặt mũi thừa nhận trong lòng tôi lại khó chịu, tôi thương hại hắn, mãi đến khi hắn đã về phòng học, tôi mới đi chuyển được bước chân.

Khi tôi lúc ngẩng đầu, tôi mới phát hiện lớp cán bộ cùng toàn thể bạn học đều ở bên ngoài, hướng về phía tôi chạy đến, đầu đàn chạy đến đầu tiên hướng tôi thở ra một cái, rồi nói “Ngải Tử Hàm, cậu mau đi nhìn Lý Tam Hỷ đi thôi! Hắn, hắn đem lớp chúng tôi thành nơi để đồ cũ rồi, bàn ghế lật lung bay hết cả, tiết học sau là tiết của chủ nhiệm a!”

Tôi vừa nghe vừa vội vàng cùng nàng chạy vào trong lớp, bạn học đều đang sắp xếp bàn ghế mà Lý Tam Hỷ đang ở góc tường một bên va một bên gào khóc.

Tôi đi tới trước mặt hắn muốn đỡ hắn lên, ai biết hắn nhìn vào tôi, tàn bạo nói một câu: “Lăn con mẹ nó đi! Cậu cũng xứng?” tất cả sự thương hại của tôi lúc đó biến mất sạch, xuất phát từ lý trí mà tôi cũng không cùng với hắn âm ỉ. Tôi quay trở về cùng bạn dọn dẹp, có người vỗ vỗ vai tôi, tôi cũng chỉ quay lại cười cười, bảo không có việc gì.

Thầy Ngưu cũng vừa vào lớp “Đứng lên!” Theo một tiếng hiệu lệnh, hết thấy bạn học đều đồng loạt đứng lên. Sau đó Thầy Ngưu gật đầu một cái, hết thấy bạn học vừa đồng loạt ngồi xuống, ngoại trừ Lý Tam Hỷ còn đứng nghiêm. Tôi thấy thế kéo kéo hắn, nhưng cũng chẳng xê dịch tí nào.

Thầy Ngưu cười hỏi Lý Tam Hỷ: “Lý Tam Hỷ, cậu vì sao không ngồi?” Bạn học cả lớp trăm miệng một lời nói hắn buồn ngủ, một khắc đó tôi thật sự rất cảm động, không nghĩ tới nhiều bạn học như vậy đều che chở tôi.

“Không hỏi các cậu, tôi hỏi Lý Tam Hỷ, Lý Tam Hỷ, cậu vì sao muốn đứng?”

Lý Tam Hỷ giật giật khoe miệng. Sau đó mở miệng như một trận tuyết lở mà bắt đầu gào khóc: “Thầy a, ô ô, tôi cùng cậu nói, tôi có một số chuyện riêng tư muốn cùng cậu tâm sự a.”

Thầy Ngưu nhìn nhìn Lý Tam Hỷ sau đó lại quay sang tôi, đại khái cũng hiểu chuyện gì xảy ra, vô cùng phần khởi mà nói: “Quá tốt rồi, đã lâu không có cùng bạn học tâm sự, bây giờ lại có người chịu tâm sự chuyện riêng tư với tôi, tí gặp sau rồi chúng tôi nói chuyện.” Sau đó thầy nguyên tiết giảng giải bài thực sự sinh động.

13. Chương 13 - Chương 13

Tôi cảm thấy rất kỳ quái, ngày đó sau khi toàn lớp thầy cũng không có tìm tôi, sau đó mấy ngày vẫn là gió êm sóng lặng. Chỉ là Lý Tam Hỷ đã thay đổi, hắn trở nên càng ngày càng cực đoan. Tôi thật sự hoài nghi chủ nhiệm lớp chúng tôi có phải là sợ thiên hạ bất loạn.

Từ sau lần Lý Tam Hỷ cùng thầy âm thầm hàn huyên tâm sự, hắn trở nên dữ tợn và hung hăng. Có lúc tôi cùng nữ sinh truyền tờ giấy, hắn sẽ mắng đôi lời hoặc sẽ đứng lên biểu thị sự mất mặt.

Bởi vì hình thể của hắn có chút ngoại cỡ, hắn đứng lên sẽ che khuất tầm mắt mọi người, nam sinh sẽ hưng phấn bởi được hắn làm tấm lá chắn, sẽ thoải mái làm chuyện riêng tư. Nếu tôi cùng nữ sinh nói chuyện, hắn sẽ từ ở đâu mà đi xuyên qua chúng tôi, hơn nữa còn đi 5, 6 lần, mỗi lần đều hùng hùng hổ hổ. sau chuyện lần trước, đối với Lý Tam Hỷ, nếu tránh được tôi sẽ tránh, tận lực không đi trên chọc.

Có một ngày, lúc đi xuống tôi vô tình đụng phải bàn Lý Tam Hỷ, tôi không ngẩng đầu nhưng vẫn để lại 2 chữ “Xin lỗi” rồi đi, Lý Tam Hỷ đẩy đẩy rồi lập tức đứng thẳng dậy, hình dáng giống bột con bò cái. Tôi vốn đang phiền muộn, nhìn thấy hắn như thế tôi thực sự có kích động muốn đạp hắn. Thế nhưng tôi phải bình tĩnh lại, dù sao nếu như tôi phản kháng, chuyện này sẽ mãi không có điểm dừng.

Tôi không nghĩ sẽ ngẩng đầu nhìn hắn, nhưng bằng đèn thì không thể không nhìn tới. Tôi cúi xuống, từ trong ngăn kéo lấy bánh nướng bắt đầu gặm, đằng sau có anh em vỗ vai tôi nói lời cảm tạ, tôi vừa quay đầu thì phát hiện mấy người đó đang bắt đầu ngồi đánh bài.

Tôi ăn không biết trời đất, Lý Tam Hỷ chắc đứng đã chán, phát hiện không ai chú ý, hắn liền ngồi xuống, tôi nhìn thấy cái bánh nướng trên bàn cùng với vẻ mặt tươi cười của thầy đứng trên mục giảng, trong lòng

lại phiền muộn. Nguyên lai tôi cũng có lúc phải bày ra bộ mặt đáng thương. Đằng sau anh em lại vô vô vai tôi thông cảm.

Tôi chợt thấy bức mình, đẩy đẩy bàn, hơn nữa còn im lìm không nói tiếng nào. Lần này đích xác Lý Tam Hỷ phát hỏa, hấn đứng lên, người thẳng tắp

Tôi hung ác tâm, vừa đẩy một hồi bàn, hơn nữa cũng không có nói xin lỗi. Lần này Lý Tam Hỷ phát hỏa, đột nhiên một hồi gần như đứng lên, hơn nữa còn là thẳng tắp thẳng tắp, vì ngăn trở tầm mắt của chúng tôi, không cho chúng tôi nghe giảng, hấn còn đem túi sách cùng túi rác chồng chất trên bàn. Lần đứng này gần nguyên ba tiết, những người phía sau còn nổi trống chơi đầu vật, đương nhiên bánh nướng của tôi cũng ăn xong rồi.

Từ khi tôi nói với Lý Tam Hỷ tôi thích Từ Nhiễm Nhiễm, sau đó tôi với nàng thường xuyên đi với nhau khi đó khái niệm “kết giao” cũng rất mơ hồ. Tôi chỉ nhớ tôi cũng chưa có cầm tay nàng, chẳng phải vì thẹn thùng, đơn giản là tôi không có cảm giác, cũng không hứng thú mà thôi.

ở thời kỳ trưởng thành, rất nhiều nam sinh đều thích nhìn chằm chằm ngực nữ sinh, sau đó buổi tối về phòng ngủ, mười câu thì chín câu nói về gái gớm tình dục, buổi tối nghe họ nói chuyện ** tôi luôn cảm thấy thô tục. lúc về nhà lên mạng tôi cũng có lướt qua vài cái video, tôi cũng bắt đầu phát triển trưởng thành. Lần đầu tiên tôi xem AV, cũng là lần đầu tiên tôi thấy một nữ nhân thân thể đầy đặn như thế, không hiểu sao tôi thấy buồn nôn, khi đó tôi nghĩ do người phụ nữ kia biểu hiện quá mức **, mà tôi là một người đứng đắn.

vừa về đến nhà, tôi không thể chờ đợi mà đi gặp bạn hữu trên mạng của tôi

Lưu Vong: ờ?

Tan Vỡ: một mực chờ đợi cậu. Sao thế, có chuyện gì?

Lưu Vong: không có gì, có một người bạn gái.

Tan Vỡ: tiểu tử cậu được tiện nghi còn ra vẻ, kết giao bạn gái còn không sao gì chứ. Tôi bây giờ còn không kiếm ra cái bạn bè đây!

Lưu Vong: không thể a, cậu là một người đàn ông hiểu ý người khác ở thế kỷ 21 như thế, không phải cậu ở nhà trên cây đó chứ?

Tan Vỡ: không phải, là tôi thật sự thích hấn, tôi căn bản không biết bản thân tôi thiếu cái gì, hấn đều hung hăng kích thích tôi, tôi làm gì hấn đều chán ghét tôi, tôi chỉ có một người bạn, từ nhỏ đến lớn chỉ có hấn coi tôi là người, tôi ba tuổi mới học bước đi, nào không phát triển toàn diện, đi không giữ được cân bằng, tôi bị ngã cũng chưa có ai từng mua thuốc cho tôi, hấn đã mua cho tôi 2 lần, hấn cùng tôi tán gẫu, hấn cùng tôi làm bạn, hấn cùng bạn đánh nhau, tôi cũng sẽ theo hấn mà đánh, hấn như thế mà vẫn không thừa nhận yêu thích tôi.

Lưu Vong: vậy hấn thật là tốt...

Ngày đó chúng tôi hàn huyên rất lâu, Toin Vỡ đến lúc sau nói chuyện ngữ khí nghe được cũng đã cực kỳ bi thương, kỳ thực tôi rất ước ao được như hấn, dù sao hấn đã hiểu được yêu là như thế nào, mà tôi ngay cả để ý cũng chưa, đối mặt với cái gì hoa nhường nguyệt thẹn, cái gì bách mị ngàn hồng, đều là giống nhau không nhìn cùng lạnh nhạt. Duy nhất có thể gây cho tôi cảm tình sóng lớn dĩ nhiên cũng chỉ còn sót lại Lý Tam Hỷ đây đưa đầu tranh.

14. Chương 14 - Chương 14

Trong lớp hiện giờ mọi người càng ngày càng chúng mắt Lý Tam Hỷ, hấn luôn cố tình gây sự, trở thành kẻ địch của người khác. Có hôm hấn ở trước mặt nam sinh ba hoa khiêu khích, trong đó có Vương miệng rộng

, kết quả bị mấy người kia đánh cho một trận, còn cầm ghế hương trên đầu hấn mà vung, đẩy hấn xuống đất mà đá mà đạp, trên người hấn dính đầy đất, trong miệng vẫn không ngừng chửi bậy.

Tôi ở bên cạnh không thể nhìn nổi, liền sang đó khuyên can, lôi kéo Vương miệng rộng để hấn bình tĩnh một chút, nói hấn chấp nhất với Lý Tam Hỷ làm gì? Cũng vì Lý Tam Hỷ kêu gào quá lớn, chủ nhiệm thấy có chuyện nên cũng tới, ba người kia đều bị đuổi học ba ngày về chuyện đánh nhau. Lý Tam Hỷ từ dưới đất bò lên, đầy mặt là đất cũng chẳng biết bị thương chỗ nào, nhưng bộ dáng hấn có vẻ rất vui vẻ, hấn tiêu sái mà đến trước mặt tôi, thù hằn với tôi hôm trước như bởi vì tôi khuyên can mà tôi thành mây khói.

“Tiểu đệ, thật không nghĩ tới trong lòng cậu vẫn có người đại ca này, vừa nãy đại ca chính là nhường bọn họ, cậu vừa nãy nhìn thấy tôi chịu đòn có cảm giác khó chịu phải không?”

Nghe được hấn tưởng bỏ mấy câu, tôi cười gằn một tiếng: “Tôi, cũng chỉ làm tận chức trách của một người lớp trưởng, tôi chỉ lo lắng việc Vương miệng rộng bị đuổi học ba ngày, những chuyện khác tôi đều không quan tâm.” Nếu như không tận mắt nhìn thấy, tôi cũng không biết cậu là người nóng tính như thế. Lời còn như nói xong mà con cậu hấn đã trợn trắng lên, máu mũi nước mắt cứ thế tràn ra, tay vội vội vàng vàng xoa xoa mà chạy vọt về phía hành lang, tiếp sau đó truyền đến tiếng nữ sinh la hét thảm thiết.

Một khắc đó tôi sợ hãi, tối hôm ấy trở về, tôi mơ một giấc mơ, thấy Lý Tam Hỷ cả người là máu ngồi trên người tôi, đem đầu của tôi hướng về đất mà đập, chờ tôi tránh thoát được bàn tay của hấn thì người hấn trở thành một quả cà chua, không ngừng rỉ ra chất lỏng màu đỏ, tôi giật mình mà tỉnh giấc, mồ hôi thấm đầm cả gối, sau đó mãi mà tôi không thể đi vào giấc ngủ, lặn qua lộn lại tất cả là hình ảnh ban sáng của hấn.

Tôi không hiểu sao hấn luôn điên cuồng như thế, là quá quan tâm nên điên cuồng, hay đó là phương pháp cực đoan thể hiện tình cảm của hấn. Trong đêm tối, con người sẽ có vẻ bất lực đi, tôi nói với chính mình hấn hấn trong người có bệnh, không cần phải quan tâm đến ý như thế, nhưng lòng tôi vẫn không thể thoải mái. Đến cùng, tôi vẫn thấy vừa hổ thẹn, vừa cảm động. Tôi chưa bao giờ thấy bản thân tôi đáng giá với người khác như vậy. Từ trước đến nay, tôi luôn luôn lấy mình làm trung tâm, từ nhỏ đến lớn không có người bạn tri kỷ nào chứ đừng nói là như vậy, tôi hận chính mình đã dẫm đạp lên tình cảm chân tình của hấn đối với tôi.

Sáng ngày hôm sau, tôi lại khôi phục một người có trái tim lạnh lùng hờ hững, giống như tối hôm qua chỉ là suy nghĩ vớ vẩn của tôi mà thôi.

Sau đó ba người kia trở lại, Vương miệng rộng mãi đến tận lúc về vẫn muốn tiếp tục giáo huấn Lý Tam Hỷ, nhưng bị tôi cản lại.

Lý Tam Hỷ thỉnh thoảng sẽ bị một ít nam sinh bắt nạt. Có lúc hấn bị đánh cho khóc lại hung hăng nói muốn tìm lão đại nhà mình đến giáo huấn đám người kia, sau đó hấn sẽ đi tới mục giảng hỏi ai có một đồng tiền, khi ấy trạm điện thoại trong trường tôi một đồng sẽ gọi được mười lăm phút.

Ban đầu hấn vay tiền để gọi điện, có không ít nữ sinh nhẹ dạ lại cho hấn mượn, miễn cho hấn có chuyện. Chuyện như vậy càng lúc càng nhiều mọi người cũng rõ ràng, căn bản cũng chả có lão đại nào cả, hấn chỉ muốn chúng tôi ngăn hấn không cho hấn gọi điện thoại mà thôi. Có một lần kích động, hấn chỉ mới đứng lên mục còn chưa kịp mở miệng tất cả bạn học ngồi dưới đồng loạt móc túi một đồng tiền.

“Này! Mau mau gọi điện thoại cho lão đại đi! Chúng tôi đều muốn gặp gỡ lão đại cậu đây!”

Lý Tam Hỷ ngay lúc này lại diễn dịch vô cùng nhuần nhuyễn, hấn không có nhận tiền, còn lấy tay vói vào bao lấy ra 5 đồng tiền.

“Nói cho các cậu đi, tôi vẫn luôn có tiền, đừng cho là tôi nghèo khó, cha tôi là sửa xe, còn mở một cửa hàng, cha tôi mỗi ngày đều cho tôi tiền.” Sau đó hấn vênh vang đắc ý đi ra phòng học. cả phòng học không nhịn được bật cười, tôi cũng không ngoại lệ, đã lâu tôi cũng đã không cười thoải mái thế này rồi.

15. Chương 15 - Chương 15

Kỳ thi giữa kỳ gần tới, bầu không khí ngày càng khẩn trương lên, lão Ngưu vô cùng thần bí mà tới tìm tôi, tôi thần kinh căng thẳng tưởng Lý Tam Hỷ xảy ra vấn đề gì. Kết quả hắn nói một tràng văn vẻ, đơn giản muốn tôi đứng vào đội ngũ năm người đứng đầu, trong lớp chỉ hi vọng vào một mình tôi.

Trở lại phòng, lòng tôi đều không thoải mái, cũng không biết vì áp lực hay chuyện gì khác, tôi thấy tâm tình tôi không ổn định, cũng sát ngày thi đến nơi, việc trở thành năm người đứng đầu thực không có khả năng.

Buổi chiều là lớp tự học, tôi phiền muộn nửa ngày cuối cùng cũng đến phòng làm việc của Thầy Ngưu, mang phong thư bỏ trên bàn hắn. Hắn thường nói hắn thích đọc thư của chúng tôi, vì thế nếu chúng tôi không có thời gian nói chuyện thì hãy viết vài ba câu đưa đến cho hắn.

Thầy Ngưu trong mắt tôi không có từ nào để hình dung, khi đó hắn thi hành chính sách "đòn roi tạo người tài" mỗi ngày cứ có nam sinh không làm bài tập hoặc trái kỷ luật, hắn sẽ lấy cái gậy từ giẻ lau nhà ra, sau đó sẽ mang những nam sinh đáng thương đến phòng bí mật, tôi bên cửa mà còn nghe tới tiếng kêu thảm thiết từ bên trong. Thầy Ngưu chưa bao giờ đánh nữ sinh, có thể là hắn không tiện, dù sao hắn cũng chỉ mới hơn 20 tuổi. Nam sinh lớp chúng tôi hầu như đều bị hắn đánh qua, chỉ có tôi không có. Không phải tôi không bao giờ vi phạm kỷ luật hay luôn hoàn thành bài tập, nhưng mỗi lần hắn điểm danh đều không có gọi tôi. Ban đầu tôi tưởng hắn để sót tôi, nhưng sau đó hắn nói những vi phạm này phải nhớ kỹ, hắn muốn một ngày cùng tôi tính toán, tôi quay qua mà nói: "em xin thầy, thầy đánh ngay bây giờ đi. Bằng không tích góp đến tốt nghiệp, em sẽ bị gậy đánh chết mất."

"Cậu đã muốn tìm đánh như thế, tôi sẽ thành toàn cho cậu, nằm úp sấp trên ghế đi" tôi thuận theo nằm ở đó, nhắm mắt lại. Tôi thấy bản thân nam sinh thật đáng thương, đặc biệt là lúc chờ gậy hạ xuống, tôi không biết những dấu vết xanh tím như thế phải chịu đựng đến thế nào.

"Thầy, thầy nhanh lên một chút! Mau mau đánh xong đi! Đừng giày vò tôi, tôi dù thế nào cũng là lớp trưởng a?" Tôi nói xong mở mắt ra mới phát hiện Thầy Ngưu không có ý định động thủ, hắn vẫn khoanh tay ung dung trước ngực mà nhìn chằm chằm tôi, mặt đầy xấu xa. Nhưng cái vẻ mặt này tôi cũng không xa lạ gì, nên cũng chẳng để ý. Hắn nhìn thấy tôi quay đầu lại nhìn hắn, lại ngụy trang làm ra một vẻ mặt nghiêm túc. Quát lớn: "Quay đầu lại!" tôi ngoan ngoãn quay đầu lại, tiếp tục nhắm mắt chờ đợi. Kết quả cuối cùng hắn nói một câu rất dĩ nhiên "Đùa cậu thôi" gần như tiêu sái tiêu sái mà đi, làm cho chính tôi đều cảm thấy mất mặt.

Thầy Ngưu bắt đầu từ mùng 2 đã dạy tôi, trong miệng quảng cáo rùm beng "trong lòng thầy, các cậu đều giống nhau", kết quả sau lưng lại hung hăng nói với tôi đó đều giả vờ thôi, tôi vẫn luôn xem hắn là một người bạn, hắn nói với tôi tất cả mọi người đều thích thoải mái, Thầy Ngưu là một thầy giáo rất tốt, vào thời điểm đó, thầy đều được các học sinh xem là báu vật, hướng chỉ hắn lại là người thoải mái rộng lượng như thế. Hắn vì muốn tìm kiếm kích thích cho việc dạy học lớp 9 mà đem toàn bộ nam sinh khó giải quyết đến trong lớp của hắn, đối với việc nam sinh hắn có vẻ rất hứng thú, thi thoảng chẳng có chuyện gì cũng gọi nam sinh đến phòng bí mật để 'hành hình', nhưng lạ là mỗi người hắn đánh qua đều yêu thích hắn. Khi đi dạy học, hắn đều luôn gọi bằng biệt danh của người khác, cái gì mà 'tứ hỉ hoàn tử, cậu trả lời vấn đề này cho tôi' gì mà 'quần lót lớn, cậu thất thần cái gì'. Lúc hắn giảng bài mà hưng phấn đều thích ngồi lên mặt bàn, có lần hiệu trưởng đến nghe giảng, hắn đều muốn ngồi mà mãnh mẽ nhện được, làm quên hơn nửa bài giảng. Khi đó vì yêu thích hắn, học sinh còn mang xe hắn gắn thêm cái dây sau xe, còn hướng mặt bàn mà đổ keo 502. Nhưng Thầy Ngưu xưa nay đều không nổi giận bởi hắn biết cách làm cho những người kia chịu đựng gấp 10 lần.

Tôi biết Lý Tam Hỷ không ít lần đi kêu khổ với Thầy Ngưu, cũng nghe nói thầy còn kêu người nhà của hắn đến, những chuyện này tôi không biết, tôi chỉ biết thầy đang giúp tôi giải quyết, chắc cũng không muốn làm lỡ chuyện học tập của tôi, vì thế tôi viết cho hắn một câu "Thầy, tôi không có khả năng vào vị trí 5 người đứng đầu" thời điểm đó tôi thấy tôi thật thất bại. Xế chiều, Thầy Ngưu mang giấy tôi gửi đưa ra đọc, xem xong nửa ngày cũng không chú ý đến tôi, tôi đột nhiên có chút oan ức. Làm gì a? Chỉ vì chút chuyện nhỏ này mà không để ý đến tôi.

Kết quả tôi mang một cỗ tâm tình thư thái đứng thứ 4 toàn trường tặng cho Thầy Ngưu, hắn lại mãnh mẽ giẫm chân một hồi, nói tiểu tử cậu lần sau nói có thể chính xác hơn không. Tôi gãi gãi đầu một cái, nhìn

Thầy Ngưu nói một câu”nhìn thầy vừa ngốc vừa không đức hạnh thế kia mà!”

16. Chương 16 - Chương 16

Thành tích vừa đưa tới, tôi cũng không quá cao hứng, thành tích tôi tốt nhưng thành tích Lý Tam Hỉ còn tốt hơn, không phải tôi không muốn hấn được như thế, nhưng mà vì một hành động nhất thời của tôi mà đã đánh cuộc với hấn.

Lần trước, sau khi kết thúc kỳ thi, tôi cùng Từ Nhiễm Nhiễm đang tán gẫu, không biết hôm ấy tại sao âm thanh của hấn lại to như thế, tôi cũng vì thế mà nghe được

“Tiên sư nó, đáng lẽ lần thi này tôi được 565 điểm, thế nhưng tôi sai lầm rồi. ngữ văn nếu tôi không viết lạc đề thì có thể được 30 điểm, toán học nếu như mấy đề thi mà đúng như suy nghĩ của tôi thì cũng có được hơn 50, như vậy toán học gần như đạt tiêu chuẩn . hoá học vật lý mặc dù là có hơi yếu kém nhưng tôi nỗ lực nỗ lực cũng có thể đạt hơn 60 điểm, tiếng Anh lần này nghe mà không thất thần , nếu không 20 nể nắm chắc trong tay. Tôi tính, 30+50+60+20, số lẻ liền không tính đi, đại khái tôi bình thường phát huy có thể nhiều thi 160 chia, như vậy tôi có thể tiến vào 100 vị trí đầu , nguyên lai tiến bộ đơn giản như vậy. Xem ra Lý Ninh có một câu nói nói rất đúng chính xác —— ‘Tất cả đều có thể’ .”

Tôi ở mặt trước nghe được thực sự không chịu được , cũng quá không biết xấu hổ đi! Tôi nhin không được gần như nói một câu: “cậu nằm mơ đi! Tỉnh lại đi! Cậu nếu có thể thi được trước 300 thì cậu muốn gì cũng được”, nói xong gần như hối hận rồi, tôi làm sao lại có thể kích động như thế .

“Được, đây là cậu nói, tôi muốn thi được 300 cậu làm sao bây giờ?” Lý Tam Hỉ híp mắt hỏi tôi.

“Cậu nói như thế nào thì sẽ làm như thế đó!”

“Được, đây chính là cậu nói!”

Vốn là tôi là rất tin tưởng, bởi vì từ khi tôi biết hấn hấn vẫn luôn ở danh sách 500 những tên khổ sở giấy dựa, hơn nữa bằng sự thông minh của hấn thì không đến được vị trí 300 thì cũng không có gì khó tin.

Thế nhưng trời cao lại yêu chuộng những người thiếu hụt, hấn dĩ nhiên đứng ở mức 280, lần đầu tiên tôi nhận được phiếu điểm lại là nụ cười bằng nước mắt. Tôi đang suy nghĩ vạn nhất hấn đưa ra cái gì muốn tôi làm hấn ** hoặc là thân hấn thực không bằng tôi đi tìm chết đấy! Thế nhưng tiền đặt cược rơi xuống trốn tránh cũng quá mất mặt đi , tôi còn hỏi hấn rốt cuộc muốn cái gì, tôi tận lực thỏa mãn.

Lý Tam Hỉ ngốc hề hề đếm trên đầu ngón tay mà nói những điều hấn muốn, cuối cùng rất anh dũng mà nói một câu: “tôi cái gì cũng không muốn, tôi chỉ muốn nói cho cậu biết, nếu tôi muốn lấy, tôi nhất định có thể lấy được.” Tôi nhất thời bị chấn động, lời nói này thực sự có lực chấn thương, tôi không thể không bắt đầu phải hành sự cẩn thận bởi vì tôi không biết khi nào thì công năng dị thường của hấn phát triển.

Có thể con người tôi quá ảo tượng, có lúc tôi cứ cảm thấy hấn có phải là trời cao phái xuống để thử nghiệm và giám sát dân tình? Không phải chuyện bên trong cũng chỉ là có người ăn xin trên đường cái sau một cô gái nhỏ nhắn đến cho hấn bát cháo, sau đấy cô ấy liền thành tiên. Nguyên lai người ăn xin đó chính là Ngọc Hoàng Đại Đế.

Nếu như nói Lý Tam Hỉ là vì đo lường tính hiểm ác của con người mà đến, vậy không phải tôi phải xuống địa ngục sao? Tuy rằng tôi không giống những người khác bắt nạt hấn, cười nhạo hấn, nhưng tôi lại là người thương tổn hấn nhiều nhất.

Lương tâm tôi phát hiện khi tôi lần đấy không về ký túc xá mà lại đi đáp ứng hấn. Kết quả ngày đó hấn ăn gần nửa giờ, tôi nhìn hấn như một con trâu đưa thức ăn bỏ vào miệng nhét vào đầu óc đều là gỗ. Sau đó hấn nói với tôi một đồng chuyện như cha mẹ hấn cãi nhau, cha hấn có con ngoài giá thú, thiếu đạo đức nhất chính là hấn làm cho tôi lại thấy đáng thương cho hấn, ép mình phải đối xử tốt với hấn một chút.

Có lúc Lý Tam Hỉ hận tôi hận đến há mồm ngậm miệng đều nói muốn giết tôi, nhưng tâm tình của hắn là đến cũng nhanh đi cũng nhanh, chỉ cần tôi một đôi hần cười, tất cả tâm tình giận giữ lập tức đều không thấy, lập tức ngốc hề hề đối với tôi mà cười.

Có thể hắn chỉ là đứa bé, có thể vẫn là một hài tử đáng ghét.

Hắn sẽ được voi đòi tiên, sẽ hướng về cậu muốn này muốn nọ, sau đó cho cậu một đồng lớn đồ cậu không cần. Tôi không biết mình đối với hắn có ý nghĩa như thế nào, là xuất phát từ sự đồng tình, hay chỉ là vì mục đích ban đầu, vì niềm vui, tôi không phải vẫn muốn thoát khỏi hắn sao? Nhưng hắn một khi xa tôi, tôi lại muốn lui trở về. Lẽ nào tôi đem loại sinh hoạt này ** xem như một loại quen thuộc sao? Vẫn là đem gánh nặng này xem như một loại nắm giữ sao?

17. Chương 17 - Chương 17

Thầy Ngưu mấy ngày hôm ấy tâm tình cũng không tốt lắm, tôi nghe nói hắn cười phải mẩu dạ xoa, ngày đó vợ cùng mẹ hắn đánh nhau, vợ đem bàn lật lung đem mẹ hắn tức đến bị bệnh tim. Hai ngày nay nhìn thầy trên mặt mây đen giăng đầy, ai cũng không dám tiếp xúc với cái bom nguyên tử nổ chậm.

Ngày đó tôi theo hắn vào văn phòng làm bài tập, cúi đầu bỏ chồng bài tập xuống bài chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên thầy gọi tôi một tiếng: “Ngải Tử Hàm, cậu gần đây như thế nào rồi, cũng không an ủi thầy một chút, tôi thương cậu như thế mà, thực không có lòng! !”

Tôi nghe nói như thế trong lòng trái lại từng một hơi, tôi đi tới đứng trước mặt của hắn, hắn giang hai tay ra rồi nhấc chân lên, ý bảo tôi xoa bóp cho hắn. Tôi nhìn vẻ mặt hắn hưởng thụ như vậy thực sự tròn tròn mắt, hắn cũng chỉ lớn hơn tôi vài tuổi, nhìn cũng là người lỗ lẹ, làm sao lại tìm người vợ như thế chứ?

“Ngải Tử Hàm, tôi biết cậu đang nghĩ gì.” Xong, tôi theo bản năng sờ sờ mặt, ở trước mặt thầy Ngưu tôi gần như luôn luôn bán đi chính mình. Thầy Ngưu đem chân rút ra, lấy tay để trên bả vai của tôi.

“Kỳ thực tôi không có chút nào muốn kết hôn, tôi không yêu vợ tôi.” Tuy rằng thái độ làm người của hắn rõ ràng rất tốt, nhưng nghe hắn nói to gan như vậy tôi thực sự sợ rồi.

“Tôi yêu thích một học sinh.” Hắn thần bí cho tôi một cái ánh mắt.

“Mẹ ơi, thầy Ngưu thầy thực anh dũng nha! Tôi thật là sùng bái thầy, nhưng cũng chẳng phải chuyện tốt đẹp, đừng nói giỡn!” Tôi không cảm thấy thầy Ngưu có tiềm chất sư đồ luyện, hơn nữa hắn cả ngày cùng nam sinh nói chuyện thoải mái như thế, căn bản chưa từng thấy hắn đối với nữ sinh nào có hành động ám muội.

“Thật sự, Ngải Tử Hàm, tôi yêu thích cậu.” Thầy Ngưu mặt đột nhiên chuyển qua. Một mặt đại gái, tôi như bị bò cạp đốt chân mà nhảy dựng lên.

“thầy, thầy không bị sốt chứ? Tôi là nam a! thầy sẽ không thích tôi thích đến ngay cả giới tính đều đã quên chứ?”

“Tôi biết, Lý Tam Hỉ thằng ngốc kia chẳng phải nam sao? Hắn cũng không vì cậu muốn chết muốn sống sao? Ngải Tử Hàm cậu thật là một **!” Thầy Ngưu dù thế vẫn ung dung mà nhìn tôi.

“Tôi còn không tin, hai ngày trước tôi còn nhìn thấy thầy mò eo Tưởng Hân tới, thầy xu hướng tình dục vẫn bình thường chứ?” Tôi vừa nói một bên cùng thầy Ngưu kéo dài khoảng cách.

Thầy Ngưu nở nụ cười, nhiều ngày như vậy mới nhìn thấy hắn nở nụ cười một lần, không biết tại sao lỗ tai của tôi có chút toả nhiệt, tôi biết thầy Ngưu chỉ là đùa giỡn, nhưng là trong lòng tôi vẫn còn có chút chột dạ. Sau đó thầy Ngưu liền để tôi đi ra ngoài, lúc đi ra cứ thấy hắn nhìn chằm chằm bóng lưng khiến tôi có chút sợ hãi.

Buổi tối ngày hôm ấy tôi mất ngủ, lăn qua lộn lại đều là ánh mắt thâm tình đầy chân thành của thầy Ngưu, tôi tự chửi mình **. Khi đó tôi biết cái này gọi là đồng tính luyến ái, đây là một danh từ rất kiêng kỵ. Nhưng tôi càng ngày càng mạnh mẽ mà gần nó.

Tôi muốn tư tưởng mình dần lệch lạc trở lại bình thường nên tôi gần như luôn cùng Từ Nhiễm Nhiễm cùng nhau. Vì để cho chính mình mê muội, tôi đem nụ hôn đầu cho cô ấy, tôi phát dở mà hôn đến tận hơn 10 phút, miệng Từ Nhiễm Nhiễm đều có một chút sưng đỏ, nhưng tôi ngoại trừ cảm thấy môi của cô ấy rất thiện lương thì cảm giác gì cũng không có. Hơn nữa lần kia tôi biết Lý Tam Hỉ ở cách đó không xa, tôi nghe được hân dưng chân đạp lan can sau đó âm thanh vừa đau vừa khóc, tôi thậm chí ** cảm thấy thanh âm kia so với từ Từ Nhiễm Nhiễm đều khiến tôi thoải mái hơn.

Tôi càng ngày càng điên cuồng cùng Từ Nhiễm Nhiễm quan hệ thì Lý Tam Hỉ cũng triệt để thành người điên, hân đối với tôi hận đến mức không thể kiềm chế, dĩ nhiên tôi vui mừng như uống thuốc xổ, việc này thầy Ngưu biết nên gọi điện về cho gia đình, ngày thứ hai Lý Tam Hỉ đi đứng như bị què vẹo, tôi biết chắc hẳn phải chịu cực hình vì thế hẳn lại càng thêm hận tôi.

Có lúc tôi cùng Từ Nhiễm Nhiễm trao đổi một cái ánh mắt, hẳn rất có khả năng sẽ cởi quần áo ra sau đó dùng răng lôi kéo, chảy máu mũi trước sau như một chảy đầy một mặt, lớp học càng ngày càng chán ghét hẳn, mà tôi chính là từng ngày từng ngày lại như giấy dựa trong đó.

Tôi không muốn để cho hẳn cứ nháo như thế, nhưng tôi vừa không thể tránh được mình và Từ Nhiễm Nhiễm giao du, bởi vì tôi sợ sệt, gần như từ buổi tối ngày hôm ấy, tôi muốn nỗ lực đem mình hướng về quỹ đạo của một cuộc sống bình thường.

18. Chương 18 - Chương 18

Thầy biết tôi cùng Từ Nhiễm Nhiễm ở cùng một chỗ rất lâu, tôi biết thầy đánh tôi là muốn chỉnh tôi, người khác quan hệ thế nào hẳn căn bản mặc kệ, hơn nữa tư tưởng như hẳn chắc nghe nói chúng tôi quan hệ trắng trợn quá nên cũng thấy khó chịu. kết quả ngày đó tôi cùng Từ Nhiễm Nhiễm đang hôn môi trong lớp, hẳn mở cửa bước vào làm Từ Nhiễm Nhiễm bị dọa đến mặt mũi trắng bệch, thầy Ngưu sắc mặt cũng không tốt.

“Ngải Tử Hàm, đây là tư tưởng đạo đức của cậu, thân là một học sinh, cậu dĩ nhiên không lấy việc học làm chủ cả ngày cùng người khác lời chàng ý thiếp, cậu không cảm thấy xấu hổ sao?” Lời này từ trong miệng thầy Ngưu nói ra thật giống như nghe được trong chuồng heo, heo ở nơi đó lại nổi tiếng Anh, căn bản không hòa hợp à! Tôi dùng sức nhin xuống không cười.

“Từ Nhiễm Nhiễm em đi về trước, nhìn thấy em là nữ sinh tôi trước hết không trừng trị em, nhưng Ngải Tử Hàm ngày hôm nay tôi phải cho cậu đền hoàng nhận sai.”

Từ Nhiễm Nhiễm đầy mặt lo lắng nhìn tôi. Tôi hống cô ấy muốn cô ấy đi về trước. cô ấy đi rồi tôi mới nhìn về hướng thầy Ngưu, tôi cho rằng hẳn ngay lập tức sẽ nhiều mây chuyển trời quang, sau đó chợt nhả nói vừa nãy làm đáng về như thế chỉ cho Từ Nhiễm Nhiễm xem.

Ai biết hẳn nói đều là sự thật, hẳn kéo tôi như kéo chó chết đến mặt thất, sau đó cầm lấy gậy không chút lưu tình đánh vào tôi, tôi xem như cũng biết mùi vị bị đánh là như thế nào, tư vị thật không dễ chịu. Thầy Ngưu quyết tâm, vừa đánh vừa mắng tôi. Hẳn nói hẳn mỗi ngày nhọc nhằn khổ sở động viên Lý Tam Hỉ muốn hẳn đừng kích động, tôi còn tại đây tiêu dao khoái hoạt, hẳn còn nói tôi không hăng hái.

Đánh tới hơn 10 gậy khi tôi ** đã đau đến nóng rát, nhưng tôi không muốn cầu xin hẳn, tôi hận hẳn, hẳn dựa vào cái gì đánh tôi? Hẳn việc công trả thù riêng, tôi cảm giác mình vô hạn oan ức, nước mắt nín hồi lâu rốt cục không nhin được xoạch xoạch rót xuống.

Thầy Ngưu nhìn thấy nước mắt của tôi lập tức gần như sững sờ, tôi thừa dịp hẳn sững sờ mà chạy ra mặt thất, chạy không bao xa gần như đụng phải Lý Tam Hỉ, Lý Tam Hỉ vốn là có thể mắng tôi, nhưng nhìn thấy nước mắt trên mặt tôi lập tức gần như chân tay luống cuống, sau đó hẳn cũng bắt đầu khóc, đầu tiên

là lẳng lặng mà khóc, sau đó gần như biến thành nước mắt, nước bọt, nước mũi bay đầy trời. Hắn một bên khóc vừa nói hắn không chịu nổi tôi được oan ức, trong lòng tôi nhớ thời điểm thả thuốc xổ sao không có lòng tốt như vậy?

Ngày đó tôi đúng là không kèm được, lập tức tất cả chưa xót đều tụ tập lại một chỗ, bao quát cả việc bị thầy Ngưu đánh, đối mặt áp lực học tập cùng Lý Tam Hỉ tựa như phát điên mà trả thù, còn có cố gắng thể nào cũng yêu không được một người nữ sinh thống khổ.

Lý Tam Hỉ thẳng ngực kia đương nhiên sẽ không biết tôi vì sao khóc, hắn chỉ biết là ở nơi đó mà lo lắng xuống, tôi đột nhiên cảm thấy có người ở bên cạnh mình như vậy cũng rất tốt, nhìn người khác vì tôi mà khóc cũng rất có cảm giác thành công. Ngày đó tôi gần như nhớ tới tôi khóc đến hôn thiên ám địa, Lý Tam Hỉ vẫn theo tôi khóc đến nước mắt giàn giụa. Sau đó ngày thứ hai tôi vẫn như cũ mắt lạnh nhìn hắn, hắn vẫn khôi phục trạng thái điên điên khùng khùng.

Ngày đó ở tiết thầy Ngưu, tôi cố ý nhe răng nhếch miệng, động đậy mà nhú nhú lông mày, tôi cũng không biết mình vì sao phải làm như vậy, tôi chỉ muốn cho thầy Ngưu thấy áy náy còn muốn cho tâm hắn đau.

Sau khi hết tiết hắn quả nhiên gọi tôi vào phòng làm việc. Hắn ngồi giận, lại bắt đầu đối với tôi hỏi han ân cần. Tôi vốn là muốn cho hắn phải dỗi dành áy náy àm nhìn tôi, nhưng khi nhìn thấy sự ôn nhu như thế tôi lại có chút hưởng thụ cũng thỏa mãn.

Cứ tùy tiện như vậy, thời học sinh rồi sẽ kết thúc, thầy sẽ vĩnh viễn ở lại đây còn tôi sẽ càng chạy càng xa. Đến thời điểm xa hắn, có thể tôi lại không hiểu nổi suy nghĩ lúc ấy, vì sao tôi phải cẩn thận mà yêu nữ sinh.

19. Chương 19 - Chương 19

Lý Tam Hỉ tự sát, kẻ cầm đầu lại là tôi.

Ngày đó Lý Tam Hỉ cùng Vương miệng rộng vừa xảy ra tranh chấp, tôi đang nằm nhoài trên bàn ngủ. Lý Tam Hỉ đột nhiên rùm beng đẩy một cái đem tôi thức tỉnh. Trong lòng tôi một trận hỏa không thể phát tiết. Liền nghe Lý Tam Hỉ ở nơi đó hung hăng nói “Tôi ** tự sát cậu có tin hay không?”.

“Cậu chết a, cậu ** chết đi cái tên to xác, tất cả đều sẽ rất cao hứng.” Vương miệng rộng hung hăng ở nơi đó kích hắn.

“Cậu đừng ép tôi, tôi thật sẽ tự sát.” Tôi nghe Lý Tam Hỉ đã nói vô số lần trong lòng một điểm cảm giác cũng không có. Tôi nhìn Lý Tam Hỉ một chút, mang theo một điểm xem thường. Nhưng mà cũng chỉ có như vậy, Lý Tam Hỉ cầm lấy một cái gạt bút chì dao nhỏ tàn nhẫn mà đâm về cánh tay của chính mình, kết quả không có đâm được, cũng không biết là thịt quá dày hay là dao đó quá cùn.

Hắn sau đó vừa đầy còi lòng chờ mong nhìn tôi một chút, tôi không hề nói gì, tiếp tục ngã xuống ngủ, sau đó tôi gần như nghe được tiếng nữ sinh thét chói tai, khi tôi ngẩng đầu lên thì không thấy Lý Tam Hỉ, chỉ để lại vết máu trên bàn.

Chờ đến khi Lý Tam Hỉ trở về thì cánh tay của hắn đã được quấn băng gạc, tôi không nghĩ tới hắn thật sự sẽ tự sát. Chỉ vì cái nhìn kia sao? Không thể, tuyệt đối không thể. Tôi hung hăng an ủi mình, tôi tự nói với mình hắn căn bản là biết mình sẽ không chết, hắn làm sao không trốn đến một nơi không ai biết để tự sát chứ? Vì sao một mực còn muốn được tuyên dương đây? Đúng, hắn không phải người ngu như vậy, hắn rất giảo hoạt.

Lý Tam Hỉ về nhà mấy ngày chưa tới đến trường. Mấy ngày nay tinh thần tôi hoảng hốt. Vừa nhắm mắt thì hình ảnh Lý Tam Hỉ cả người đỏ như máu mà nhìn tôi.

Chuyện này bị các bạn học lưu truyền sôi sùng sục, hơn nữa khuếch đại không biết bao nhiêu lần. Có người nói Lý Tam Hỉ một dao xuống, một luồng máu to lớn như thế mà phun ra, sau đó Lý Tam Hỉ cả người co giật, còn có người nói một bên Lý Tam Hỉ kêu cứu một bên kêu tên tôi.

Bên mặt bọn họ chỉ có thăm dò cùng với tìm chuyện vui để nói, không có một tia đồng tình, chỉ có hiếu kỳ cùng kích thích. Tôi không thể khinh bỉ bọn họ, chính tôi thì hơn bọn họ ở đâu chứ? Lúc trước chính tôi muốn tìm cái mới mẻ mà tiếp cận hắn, sau đó đợi hắn tập trung trên người tôi thì tôi lại muốn hung hăng mà bỏ qua hắn, nói cho cùng thì tôi chính là đang đùa giỡn mà thôi.

Lý Tam Hỉ nghỉ học, nghe thầy Ngưu nói hắn muốn đi xem bệnh, cha mẹ hắn rất cực xệ mặt xuống mà đi trị cho hắn. Vậy cũng là một kết quả tốt! Rất cực đi rồi, tôi không cần tiếp tục phải cả ngày nghĩ làm sao tránh hắn, chỉ là mãi đến tận cuối cùng tôi cũng chưa nói cho hắn biết ban đầu tôi không có vui vẻ, chẳng qua là cảm thấy hiếu kỳ.

Tôi vừa nghĩ tới hắn còn mang theo một giấc mộng đẹp thì tâm tôi cực kỳ đau, tôi lúc nào thì cho hắn chân tâm đây? Dù cho là bạn bè, thì cũng chỉ là đồng tình với đáng thương mà thôi! !

Ngày đó tôi tìm thầy Ngưu hàn huyên rất lâu, thầy Ngưu luôn luôn an ủi tôi, hắn cùng thê tử của hắn đã quay về nhau, mặc kệ hắn ngày đó nói thật hay là trêu đùa thì hắn vẫn phải đối diện với gia đình. Mà cái tình cảm kia cũng phải kết thúc mà thôi.

Lý Tam Hỉ vừa đi, cái gì cũng thay đổi. Từ Nhiễm Nhiễm hạnh phúc kẻ sát ở ngực của tôi nói chúng tôi rất cực có thể thoát chết được cái tên bệnh thần kinh dây dưa. Tôi không hề có một chút cảm giác hạnh phúc nào, tôi đột nhiên nhớ tới ban đầu tôi một đôi với Từ Nhiễm Nhiễm là bởi vì Lý Tam Hỉ. Hiện tại hắn đi rồi, có phải là phần cảm tình này ở nào đó có một tia khiếm khuyết đây?

Tôi không yêu thích cô ấy, mặc kệ tôi cố gắng thế nào, không phải là bởi vì tuổi còn nhỏ mà không hiểu cảm tình, mà là tôi rõ ràng biết tôi chỉ đối với thầy Ngưu từng có cảm giác, loại tình cảm ngày nhớ đêm mong muốn đem hắn độc chiếm ở trên tay. Tôi cũng không muốn tiến một bước về thầy hỏi xem ngày đó là lời nói thật hay đùa, thầy yêu tôi cũng tốt, thưởng thức tôi cũng được. Dù thế nào thì cuối cùng cũng không có kết quả, tôi cần gì phải rước lấy nhục nhã chứ?

20. Chương 20 - Chương 20

Kỳ thi kết thúc, tôi không ngờ chút nào mà thi đậu vào một trường cao trung trọng điểm. Đi tới phòng ngủ thu dọn đồ đạc Vương miệng rộng còn hung hăng ôm ấp tôi, nói cái gì anh em vĩnh biệt. tôi cho hắn một quyền, toàn bộ phòng tôi có hơn một nửa đều đau trường cao trung trọng điểm kể cả Vương miệng rộng, vì thế hắn nói thể chỉ là muốn ăn đòn. Nhìn mọi người đều bận rộn như thể hắn mới ý thức được là hắn đúng đã tốt nghiệp.

“Vương miệng rộng, nếu sau này cậu bán bánh rán, tôi sẽ nói anh em đến ăn để ủng hộ cậu. Ha ha.” Chúng tôi lẫn nhau trêu chọc, vì hòa hoãn việc thương cảm khi gần biệt ly đi!

Tôi rút ra rương hành lý, bắt đầu thu dọn đồ đạc. tìm thấy một đồng tiền xu, đây là đồ lúc trước Lý Tam Hỉ hứng trí bừa bừa mà đưa cho tôi làm tín ước. Còn có tờ giấy đã úa vàng, tôi phát hiện rất nhiều thư tôi đọc không hiểu, tôi ngồi ở trên giường lẳng lặng xem, thẳng đến lúc ấy mới phát hiện Lý Tam Hỉ có nhắc tới hắn yêu tôi, hắn nói nếu tôi không lọt mắt hắn, ngày thứ 2 đừng để ý đến hắn, nhưng vì tôi không đọc qua nên mới tạo thành những sai lầm sau này.

Chữ viết hắn ngay ngắn như thế, mỗi một chữ đều cẩn thận được viết lên, sau đó là chữ thay đổi bên cạnh còn có chú giải phiên dịch. Tôi ý thức được hắn dù có giỏi đến như nào thì cũng phải mất thời gian rất dài mới viết ra được phong thư như vậy, tôi như thấy được bóng người của một đứa ngốc ngồi trên bàn viết từng chữ mà cười khúc khích.

“Này. Ngải Tử Hàm, còn không mau đi? Trường học phải đóng cửa, lẽ nào cậu còn không nỡ lòng bỏ cái trường học rách nát này sao?”

Nghe được lời nói của hắn tôi mới chậm rãi đi ra ngoài. Lôi kéo rương hành lý đi ở trên bãi tập, tôi còn có thể thấy rõ ràng ở trên tảng đá có khắc ” ghi chép cá nhân của Lý Tam Hỉ: 1. 4 mét.” Đó là lần chúng tôi

thi với Lý Tam Hỉ xem thành tích nhảy xa của hắn, nam sinh muốn 2. 45 mét mới hoàn toàn đủ chuẩn, mà Lý Tam Hỉ nhưng chỉ có thể nhảy xa như vậy. Khi đó hắn nghe người khác đối với hắn hoan hô, hắn còn ngốc nghếch dương dương tự đắc mà xem tất cả là thiện ý.

Hắn chưa từng cảm giác mình có bệnh, vì lẽ đó hắn vẫn cho rằng người khác đối với hắn hết thấy đều như hắn đối với người khác vậy. Không biết khi hắn được đưa tới bệnh viện thì sẽ thế nào? Có chịu được không?

Nhìn sân bãi trống trải, tôi nhớ ra có lúc một mình hắn ở nơi đó nỗ lực 100 mét nhìn cực kỳ bi thương, còn có khi hắn cầm cái bóng ném mà khắp nơi truyền đến âm thanh "Hỉ ca, cổ lên", còn có hắn theo tôi đi một vòng lại một vòng ở đó, còn có hắn miệng lẩm bẩm vừa nói năng lộn xộn. còn có hắn cầm đưa tôi một quả quýt không nỡ ăn để ở trên bàn không may nát còn khoe khoang đây là tiểu đệ của hắn đưa.

Khi đó tôi lại vì mặt mũi mà hung hăng phủ nhận. Tất cả những thứ này lại như phát sinh ở ngày hôm qua, ngày hôm qua tôi còn đang rầu rĩ làm sao tránh hắn, ngày hôm nay hắn lại cách xa mà đi rồi. Tôi đã từng cho rằng đây chỉ là mất đi một phần chấp nhất, nhưng mà gần như trong nháy mắt biến mất không thấy hình bóng. Tôi còn ở trong ngực tưởng niệm cái gì đây? Hoài niệm chính mình làm sao mạnh mẽ, cho đến việc có vì tôi mà chết. Tôi đang hối hận cái gì đây? Hối hận không có ở lúc đó khuyên hắn thả thanh đao xuống, thanh đao nhỏ này đều là gỉ. nếu cậu đâm nó thì cũng chỉ như xước da mà thôi.

Nếu mất mặt thì tôi cũng phải thừa nhận, hồi ức của tôi về thời trung học cũng chỉ có Lý Tam Hỉ, tôi không nghĩ tới mọi sinh hoạt của tôi đều có liên quan tới hắn. Hắn tốt xấu như nào đều bị tôi nhớ kỹ. Có thể có ngày hắn sẽ khôi phục bình thường mà hiểu rõ chuyện lúc ấy, khi ấy sẽ hận tôi đến nghiêng răng nghiêng lợi. khi đó sẽ cảm thấy thực không đáng.

Tôi nhanh chân đi, muốn rời đi nơi này thật nhanh. Sắp tới cửa trường học thì đụng phải thầy Ngưu, thầy Ngưu sờ sờ đầu của tôi nói tôi tên tiểu tử thú vị này chớ quên hắn. Một khắc đó tôi thật muốn vùi đầu trong ngực của hắn khóc lớn một hồi, tôi làm sao sẽ đem thầy quên, thầy, chỉ cần thầy không đem tôi quên là tốt rồi.

Tôi đối với cậu, sẽ có một tia đặc biệt tồn tại sao? Thầy Ngưu hé miệng muốn nói gì nhưng không có nói ra, tôi cũng rõ ràng biểu lộ như hắn có thể nói gì đó?

Tạm biệt, thầy Ngưu, tạm biệt, cuộc sống học sinh trung học của tôi. Lý Tam Hỉ, xin lỗi. Xin tha thứ tôi!

21. Chương 21 - Chương 21

"tôi là Ngải Tử Hàm, tốt nghiệp đại học, nam, 22 tuổi." tôi đem phần CV giao cho nhân viên quản lý, ngày hôm nay là ngày đầu tiên tôi đi thực tập, cũng là một công ty quảng cáo.

"Cậu là học ngành gì?"

"Này không quan trọng chứ? Tôi nghĩ tôi nếu đã quyết định đến nơi này chắc chắn sẽ có tố chất làm việc."

"Hừ, có chút dũng khí. Đây có hộp trà giảm cân, năm phút đồng hồ sau cho tôi một đoạn quảng cáo, yêu cầu chính là sự khác biệt, đột phá về cả quy cách thông thường lẫn tu duy nhưng cần sinh động chắc chắn, khiến người mua chỉ nhìn một lần sẽ nhớ kỹ." Hắn cũng không ngẩng đầu lên mà đem hộp đến trước mặt tôi.

Tôi cầm hộp trà giảm cân trong đầu chỉ có một câu hỏi là uống xong có bị tiêu chảy không? Sau đó vô số lời quảng cáo hiện ra trước mắt.

"kéo trên kéo dưới" không được, quá tục "ruột tôi tôi làm chủ" không được! ! vẫn không phải ý mới gì. Đang lúc tôi hung hăng ở nơi đó lầu bầu mang hết đầu óc ra suy nghĩ thì nhìn thấy quản lý ngẩng đầu khinh bỉ mà nhìn chằm chằm tôi. Mẹ nó, xem thường lão tử! ! tôi phần nộ sau đó nhờ tới một chuyện cười.

"Ha ha, tôi biết rồi."

“Nói!”

“tạm biệt nôn khan, cho cậu ** thoả thích phun đi! Này kéo biến thành phun, lập tức sạch sẽ văn minh hơn nhiều, hơn nữa biểu tượng hình thức hoạt bát, vận dụng một nho nhỏ chút nhân cách hoá.”

(kéo- bài tiết)

Nói xong câu đó tôi đã bị đuổi ra cửa, không phải nói công ty quảng cáo này có người quản lý có tính cách rất tốt sao? Tôi quay về cửa lớn mà chửi bới, nhớ tới CV của tôi còn để bên trong bèn ra sức mà gõ cửa, kết quả đến người quét rác cũng không thêm để ý mà đi chỗ khác.

Tôi đã 22 tuổi, người cũng đã già, nhưng còn rất siêng năng. Nhớ khi còn thành niên mà hoang phí thể lực mạnh mẽ. Chớp mắt đã sáu năm trôi qua, tôi từ sơ trung thuận lợi lên cao trung, không có gì hồi hộp mà vào một trường đại học lý tưởng, sinh hoạt bình thường như nước chảy bèo trôi, có lúc tôi đã hoài nghi mình có phải thực sự còn sống.

Tốt nghiệp trung học năm nhất thì tôi cùng Từ Nhiễm Nhiễm chia tay, cô ấy không giống những nữ sinh khác vừa khóc vừa nháo, điều này khiến tôi băn khoăn. Cô ấy nói “Ngải Tử Hàm, tôi biết cậu trước giờ không hề thích tôi, tôi không ngốc, biết ngày này sớm muộn gì cũng đến, thế nhưng tôi nghĩ có thể chậm một ngày thì cũng mong muốn chậm một ngày, trong ánh mắt của cậu chưa từng có suy nghĩ sẵn sóc bạn gái, chỉ cho đó là một loại nhiệm vụ mà thôi.”

Hai năm trước chúng tôi vẫn làm bạn, tháng ngày cứ qua đi nên cũng chẳng liên hệ với nhau nhiều.

Lên cao trung tôi như xác chết di động sống qua ba năm, mỗi ngày đều tùy tiện đi dạo. Cũng có thể dễ che lấp một tâm tình không tên, cũng có thể là một loại cảm tình không thể văn hồi, tôi không quan hệ với bạn gái, không muốn gieo vạ cho nữ sinh. Khi ấy cha mẹ nhìn thấy tôi như vậy, ngay cả một điểm phản nghịch cũng không có mà liều mạng học tập, bọn họ đều lộ ra vẻ mặt lo lắng mà nhìn tôi.

Có một ngày, tôi ra ngoài uống nước, hơn mười hai giờ mới về, nghe được hai người ở trong phòng ngủ nói chuyện.

“anh nói Ngải Tử Hàm của chúng ta không phải đã học đến điên rồi chứ?” đây là mẹ tôi nói. Lời này mà được bạn bè tôi nghe được chắc sẽ cười đến trật quai hàm.

Lên đại học, tôi chọn lựa một trường thành thị rất xa nơi này, tôi không biết tại sao, chỉ muốn rời đi, đến đây tôi như một con ngựa hoang được thoát dây cương, cả ngày chơi bời ở sàn giải trí. Lúc ấy tôi mới biết đến quán gaybar, khi ấy tôi mới hiểu tôi cùng với bọn họ không phải đồng loại, được rất nhiều ánh mắt đen khó dò mà nhìn chằm chằm tôi dưới ánh đèn, còn có một lão nam nhân béo phì đến trước mặt tôi hỏi có phải lần đầu tiên đến, còn nói cậu nhỏ rất đáng yêu làm tôi cảm thấy buồn nôn.

Tuy rằng nhiều năm như vậy tôi đã xác định tôi yêu nam nhân, thế nhưng tôi không giống như những người khác chỉ vì phụ nữ không thể cho tôi khoái cảm tình dục. Tôi vẫn có thể, nhưng tôi muốn duy trì cho tâm trí tôi được thoải mái.

Khi 22 tuổi, tôi vẫn là một người độc thân.

Thực tập, tôi trở về Bắc Kinh, có đi nơi khác mới biết nguyên lai Bắc Kinh cũng không tệ lắm. Có lúc tình cờ tôi sẽ nghĩ có phải sáu năm trước người kia cũng ở Bắc Kinh, sau đó khỏi hẳn hẳn sẽ quên tôi đi, đã sáu năm rồi tôi không có tin tức gì của hắn, tôi cũng không liên lạc gì với mấy đứa bạn cũ, sau khi tốt nghiệp cao trung, tin tức cuối cùng tôi nghe được từ miệng người khác là về Lý Tam Hỉ.

Có lúc cùng bạn học cũ tụ hội cũng sẽ tình cờ nói chuyện quá khứ để giải trí, tôi cũng nghĩ tới hắn có thể đã bốc hơi khỏi thế gian, quay về thiên đình, sau đó sẽ nói Ngọc Hoàng trừng trị tôi là một người phạm nhân không có lương tâm. Nhưng trước giờ, hình như cuộc sống của tôi vẫn thuận buồm xuôi gió.

Tôi đã cố gắng đi tìm hắn, nhưng tìm thấy sẽ nói cái gì đây? Nói sáu năm trước Ngải Tử Hàm tôi đã ra về đạo mạo mà đùa giỡn cậu? vẫn để cho cậu điên cuồng vì mối tình đầu? con mẹ nó, thực trào phúng, thực mỉa mai, ha ha. Những chuyện đã qua, ai còn vẫn giữ trong lòng để cho bản thân mình thêm ảm ức đây?

22. Chương 22 - Chương 22

Lần đầu đi thực tập gần như bị đánh văng ra ngoài, cũng sợ ba mẹ lo lắng nên tôi vẫn mang một mặt hưng phấn cùng bọn họ ăn cơm. Nhìn thấy mẹ vẻ mặt đặc ý mà nói: “con chờ đấy, mẹ sẽ làm cho con một ít món ăn ngon.”

Cha một mặt kiêu ngạo, cũng không ngừng mà nói trước làm sao đốc thúc tôi học tập rồi tìm được trường đại học tốt. con xem khi còn bé hai người cạnh bên còn nói tìm một công việc giờ cũng rất khó khăn, nói ít nhất cũng phải mất ba năm.

“Ba, kỳ thực” tôi vừa định lấy dũng khí thừa nhận tôi bị đánh văng ra ngoài thì nhận được điện thoại từ một số xa lạ. Tôi không hề nghĩ ngợi gần như từ chối không tiếp .

“Kỳ thực, chuông chuông...” Mẹ nó, chuông điện thoại vừa vang lên.

“uy, chào ngài, ngài là?”

“Ngày mai tới làm! Đúng bảy giờ có mặt. đúng chất một công ty quảng cáo ”

“Mẹ ơi, thật sự sao ? anh không phải đang lừa tôi đấy chứ? Anh đang đùa giỡn tôi đi...” tôi hưng phấn mà muốn chứng minh, kết quả đầu dây bên kia đã sớm treo máy.

Thật không nghĩ tới, mọi người đều nói sinh viên đại học vừa bước vào xã hội mới biết xã hội phức tạp. Xem ra câu nói này một điểm cũng chưa sai. Công ty quảng cáo cũng rất phức tạp, không ngờ vị quản lý kia lại không chỉ có che dấu suy nghĩ của bản thân mà còn hành động quá ngược với suy nghĩ. lòng người thật khó lường, ngày mai nhất định phải hành động cẩn thận.

“Tử Hàm, điện thoại của con, có người tìm con.” Mẹ tôi ở phòng khách trắng trợn rống tôi, đem một phụ nữ gia đình diễn đến vô cùng nhuần nhuyễn.

Cái quái gì thế này, bình thường điện thoại cũng chẳng thấy ai liên lạc, hôm nay làm sao vậy?

“Tử Hàm, tôi là miệng rộng a.”

“Tôi biết , cậu không cần phải tự giới thiệu mình.”

“Cậu còn nhớ Lý Tam Hỉ không?”

Trái tim của tôi hơi hồi hộp một chút, “Nhớ..... A!”

“Cậu biết không? Tôi ngày hôm nay nhìn thấy hần, hần đã sớm trở về rồi. hần giờ đang làm thu ngân cho một siêu thị đấy. Ngày hôm nay nếu hần không gọi tôi lại thì tôi căn bản cũng không nhận ra, năm tháng thật sự không bỏ qua cho con người. hần thực sự thay đổi quá lớn.”

Sau đó hần nói một tràng nhưng tôi cũng không để ý, Lý Tam Hỉ, Lý Tam Hỉ. Một cái tên phủ đầy bụi bặm cứ như thế mà xuất hiện. Thì ra hần đã sớm trở lại, hần luôn ở đó, không biết bây giờ hần như thế nào? Vương miệng rộng vừa cúp, đầu óc tôi lại nóng lên, thông minh gần như tụt xuống thành không! !

Không được, ngày mai sau khi tan tầm nhất định phải đi siêu thị, sau khi hạ quyết tâm, tôi gần như mà ôm lời thề son sắt chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm hơn năm giờ tôi đã tỉnh, xoay người mấy lần vẫn quyết định xuống đường, mở ngăn tủ mà tràn ra một đồng quần áo lớn, tôi lấy một cái mặc có vẻ thành thực, rửa mặt sạch sẽ, đem chòm râu cạo đến không còn một cọng, trong giây phút đó tôi phát hiện tôi vẫn rất trắng, cứ thế hùng dũng hiện ngang mà đi làm.

Ngày thứ nhất,khi vào cửa tôi gặp quản lý, mở miệng tươi cười chào hỏi, kết quả hần như cương thi như khúc gỗ mà gặt đầu một cái, trên mặt đến cái rầu vẻ mặt cũng không có. Tôi hưng phấn mà đứng cạnh vì tính cầm những đồ vật mà người thiết kế đưa cho sau đó lại quay về bàn chủ nhiệm thu dọn đồng giấy vụn phân loại mà vứt vào thùng rác. ngày không chút ý nghĩa cứ như vậy mà trôi qua.

23. Chương 23 - Chương 23

Tan tâm, tôi mang túi xách như phát rồ mà vọt tới lề đường, ngăn cản một chiếc xe rồi lẩm nhẩm ‘tuyệt đối đừng hết giờ làm việc’. Tôi ngồi trên xe mà căng thẳng sắp không xong rồi. Tôi không ngừng mà an ủi mình, có cái gì sốt sắng chứ, không phải chỉ là bạn cũ thôi sao? Nhưng khi gặp mặt sẽ phải nói cái gì à! !

“Ai, thật là khéo a!” Không được, quá tầm thường .

“Lý Tam Hỉ đi! Cậu là Lý Tam Hỉ , tôi là Ngải Tử Hàm ! Cậu khi đó còn đưa tôi một hộp tiền một đồng.” Má ơi, đây cũng quá làm kiêu! Đang vắt óc suy nghĩ thì thời gian tàn nhẫn cứ vậy trôi qua.

Tôi xuống xe, đưa ánh mắt khóa chặt trên cửa hàng KFC bắt mắt bên cạnh siêu thị, cứ như một kẻ trộm mà lén vào, tùy tiện chọn hai đồ vật, cúi đầu mới biết một là bàn chải bồn cầu, ah! là nước khử trùng nhà vệ sinh. Tôi vội vàng hướng về phía quầy thu tiền, nhìn thấy một loạt nhân viên lại nhất thời sững sốt! ! người nào đây?

Vương miệng rộng nói hần hoàn toàn thay đổi, tôi nhìn người thứ nhất, là nữ, chắc là không thay đổi đến mức này đi. thứ 2, vẫn là nữ. Toàn bộ siêu thị chỉ có một nam, chính là hần. Tôi bước lại đứng xếp hàng ở đó, tâm nhìn càng ngày càng rõ ràng, hần vẫn mập mạp nhưng nhìn qua có vẻ tang thương, xem như là một cụ ông gần sáu mươi vậy, lưng còn có chút lom khom. Trong lòng tôi nổi lên chua xót, không biết cậu ấy đã sống như thế nào, ai đem cậu ấy thành như vậy?

“Tiểu tử? Quẹt thẻ hay là trả tiền mặt?” Tiểu tử? Tôi nhìn xuống xem, lại không cẩn thận lại cúi đầu xuống, thực ngu ngốc! ! còn không phân biệt được nam nữ, còn là một bà cô à! !

“Tiểu tử, hỏi cậu đấy! Người phía sau vẫn còn đang chờ!” hoảng hồn mà quay lại, nhanh chóng thanh toán đến ngay cả túi ni lông còn chưa cầm đã muốn chạy đi.

“Ngải... Tử Hàm?” Tôi nghe được sau lưng có người gọi tôi, tôi cầm hai đồ vật xoay người, nhìn thấy một tiểu tử chừng 20 tuổi, cao 1 mét 85, lớn lên rất khỏe mạnh, nhìn qua rất hoạt bát.

“Đúng là cậu, từ xa tôi thấy rất giống, Tôi là Lý Tam Hỉ , cậu còn nhớ tôi không?” Hần hàm hậu nở nụ cười. tôi cái gì cũng không nói, chỉ im lặng mà nhìn chăm chăm hần.

“Khả năng cậu không nhớ gì cả, tôi là bạn học sơ trung của cậu.” Lý Tam Hỉ lúng túng cười.

“Tôi chưa quên!” Chỉ là tôi sợ cậu đã quên chính cậu là ai , cậu đúng là Lý Tam Hỉ sao? Tại sao nhìn trên thân thể cậu bây giờ không thấy một điểm quen thuộc, mấy năm qua cậu đã sống như thế nào?

“Chỉ là tôi không thể tin được thôi!” Tôi nói tiếp.

Lý Tam Hỉ nghe được tôi nói như vậy cấp tốc đem áo vén lên, “Cậu xem, đây là tôi khi đó không hiểu chuyện lưu lại tổn thương, còn ở chỗ này!” vết tích rõ ràng hiện lên trước mắt của tôi.

Không hiểu chuyện? Cậu đúng là bệnh được chưa, ngay cả hành vi của mình cũng không lý giải được. Nhìn vẻ mặt hạnh phúc của hần, tôi rốt cục cũng cảm nhận được khí tức của Lý Tam Hỉ. Hai chúng tôi trong khoảng thời gian ngắn không biết nói gì, cứ đứng ở nơi đó, tôi vẫn cầm bàn chải và thuốc sát trùng.

“Tôi mua đồ a!”

“Há, là. Không nghĩ tới có thể ở này gặp được cậu. Tôi nghe nói cậu làm ở đây.” Nói xong tôi lập tức ý thức được lời nói của mình quá là mâu thuẫn, có điều nhìn mặt hần tôi liền biết hần vẫn chưa kịp phản ứng, quá tốt rồi.

“thế à, tôi còn phải làm việc, vừa nãy có chút chuyện nên nhờ người khác làm chút, tôi giờ phải trở lại, Tử Hàm, đây là số điện thoại của tôi, có cơ hội chúng ta uống vài chén.”

Nhìn hần linh hoạt nhìn hần nhìn về điện thoại của tôi đưa ra dãy số, tôi còn cảm thấy không chân thật. bề ngoài tạm thời không nói tới, bây giờ thay đổi cũng có thể hiểu, nhưng khí chất này biến hóa cũng quá lớn đi! ! hần đi bệnh viện? Như thế tôi nhất định cũng phải đi một chuyến để hỏi xuân.

Đang suy nghĩ thì Lý Tam Hỉ đã xoay người về quầy thu ngân, nhìn bóng lưng cao to của hắn, tôi cảm giác như mình đang nằm mơ vậy.

Buổi tối nằm trên giường tôi không ngừng mà cân nhắc, Lý Tam Hỉ đã trở lại, hắn còn nhớ tôi nhưng không hận tôi, như vậy đối với hắn, tôi bây giờ là cái gì đây? Ban đầu tôi đối với hắn như thế, hắn sao không hận tôi được? Thứ duy nhất không thay đổi trên con người hắn chính là cặp mắt kia. Lý Tam Hỉ, tôi bây giờ đối với cậu, là như thế nào?

24. Chương 24 - Chương 24

“tôi nghe quản lý nói giờ làm việc cậu đều chơi điện thoại di động, hơn nữa tài liệu vẫn không phân loại như thường lệ.” Chủ quản đại nhân như hoàng đế mà ngồi ở long y, sắc mặt nghiêm túc cúi đầu nhìn thám giám mà khiển trách.

“nhìn đồng giấy vụn như thế làm sao phân loại chứ? Nếu như các anh muốn tìm một người làm việc vặt thì trên đường dành cho người đi bộ có hơn 200 người xin cơm, tùy tiện tìm một người đến là được rồi, bọn họ chỉ cần cơm mà thôi.”

“Cậu là chê chúng tôi không có trọng dụng cậu ?” Ngữ khí của hắn vô tình mà trào phúng, khiến tôi nhìn gần như chán ghét.

“Tôi không có, tôi biết tôi cần phải làm từ dưới lên trên. Quản lý thu tôi cũng chính là một vinh hạnh lớn lao, tôi nhất định sẽ cố gắng làm tốt, từng bước từng bước mà tiến lên.” Tôi kiên trì ý nghĩ phải ăn nói trôi chảy hoàn thành câu ‘nghĩ một đằng nói một nẻo’. Quản lý không nói tiếp nhưng cũng không có ý tứ muốn đuổi tôi đi. lâu lâu hắn mới mở miệng nhàn nhạt mà nói: “Ngải Tử Hàm, tôi thích cá tính của cậu, nhưng chỉ là về phương diện chuyện tư thôi, được rồi, cậu đi ra ngoài làm việc cho tốt đi.” đường nét của hắn hình như nhu hòa đi rất nhiều, xem ra không chỉ mỗi nữ nhân mà tâm tình bất định à, vì thế mà tôi nhanh chóng đi ra khỏi phòng làm việc của hắn.

Từ lúc trở về từ siêu thị, tôi nghĩ Lý Tam Hỉ không lâu sẽ chủ động liên hệ với tôi, kết quả mấy ngày trôi qua, hắn ngay cả một cuộc điện thoại quấy rầy cũng không có. Xem ra lúc này đã không giống lúc xưa, người ta cần bản không đem tôi để trong lòng, nghĩ thế lòng tôi lại không thoải mái, nếu tôi chủ động gọi hắn thì cảm thấy quả thực mất mặt, cũng chỉ muốn ôn chuyện thôi sao? Nghe quá xa lạ rồi! !

“Vương miệng rộng, buổi tối theo anh em uống hai chén đi. Tôi mời khách, nhân thể kêu Lý Tam Hỉ .”

” được rồi, đừng gọi Lý Tam Hỉ , tôi với hắn cũng không quen biết lắm, hai anh em chúng ta đi tụ hội được rồi.”

“Vậy cậu cũng không cần tới!”

“Đừng thế chứ! ! mỗi ngày đều có người mời tôi đi ăn cơm, nhận lời cậu là nể mặt cậu lắm rồi đấy.”

“Cút!” Kỳ thực tôi gọi Vương miệng rộng tới cũng muốn không khí sinh động hơn, tôi sợ đến lúc đó tôi cùng Lý Tam Hỉ ở cùng nhau sẽ lúng túng. Trưa hôm đó tôi gọi cho hắn.

“Này, ngày hôm nay tôi mời khách, chúng ta cùng đi ăn đồ nướng đi. Nghe nói bên kia có cửa hàng đồ nướng, tôi với Vương miệng rộng sẽ đi xe đến đó, cậu cũng tới đi.”

Nghe được lời đáp ứng của hắn, lúc đi làm về tôi tự chọn một bộ đồ được xem là huyền khóc(huyền khóc: lóa mắt, khoe khoang), sau đó chào cha mẹ rồi đi ra ngoài. Lúc tôi cùng Vương miệng rộng đến thì Lý Tam Hỉ đã chờ sẵn ở đấy, nhìn thấy tôi, hắn ôn nhu mà nở nụ cười: “Tử Hàm, hôm nay trông cậu thật đáng yêu.”

Cái gì? Đáng yêu? Sau đó hắn lại cùng miệng rộng chào hỏi: “Vương Trí Hạo, cậu cũng tới , đã lâu không gặp .” Tôi thấy miệng rộng có vẻ không vui mà nở nụ cười.

“cũng ngồi, nói cái vớ vẩn này làm gì, mau mau vào ăn đi.”

Bây giờ tôi thấy việc gọi Vương miệng rộng đến thật sự sai lầm, ăn uống là thứ yếu, cái chủ yếu là miệng của hắn lại nói liên tục không ngừng. Do có tác dụng của cồn, hắn nói cũng không lựa lời, hỏi Lý Tam Hỉ vài năm qua sống như thế nào, nhìn hắn một bộ hoảng hốt, tôi vội vàng ngăn cản cái miệng của hắn, thực ra tôi cũng nghĩ mấy năm qua hắn cũng sống chẳng tốt đẹp gì cho cam.

Lý Tam Hỉ tình cờ cùng tôi liếc nhau một cái. Ánh mắt đều ôn nhu mà chân thực. tôi thấy hắn ăn cũng chẳng được bao nhiêu.

“cậu ăn đi, còn khách khí làm gì, nhìn cậu cũng chưa động đũa là sao.”

“không phải, tôi ăn cái này căn bản không đủ no.” Một câu nói này khiến tôi nhớ đến sức ăn lúc trước, phất tay với người phục vụ thêm 30 tấm thịt trâu cùng 40 xâu thịt dê, toàn bộ đều đưa tới mặt Lý Tam Hỉ.

“Ăn đi, ngày hôm nay tôi cho cậu no. Uống rượu a!” Tôi vừa nói vừa đưa đồ cho hắn, nhìn mặt hắn có chút ửng hồng, bên cạnh Vương miệng rộng còn đang lải nhải thỉnh thoảng còn chuyển hướng sang Lý Tam Hỉ mà nói xin lỗi. không quá 2 phút, Lý Tam Hỉ đã dọn sạch sẽ thức ăn trên bàn, tôi mới sực nhớ đến tiền trong túi không biết có đủ không.

“Cậu tại sao không gọi điện thoại cho tôi?”

“Tôi... Cái gì, tôi cảm thấy vẫn không nên quấy rầy cậu, tôi sợ cậu phiền.” Nường theo cảm giác say, tôi giống như thấy được Lý Tam Hỉ năm đó, ngốc ngốc mà ở trước mặt tôi cười lấy lòng, nghĩ lại trái tim tôi có chút đau đớn.

“Cậu... Hận tôi sao?” Mới vừa nói xong, tôi liền nghe thấy một thanh âm âm âm vang lên, Vương miệng rộng từ trên ghế ngã xuống .

“Hận cậu làm gì? Cậu khi đó là người duy nhất tốt với tôi, tôi không hiểu chuyện, khiến cậu thêm phiền phức ấy chứ?” Hắn nói hắn không hiểu chuyện, hắn nói tôi là người duy nhất đối xử tốt với hắn, buồn cười. Ngải Tử Hàm, mạng cậu thật là tốt.

“Kỳ thực, Tam Hỉ tôi...” Vương miệng rộng vào lúc này sống chết muốn thành hảo hán, xem ra hôm nay thực không xong rồi.

“Tam Hỉ, tôi biết, kỳ thực khi đó cậu yêu thích Tử Hàm phải không? Tôi biết, tôi thông minh.” Nói xong cũng tự nhiên mà cười rộ lên. Tôi thấy Lý Tam Hỉ mặt đều đỏ lên , nhìn thấy hắn như vậy tôi dĩ nhiên cảm thấy có một chút hưng phấn. Chúng tôi liên tục uống rượu, đến cuối cùng Lý Tam Hỉ nói cái gì tôi cũng không biết , tôi trong cơn mông lung cảm giác được tôi lên xe hơi, ngọc đầu thuận thể dựa vào một bả vai dày rộng, tôi còn nghe được ai nói một câu “Tài xế, hướng về ×× địa phương.”

Chờ khi tôi tỉnh lại, đã là buổi trưa ngày hôm sau, tôi ở trên giường nhà mình mà an ổn ngủ, ngồi nửa ngày cũng không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

“con ngày hôm qua uống nhiều quá, bạn con công con lên lầu rồi đi.” công đi vào? Tôi đại khái hiểu . nhưng Lý Tam Hỉ làm sao biết địa chỉ nhà tôi? Là tôi tối hôm qua nói cho hắn biết sao? Tôi thấy trong ví một đồng cũng không thiếu, là hắn giúp tôi trả tiền? Đây. Không muốn, đau đầu quá.

25. Chương 25 - Chương 25

Tôi từ giường mà bò xuống, mặc quần áo tử tế mới nghĩ đến một chuyện, sau đó gần như như cơn gió mà chạy ra cửa, mẹ ở phía sau còn nói với: “Tử Hàm, ăn bữa trưa rồi đi.”

còn ăn uống cái gì, đi làm trễ rồi! ! đến nơi mới phát hiện cũng không phải đi trễ mà ngày nghỉ nên công nhân viên chức đều nghỉ làm rồi. một mình đứng dưới công ty hung hăng cảm thán thời gian đại học quá mức rảnh rỗi sẽ ảnh hưởng lớn tác phong của con người. lúc này từ trên đường đi xuống tôi đã nghĩ lần này quản lý còn không phải sẽ lột da tôi? Trong đầu tôi thoáng hiện lên hình ảnh quản lý cầm roi da, xích tôi

ở trên đường, sau đó ngâm trong nước dầu, ớt, muối ăn một bên quắt một bên nói: “Ngải Tử Hàm, cậu là tên côn đồ biếng nhác..”

“Ngải Tử Hàm! !” một cái tay đặt trên vai tôi, cả người tôi bắt đầu cảm thấy lạnh lẽo, vì sao lúc này còn ở đây cảm thán, vì sao nhìn thấy công ty đóng cửa vẫn không biết đường mà chạy! !

“quản lý, anh cũng ở công ty à? Đến giờ ăn cơm rồi, anh không nghỉ trưa sao? Ha ha..” tôi mỉm cười lấy lòng quay đầu, nhìn quân địch đang ở trước mắt.

“Cậu còn biết đến giờ nghỉ trưa sao, không đơn giản a! Ăn cơm trưa không? Tôi mời cậu.”

Cái gì? Đừng nha. Đây chẳng khác nào nhạo báng? Không để ý tôi giãy dụa, quản lý kéo tôi đến khách sạn lớn, bên trong phi thường hoa mỹ. Tôi hoài nghi có phải có người bỏ thuốc mê cho quản lý nơi này hay không, nhìn toàn món toàn rau mà bỏ cả đồng tiền, hắt lại mời một nhân viên, à không, một người làm việc vặt, tôi con mẹ nó như một con khỉ mà ngồi xuống mà vẫn muốn chạy loạn lên.

“Cậu đi sang Mạnh Mộng phụ tá đi, đừng đi dọn giấy vụn nữa, không cậu quay đầu lại nói chúng tôi không trọng dụng nhân tài.”

“Mạnh Mộng?”

“Chính là người sang tác soạn thảo đấy, cậu đi phụ giúp cô ấy, tiến hành một ít quảng cáo, cũng có thể tham gia một ít cuộc họp nhỏ.”

“Tôi áp lực rất lớn, là mỹ nữ sao?”

“tôi không thấy cậu là một người thích theo đuổi mỹ nữ, Ngải Tử Hàm, kỳ thực cậu là người rất có tiềm lực, tư tưởng, linh hoạt, tư duy của cậu đều thích hợp để sáng tạo. Chỉ là thái độ, nếp sống của cậu phải cải tạo thêm.” Nói nửa ngày vẫn quay về cái này, cũng sẽ chỉ là chỉ trích..

“Cậu chỉ gọi tôi quản lý, cậu có biết tên của tôi không?” Tôi không nghĩ tới quản lý bỗng nhiên ngẩng đầu lên hỏi tôi một vấn đề như vậy.

“Không biết.” Tôi chưa từng nghĩ tới có ngày có người hỏi tên hán, vì thế tôi chẳng cần phải biết.

“Tôi tên Trình Hàn Lang, sau đó cứ gọi thẳng tên tôi,cậu không cần phải một bộ có lỗi với tôi.” Người này thật tự phụ, tôi vì cái gì phải nhớ tên của hán.

“Tôi nhớ tôi đã nói tôi thích tính cách của cậu, những người mới vào công ty đừng nói là tên tôi, ngay cả quần lót tôi mặc màu gì cũng đều biết. chỉ là đến thời điểm làm việc, thi thoảng sẽ kiếm việc làm vui. Từ khi thấy cậu, tôi biết cậu không giống những người khác, những điểm adua nịnh hót của xã hội cậu không học được, từ khi cậu đi làm tới nay, cậu thậm chí đến chủ động liên lạc với tôi để xây dựng cảm tình cũng không có.”

Tôi không biết người nọ là đang khen tôi hay là mắng tôi, món ăn đưa lên tôi cũng không ăn được bao nhiêu, nhìn thấy người nghiêm túc như vậy mà đối diện với tôi thì tôi ít nhiều có chút không quen. Tôi còn nghĩ quản lý sẽ chủ động mà gấp thức ăn cho tôi.

“Ngải Tử Hàm, cậu thật sự rất giống một người, từ lúc tôi thấy cậu lần đầu tiên vẫn cảm thấy cậu rất giống hán.”

“Ai?” Tôi cẩn thận từng li từng tí một hỏi, bởi vì tôi thấy trên mặt quản lý có một vẻ mặt ủ dột.

“em trai tôi!” Chủ nhiệm quay về tôi nở nụ cười, đây là nhiều ngày như vậy tôi mới nhìn thấy hán cười lần đầu tiên, kỳ thực hán cười rõ lên cũng rất đẹp. Vốn là một người nhìn rất tốt, cần gì phải làm bộ mặt như cương thi vậy.

Ngày đó tôi cơm nước xong rồi cùng chủ nhiệm đi làm , hán đem tôi mang tới bàn làm việc Mạnh Mộng.

“Đây là Ngải Tử Hàm, mới tới, quan tâm tới nó đi.” Mạnh Mộng ngẩng đầu lên nhìn tôi, tôi đánh giá một phen, xinh xắn. Vóc dáng rất khá, nhưng chỉ tiếc trang điểm quá đậm đà.

“Đó là đương nhiên, quản lý đề cử sao có thể kém được?” Mạnh Mộng vừa nói vừa hướng về quản lý cười, cần bản cũng chưa nhìn tôi một chút. Tôi rất cục cựa cũng tiêu hóa được ý của quản lý đã nói “có mấy người adua nịnh hót.”

“Cậu sai rồi, hẳn rất kém cỏi.” Chủ nhiệm mặt không hề cảm xúc quay về Mạnh Mộng nói.

“Hàn Lang, cậu thật là hài hước, ha ha...” cô ấy cười đến run rẩy, có cái gì buồn cười sao? Tôi ngày hôm nay mới biết cái gì gọi là mỉa mai. Cái gì đùa giỡn! Không đừng nói tôi kém sao? Chủ nhiệm vừa ra đến cửa liền quang ánh mắt khích lệ cho tôi, sau đó tôi nghe thấy Mạnh Mộng phía sau kinh hỉ tiếng hít vào.

(mỉa mai: đẹp nhưng tầm thường)

26. Chương 26 - Chương 26

Hết giờ làm, tôi quyết định đi tìm Lý Tam Hỉ để cảm ơn hẳn tối qua đã đem tôi về nhà, mới từ cửa công ty đi ra thì phát hiện dưới chân có một cô bé, tôi ngồi xổm xuống mà nói:

“em gái, em đang làm gì ở đây, làm sao lôi kéo người ta như vậy hử?”

“chú ơi, chú, cho con ít tiền đi, con đã một ngày không ăn cơm.” Bé gái cầm trong tay một nắm tiền mặt, sống chết lôi quần tôi không tha.

“bé xem bé cầm nhiều như thế đủ ăn rồi chứ làm phiền chú làm gì? Ai, đừng kéo tôi à.. cũng định lấy tay nó ra rồi cho nó ít tiền, nào ngờ cái đứa này cứ bám riết lấy, nào giống chưa ăn cơm chứ, có mà ăn no rửng mỡ thì có.

“tôi cho bé tiền chưa được à, bé buông ra đã.” Tôi cũng không muốn ở trên đường mà lôi kéo bắt nạt trẻ con, tôi từ túi lấy ra hai đồng, đưa cho bé một đồng, cứ thấy đứa bé kia nhìn chằm chằm cái tờ còn lại mà tôi cũng không thể không biết ngại mà giữ lấy.

“cho bé này.” Nhìn cô bé đi ra nhưng lòng tôi thấy không thoải mái, dù biết nó lừa người nhưng dù gì đó cũng là một đứa bé, chỉ bị sai khiến mà thôi.

Ngay lúc tôi đang tự tránh thì nghe thấy một âm thanh thiện lương vang vọng tới “em gái à, em cho anh đôi ít tiền lẻ, anh đưa em mười đồng, em tìm cho anh chín đồng năm, vậy là anh cho em năm hào, nói, anh có đối tốt với em không..”

Khi đến siêu thị, Lý Tam Hỉ vẫn chưa tan ca, nhìn từ ngoài cửa sổ có thể nhìn thấy bóng lưng hẳn, vai rộng khiến tôi không tự chủ được mà nghĩ đến bộ dạng hẳn công tôi, tối qua sao tôi không tỉnh rượu? từ lúc năm tuổi, đã không có ai ôm lấy tôi, công trên lưng thì thật không có ấn tượng.

Hắn ở quầy thu ngân không ngừng mà quét thẻ, mặc trang phục, không nhanh không chậm làm việc khiến tôi cảm thấy chân thật, hẳn cũng không ngốc nghếch như trước khiến tôi vừa hưng phấn vừa thất lạc, vui vẻ khi hẳn không bị người khác cười nhạo, buồn phiền cũng bởi sẽ không bao giờ nắm giữ được người ngốc nghếch chấp nhất như thế nữa.

Siêu thị nghĩ làm, tôi đi tới cửa, nghĩ Lý Tam Hỉ nhìn thấy tôi chắc sẽ hưng phấn.

“anh Tam Hỉ, tối nay chúng ta ăn gì nha?” “anh lấy từ siêu thị ít đồ ăn, em làm gì thì ăn cái đó đi! !” tôi thấy Lý Tam Hỉ đi chung với một nam hài 17, 18 tuổi, gầy gầy, mắt to, da cũng rất trắng. Tôi chưa nghe nói hẳn có em trai, vừa muốn hỏi thì đã thấy hẳn định chuyển hướng.

“Lý Tam Hỉ, mắt của cậu có vẻ không đủ tốt!” Nghe được âm thanh của tôi, Lý Tam Hỉ đột nhiên quay đầu lại, “Ừ. . . Hàm, sao cậu lại tới đây?” Tôi thấy Lý Tam Hỉ trên mặt không phải kinh hỉ, mà là kinh ngạc. Trong lòng tôi thực không thoải mái.

“anh Tam Hỉ, ai vậy?” Đứa bé trai kia chìa vào người của tôi hỏi, tôi thấy Lý Tam Hỉ lộ ra nụ cười thân thiết nói: “một bạn học của anh trước đây.” Nụ cười kia rõ ràng mang theo một luồng mùi vị sủng nịch.

“hai người định đi đâu đây?”, tôi chỉ vào đồng hồ trên tat “cuộc sống gia đình có vẻ hạnh phúc ngọt ngào nhỉ.”

Đứa bé kia tử lộ ra vẻ mặt khó hiểu, Lý Tam Hỉ đầy mặt lúng túng. Nói xong lời này tôi có chút hối hận, tôi cũng không nên đem tất cả mọi người là đồng chí giống tôi được.

“Về nhà ăn cơm, Tử Hàm, cậu có muốn hay không cùng? Nha... Vẫn là quên đi, nhà tôi rất loạn cũng rất cũ kỹ, không thích hợp với cậu.”

“Ha, tôi càng muốn đi ngày hôm nay.” Dứt lời tôi đẩy Lý Tam Hỉ hướng về nhà hân. Trên đường Lý Tam Hỉ vẫn nhìn tôi, muốn nói cái gì có nhưng cũng không có mở miệng.

“Cậu đừng nói nhà các cậu bị sập, nói giờ cũng vô dụng.”

“Không phải, tôi nghĩ hỏi thân thể cậu có khỏe hay không, ngày đó cậu ở trên đường ới ra, đến nhà cũng là mẹ đem cậu đỡ vào, cậu đi đều đi không được, lần sau đừng uống nhiều như vậy.”

“Không phải cậu công tôi đi vào sao?” Tôi nhìn chằm chằm con mắt của hân hỏi, tôi không hiểu hân tại sao muốn nói dối.

“Há, là nha... Tôi sợ nói như vậy cậu biết...”

“Quên đi, cậu cũng đừng nói nữa, tôi biết rồi.” Nhìn thấy tôi mặt âm trầm hân đi, trán của hân đã đổ mồ hôi lạnh, nhìn thế lòng tôi dễ chịu hơn nhiều.

Đến nhà Lý Tam Hỉ, hân với bé trai cùng đi làm cơm, tôi muốn giúp đỡ nhưng thấy đứng ở nơi đó hơi vướng bận nên tôi quay về phòng nhỏ ngồi xuống.

Nhà này điều kiện có hơi kém, cả gian đều sụp bẹp, tường thì úa vàng, nhưng gian nhà vẫn sạch sẽ gọn gàng, còn có một chiếc giường cùng một chiếc ghế nhỏ, trên tường dán mấy tấm ảnh chụp.

“Món ăn được rồi, mau tới ăn đi! Tử Hàm.” Nhìn thấy tôi không nhúc nhích, Lý Tam Hỉ đi vào.

“Cái này... Cậu đừng xem”, Lý Tam Hỉ hoảng loạn mà chạy tới.

“Đừng cản, tôi đều nhìn thấy.” Lý Tam Hỉ cuối cùng vẫn là từ bỏ, thả tay xuống.

“Đã lâu rồi, khi đó dính bằng keo, xé không xuống.”

Nhìn thấy trên tường là ảnh chụp ổ vàng thời sơ trung của tôi, lòng tôi có chút khó chịu. khi đó tôi chẳng có gì cho hân, chắc cái này là hân lén lút chụp được, có lẽ đối với người khác rất đơn giản, nhưng với hân mà nói thì đã phí biết bao công sức, tôi có ít xúc động mà nắm tay hân, tôi cảm giác bàn tay hân run lên, quay lại nắm tay tôi, mẹ nó, nắm thật chặt a! !

“anh Tam Hỉ, các anh đừng chơi nắm tay nữa, nhanh một chút tới dùng cơm.” Thực sát phong cảnh!

Trên bàn là một bàn tiệc cung đình, một đĩa rau cần xào thịt, đĩa hạt thông với ngô, còn có một bát canh, đều là những món ăn đậm bạc, nhưng tôi cảm thấy ăn rất ngon, Lý Tam Hỉ cũng không có gì xa lạ, vẫn gấp rau cho tôi. Bữa cơm này nếu không có cái tên tiểu tử này thì thực sự tôi vẫn rất hài lòng.

27. Chương 27 - Chương 27

“tôi sẽ thu dọn” Lý Tam Hỉ đoạt đi cái mâm trong tay tôi, thằng bé đã ăn xong bây giờ đang ngồi trong phòng khách xem ti vi. Nghe Lý Tam Hỉ gọi đứa bé kia là Tiểu Dịch, thật là một đứa bé đáng thương, khi còn bé đã sống ở cô nhi viện, rất sớm đã đi ra ngoài làm việc, nó thật sự khổ cực. Hân hưng phấn mà kể với tôi về việc quen Tiểu Dịch, làm những việc góc ngách cùng hân. Tôi cũng không ngừng đáp lại hân “thiết”, hân nghe thế ánh mắt lại âm đạm đi. không lâu sau đó, hân chậm rãi nói: “nếu cậu không thích Tiểu Dịch, vậy sau này cậu tới nhà tôi chơi thì tôi sẽ không kêu nó tới đây nữa.”

“đừng đừng! ! tôi không có ý kia, đứa nhỏ này ở đây đã không dễ dàng, tôi lúc này chỉ đùa giỡn cậu tí mà thôi” tôi không nghĩ nhiều năm như thế Lý Tam Hỉ vẫn thẳng thắn, tôi nói cái gì vẫn cứ như thế, nếu hần lúc trước thông minh hơn một chút thì hần đã không chịu tổn thương như vậy.

“Đúng rồi, quên hỏi cậu, cậu tới siêu thị bên này là vì tìm tôi sao?”

“Làm sao có khả năng? Tôi... Chính là muốn đi dạo. Mua mua đồ gì đó!” Tôi không biết mình tại sao cần hoảng loạn che giấu.

“Đúng vậy, cậu làm sao có khả năng chạy tới tìm tôi.” Tôi thấy Lý Tam Hỉ đem đầu xoay qua, nụ cười mới xuất hiện trên mặt đã phai màu rất nhiều.

“Kỳ thực cũng không phải, chính là muốn cảm tạ cảm tạ ngày đó cậu đem tôi đưa về nhà.” Tôi tiếp tục câu được câu không nói.”Phòng này chỉ một mình cậu ngủ sao? Ba mẹ cậu đâu?” Lý Tam Hỉ bắt đầu không nói gì. Sau đó hần đem tất cả bát, mâm đều rửa dọn xong xuôi mới trả lời câu hỏi của tôi.

“Bọn họ đều đi rồi, ba mẹ tôi năm ấy làm thủ tục ly hôn, cha tôi cưới người phụ nữ khác, sau đó cũng mang em gái tôi đi, chắc có lẽ mang theo tôi sẽ phiền toái, tôi ở với bà ngoại, năm trước bà ngoại đã mất rồi.” Lý Tam Hỉ lấy từ trong túi rút ra điều thuốc, châm, sau đó đưa cho tôi một điều.

Hần từng từng hút một hơi.”Kỳ thực tôi không có đi bệnh viện, tôi biết vào lúc ấy tất cả mọi người đều nói như vậy, vào ngày em gái tôi đi, tôi khóc lóc lôi kéo ôm chân không cho nó đi, em gái tôi còn nói: “mang theo người ngu si như anh chẳng phải là chuyện cười cho lớp bạn tôi sao.” sau đó nó sợ tôi quẩn quýt lấy hần không tha, mới hừng đông 4 giờ đã đi rồi. ngày đó tôi khóc đến cổ họng khàn khàn, bị sốt mấy ngày đến khi tỉnh dậy thì cái gì tôi đều hiểu, cái gì tôi cũng biết rõ ràng, nhìn lại quá khứ mới biết tôi sống tùy hứng thế nào cho nên tất cả mọi người đều rời bỏ tôi.”

Tôi bị những câu của hần làm tim đau nhói, tôi không nghĩ được hần đã trải qua mấy năm sống này như thế nào

“Tử Hàm, sắc mặt cậu rất khó coi, có phải là không thoải mái?” Lý Tam Hỉ đưa tay đặt trên trán của tôi, rất ấm, rất ôn nhu.

“Xin lỗi.” Tôi thì thào nói , tôi nghĩ nói rất nhiều, thế nhưng giờ khắc này đều chặn ở cuống họng, cái gì cũng không nói ra được.

“Tại sao nói xin lỗi?” Lý Tam Hỉ rất chăm chú nhìn chăm chú vào tôi, tay khoát lên trên bả vai của tôi. Tôi cũng không nhớ đến hình tượng của mình, nhiều năm như thế cũng là lần đầu tiên ở trước mặt người đàn ông khác mà khóc lóc như thế, cứ như hần năm đó, không kiêng kỵ e dè mà khóc trước mặt tôi. Tôi thật sự không nhịn được nữa, hối hận nhiều như thế, ngọt ngào như thế cứ như thể con mẹ nó đều tuôn ra. Tôi cảm thấy mình chẳng ra gì, so với em gái hần, cha hần, tôi mẹ nó còn không bằng! !

Lý Tam Hỉ triệt để hoảng loạn , hoàn toàn nơi nơi tìm giấy, tay không ngừng mà run cầm cập. Tôi nghĩ tới trước đây hần vừa nhìn thấy tôi khóc hần sẽ khóc. Hiện tại đây? Tôi đem tay che trên mặt hé ra một khe nhỏ, nhìn thấy hần đưa cho tôi khăn giấy với khuôn mặt lo lắng, hần bây giờ đã là một người đàn ông trưởng thành.

“Hai người các anh đang cãi vã cái gì đấy?” Tôi giờ mới nghĩ đến trong nhà còn có một người nữa. tôi cuống quýt muốn trốn đi, tôi không muốn chuyện mất mặt này bị người khác nhìn thấy. Tôi núp sau lưng hần thấy Lý Tam Hỉ quay đầu với Tiểu Dịch cười: “không có chuyện gì, Tử Hàm khóc, anh nạt nộ hần tí thôi! !”

Được rồi, lúc này không cần né. Tôi sớm nên biết hần là người có tư duy thẳng tắp.

“lớn như thế còn khóc lóc như vậy, có phải đàn ông không?” “Cậu nói người nào?” Tôi nhất thời dùng thương tâm đối với Lý Tam Hỉ làm chuyển thành cừ hận với Tiểu Dịch.

“Tiểu Dịch, em sao không hiểu chuyện như thế, trở về xem TV đi.” Lý Tam Hỉ quát mắng hần, Tiểu Dịch bĩu môi đi vào, vừa lúc thì điện thoại của tôi vang lên.

“Tôi nói Tử Hàm , mấy giờ ! Sao còn không về nhà hả ?Tăng ca sao ?” Là mẹ tôi.

“Há, một hồi liền trở về!” Tôi nói nhỏ trong điện thoại, vừa nãy khóc lóc như thế tâm tình bây giờ cũng không tốt lắm. Lý Tam Hỉ cầm khăn mặt mà lau cho tôi, chà chát một thời gian dài.

“Tử Hàm, con mắt của cậu thật xinh đẹp, trước đây tôi đã cảm thấy con mắt của cậu sẽ phát ra ánh hào quang.”

“Nào có như Tiểu Dịch nhà cậu mắt to chứ?” Tôi xem thường nói, kỳ thực trong lòng đắc ý.

“Không giống nhau, mắt to nhưng vô thần.” Cái này Lý Tam Hỉ nói là sự thực, may là lời này không để cho Tiểu Dịch nghe được.

“Tôi phải đi về, cha mẹ còn đang nhà chờ đây!”

“Àn, trên đường cẩn thận một chút!” Lý Tam Hỉ đem đồ vật của tôi đưa tới. sờ sờ mặt của tôi:

“Vẫn có chút hồng, đừng làm cho mẹ lo lắng.” Trên mặt của tôi như xẹt một tia điện lưu, tê tê. Trong lòng cảm giác rất quái lạ. Cũng đúng nha, tôi là gay, có phản ứng cũng sẽ bình thường. nhưng quãng thời gian trước Vương miệng rộng ôm tôi tôi cũng không có cảm giác như vậy a!

Buổi tối về đến nhà tôi trực tiếp về phòng ngủ của mình, buổi tối nhắm mắt lại, trong đầu đều hiện ra vẻ mặt lo lắng của Lý Tam Hỉ, còn có hằn vuốt trán của tôi, xúc cảm của mặt tôi. Tôi đột nhiên cảm giác rất khô nóng, không thể, tôi không thể nhẹ nhàng như thế đã bị hằn bắt làm tù binh. Nên tôi bắt hằn làm tù binh mới đúng. Vừa nói vừa không có tiền đồ mà bắt đầu vuốt ve tính khí, hoảng loạn mà tự mình giải quyết.

28. Chương 28 - Chương 28

Sáng ngày thứ hai khi tôi rời giường, cảm giác con mắt không thể nào mở được, xảy ra chuyện gì đây? Tôi vào phòng vệ sinh, dùng tay tách hai mắt, thấy 2 mí mắt đã thũng cả rồi, mắt cũng nhỏ đi không ít. Thực cũng quá khó coi đi! ! hôm qua Lý Tam Hỉ mới nói “con mắt của cậu thật xinh đẹp.” cũng không nghĩ tới nhanh như thế đã bị trời phạt rồi. nhìn vào gương thấy rõ ràng là dấu vết của một đêm khóc lóc! ! cũng thật quá mất mặt đi! ! nếu như bây giờ còn học đại học thì tốt rồi, tôi có thể không cần đến lớp mà vẫn có thể ở trong ổ chăn ngủ ngon lành. Giờ còn phải đi làm à.. nếu có thể vẽ mí mắt trên một con mắt, sau đó cứ nhắm mắt mà đi thì tốt rồi.. ha ha tôi như kẻ thần kinh mà nở nụ cười.

Đến công ty, đem đồ vật dọn xong xuôi, cúi đầu đi về hướng chỗ ngồi thì “Ngải Tử Hàm, mặt dày mày dạn lễ phép trước đây của cậu đâu rồi?” quản lý nói sau lưng tôi. Tôi cũng nghe thế nhưng không ngẩng đầu. ai biết ông ta chả khác gì người Man Di thô bạo mà đem mặt tôi vênh lên.

“làm sao vậy? Con mắt sao lại thế này?”

“ngu xuẩn, điểm ấy cũng không đoán ra, muỗi cắn thôi! !” tôi dùng sức cúi đầu, vừa vịn Mạnh Mộng đi tới.

“quản lý, sao anh ở đây? Nha! ! Tử Hàm, con mắt của cậu sao thế? để tôi xem một chút.” Dứt lời cô ta đã mang đôi tay như ngọc thon dài mà chạm vào mắt tôi.

“Không cần, tôi xem cũng không có việc gì, đừng làm phiền. Mau mau công tác đi!” quản lý nói xong mặt không hề cảm xúc tiêu sái mà đi.

“Cậu là người nhà của Hàn Lang hả?” Mạnh Mộng nhỏ giọng hỏi tôi.

“Không phải a, tôi giống như chị, cùng hằn không có bất cứ quan hệ gì!”

“Cái gì nha, hằn cùng tôi có thể có quan hệ, có nhiều quan hệ, rất nhiều chuyện của hằn cũng chỉ có tôi biết. Tôi cảm thấy cậu nếu muốn cùng hằn thân cận thì trước tiên tìm hiểu một chút con người của hằn đi!”

“chị không phải rất yêu thích hằn sao?” Tôi thuận miệng gần như trả lời một câu.

“Ai nói ? Cậu nghe ai nói ? Vừa ** là **?” Tôi rất ghét một nữ nhân cứ lú ra lú rú , khiến trong lòng tôi chán ngấy.

“Tử Hàm, đây là giao cho bộ phận ngành vật liệu, cậu giúp tôi đưa vào đi, được chứ?” Cửa đứng chính là Ngô Ngọc, nàng là thư ký tổng giám đốc, một bộ mặt con nít, vì lẽ đó có vẻ lại nhỏ vừa đáng yêu.

ấn tượng của tôi đối với cô ấy cũng không sai, cô gái như thế rất nhiều người yêu thích, dù sao tướng mạo đẹp để lại còn ăn nói có duyên. Nhân duyên của cô ở đây tốt, cũng chỉ có Mạnh Mộng không thích cô ấy, có thể liên quan đến quản lý, Ngô Ngọc cùng quản lý quan hệ mập mờ, từ đó đến nay tôi đã phát hiện thấy. Nghe nói cô ta là bạn gái trước đây của quản lý!!

“Được rồi, tôi giúp chị cầm vào.” Chuyện này tôi đã từng làm không ít lần, bởi vì mỗi lần cô cùng Mạnh Mộng vừa thấy mặt thì ngay tức khắc sẽ đem cô ta thành rắn độc mà phát huy. Trước tiên, đến công ty này không nói nghiệp vụ có tiến bộ gì hay không nhưng quan hệ giữa người với người thì nhận biết gần đủ rồi.

Lúc làm việc, điện thoại di động của tôi vang lên. Tôi cúi đầu vừa nhìn dãy số, là Lý Tam Hỉ .

“Này! Có chuyện gì sao?” Tôi cố ý giả ra dáng vẻ rất chính kinh.

“Con mắt tốt chút nào không?”

“Không có, sưng lên!”

“Vậy cậu tới nhà tôi đi! Tôi bôi thuốc cho cậu!”

“Không cần, tôi không cần những hành động lập dị như vậy!”

“Kỳ thực tôi chính là muốn gặp gỡ cậu, tiểu đệ! Ha ha...” thực sự thì hấn vẫn là hấn, nói những cậu buồn nôn như thế. trong đầu tôi hồi tưởng lại nếu như tôi cùng hấn makelove, hấn sẽ nói “Tử Hàm , tôi nghĩ thoát quần của cậu; Tử Hàm , tôi nghĩ mò cậu nơi đó.” Tôi đây là nghĩ đi đâu rồi, bát tự còn không có công lên đây!

“Tử Hàm, tại sao không nói chuyện ? Tôi có phải là quấy rối đến cậu làm việc .”

“Không có, không có! Tôi cũng gần tan tâm, đang bận chút, hết giờ gọi cậu sau.” Mới vừa cúp điện thoại thì Mạnh Mộng tới trước mặt: “bạn gái cậu? nhìn cậu sung sướng đến thế!!”

“Không phải.” Tôi cuống quýt che giấu.

“Còn chưa tới tay hả! Dung mạo xinh đẹp đi!”

“cũng gọi là bên rìa của đẹp để! 1 mét 85.” Mạnh mộng trừng tôi suýt nữa là con người lòi ra.

“Cậu yêu thích loại hình uy mãnh? Nhìn đoán không ra a, nhìn cậu lớn lên một bộ tiểu sinh trắng nõn như thế.”

Tôi nở nụ cười, nữ nhân này mặc dù có chút co rút, tư duy lại theo một đường thẳng, không có gì to lớn. Chủ nhiệm thực sự chọn người như thế này, khác loại a! Người như vậy đều đưa đến bộ phận sáng tác, tôi thực sự vì công ty mà lo lắng a!!

Nhớ tới cuộc đối thoại vừa nãy, tôi trực tiếp đem Lý Tam Hỉ thành người mình thích, tôi thực sự yêu thích Lý Tam Hỉ hay vì bồi thường hấn, hay cô còn nhiều năm khiến tôi muốn tìm một người bạn. Tôi thừa nhận chính tôi là người chơi đùa, nhưng giờ cần chính là ổn định, đã nhiều năm qua đi, sự tin cậy của Lý Tam Hỉ đã cắm rễ trong lòng tôi, cảm giác an toàn nhiều năm như vậy mới lắng đọng tới. vì thế tôi rất may mắn, mất đi rồi có thể nắm giữ được lần nữa? tôi còn muốn cầu cái gì? Nắm lấy đi!! Ngải Tử Hàm !!

29. Chương 29 - Chương 29

Tôi đang tự thề với lòng mình đêm nay sẽ cho quan hệ của chúng tôi tiến thêm một bước thì quản lý muốn tôi ở lại làm thêm. Tôi cảm thấy rất buồn bực, những thứ đồ này căn bản không phải người như tôi có thể nhúng tay. tâm không cam tình không nguyện đi tới văn phòng. Hấn đang nằm ở trên ghế nghỉ ngơi, nhìn đáng dấp tựa hồ đang ngủ. Có điều cái tên này ngủ còn rất soái. Sống mũi cao, khiến toàn bộ khuôn mặt trở nên đặc biệt hoàn mỹ. Tôi điểm mũi chân đi vào.

“Thành thành, thành thành...” Chủ nhiệm vẫn chưa tỉnh. Tôi đến gần thì nghe thấy được một cổ mùi rượu! Hấn uống rượu .

“Thành thành...” Chủ nhiệm lôi kéo tay áo của tôi không tha, làm gì nha! Phỏng chừng thành thành là trái tim nhỏ của quản lý. Nữ hài tử này thật xui xẻo. Ai? Hấn không phải là cùng Ngô Ngọc quan hệ rất tốt sao? Chẳng lẽ đây là nhũ danh ngô ngọc. Tôi đang suy nghĩ thì quản lý kéo tay tôi, thuận thế đem tôi kéo lên đùi. cả người nhào tới trong ngực của hắn. vì lực quá lớn nên vừa lúc hắn tỉnh, cứ thế chăm chú nhìn tôi hồi lâu, nếu hắn không nói thì tôi còn tưởng hắn nhìn tôi đến sững sờ.

“Cậu sao lại ở đây? Ngồi trên đùi tôi làm gì?” Tôi định nói hắn đem tôi kéo trên đùi hắn, nhưng sợ hắn mất mặt nên thôi.

“Ngải Tử Hàm, bên ngoài có người tìm cậu.” Tôi hoảng loạn mà đi xuống, đối mặt với nụ cười của Ngô Ngọc làm tôi xấu hổ mà mặt đỏ tới mang tai. Ngô Ngọc vẫn trước sau mỉm cười không chút thay đổi

“Há, quản lý, tôi đi ra trước xem một chút. Tôi thấy Ngô Ngọc cũng không có ý tứ ra ngoài, xem ra cô ấy không phải tới gọi tôi, nhìn thấy cảnh này tôi cũng lách người đi trước, lưu lại không gian cho hai người.

Đi ra công ty, tôi nhìn thấy Lý Tam Hỉ đứng cửa, khắp toàn thân rất chật vật, như mới từ bùn mà lặn ra, Tóc uốn thành vòng, khắp toàn thân ướt nhẹp. trong giây lát tôi nhớ tới cú điện thoại kia đã gọi được 3 giờ liền lấy điện thoại di động ra nhìn thấy 26 cuộc gọi nhớ cùng 15 tin nhắn. Toàn bộ đến từ trước mắt người này. Tôi có chút ngượng ngùng, đi tới trước mặt hắn lộ ra nụ cười xán lạn , tôi nghĩ cái nụ cười này sẽ khiến tất cả oan ức của hắn đều tan thành mây khói! Ha ha...

“A!” Lý Tam Hỉ như gà mái bảo vệ gà con mà lôi kéo tôi đến chỗ không người. nhìn thấy hắn nửa ngày cũng không mở miệng, chỉ hung hăng thở mạnh. Không thể nào!! Đã nhiều năm như vậy, hắn vẫn nóng tính như thế, vừa giận liền không nhận người thân. Xem ra mấy ngày trước nói hắn đã hết bệnh là quá phiến diện. Trước đây dù tôi không nhận lỗi chộc hắn tứ giận hắn cũng rất bình thường, giờ sẽ không đưa tôi đi vứt đi chứ? Lấy sức lực của hắn hiện giờ thì hoàn toàn có khả năng, tôi dùng sức nhắm tịt mắt lựa chờ đợi tai nạn đến.

” mắt cậu sưng thành như vậy, không mở ra được sao?” Tôi cảm giác có bàn tay nhẹ nhàng xoa xoa đôi mắt. tôi an tâm mà mở đôi mắt ra.

“Cậu không tức giận a! Tôi vừa nảy nghĩ vì tôi không tiếp cậu điện thoại, không trả lời tin nhắn, không đi nhà cậu, không thông báo cho cậu nên cậu tức giận đấy...”

Lời còn chưa dứt đã nghe âm thanh của khớp xương vang lên, sau đó như sấm sét gào thét: “cậu không nói một tiếng làm tôi tưởng mắt sưng đến n không thấy đường, không nhìn thấy xe, hơn nữa ngày hôm nay lại mưa, lúc đi đường thấy tai nạn xe đều suýt nữa hù chết. tôi còn cố mà chui xuống gầm xe coi cậu có ở dưới đó không, không ngờ xe chảy dầu nóng nên tóc mới quăn thành như vậy thế mà lúc nhìn thấy cậu cậu còn cười.”

Tôi sợ hãi theo dõi hắn, tay nắm chặt lấy tôi rồi buông ra. Quá tốt, may mắn còn biết kiềm chế không mất lý trí mà đánh người.

“tôi không xuống tay được, bất luận cậu có làm gì đi nữa, trước đây cũng vậy, bây giờ cũng vậy. Mặc kệ tôi có phát rồ như nào thì tôi cũng không cam lòng mà chạm qua cậu.” hắn tự nhiên thông minh mà hiểu được suy nghĩ của tôi.

“Đừng nóng giận , chúng ta đi ăn cơm đi. Tôi mời cậu, bên cạnh có một quán mì sợi, mùi vị không tệ lắm , tôi nghĩ cậu cũng không có thời gian làm cơm .”

Lý Tam Hỉ thấy trên mặt tôi tràn đầy ý cười, tay chân lập tức luống cuống, buồn bực vừa nãy cứ không cánh mà bay. Tôi cười hì hì, lúc này Lý Tam Hỉ có chút quyết đoán, không phải như con trâu bệnh mà phát điên, hành động ấy có chút mùi vị của một người nam nhân.

“Cậu chờ tôi một chút, tôi đi xem quản lý một chuyến, xem còn có chuyện gì hay không, ở đây chờ tôi, nhân thể cậu đi đuổi cái mái tóc phiêu dật quay tròn của cậu đi!!!” Trước khi đi tôi còn không quên trêu chọc hắn một chút, coi như phí tổn thất tinh thần đi.

30. Chương 30 - Chương 30

Tôi xoay người đi vào trong, trong lòng đặc ý. Sắp tới văn phòng của quản lý thì nghe thấy âm thanh của Ngô Ngọc. Có nên vào không đây? Phá hoại chuyện của người ta là không tốt.

“Trình Hàn Lang, hắn không phải em trai anh, anh không cần sống trong ảo tưởng như thế.”

“tôi không hiểu cô đang nói gì. Ngô Ngọc, chúng ta đã kết thúc rồi, không phải sao?”

“cùng bởi vì anh ** em trai?”

“Nếu như cô ở đây chỉ vì nhấn mạnh hắn **, như vậy xin mời cô đi đi!”

Này là chuyện gì? Tôi ngơ ngác đứng ngoài hành lang, giờ còn muốn đi ăn cơm đây, chẳng lẽ cứ ở nơi này mà dây dưa. Vừa sốt ruột vừa chậm chậm đi tới, cửa không đóng, tôi giơ tay lên định gõ thì Ngô Ngọc thì bên trong lao ra, mặt tràn ngập phần nộ. Tôi chưa từng thấy cô ấy hung ác như vậy, con mắt hồng hồng. Người này cũng thật là, làm gì như đứa bé mà khóc lóc vậy chứ.

Tôi đẩy cửa đi vào, thấy hắn dùng tay nâng trán, sắc mặt có vẻ không tốt lắm.

“quản lý, tôi hôm nay phải làm việc sao?” tôi cẩn thận từng li từng tí mà hỏi, không nghe thấy câu trả lời, tôi cứ như khúc gỗ đứng đấy, đi cũng không được mà ngồi cũng không xong.

“quản lý?”

“cậu đi đi, không sao rồi.” giọng nói trầm thấp phát ra từ cổ họng truyền tới, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên. Nghe được câu này, tôi vui sướng mà đi ra công ty, vừa thấy Lý Tam Hỉ đang chỉnh lý mái tóc của mình.

“Hôm nay là tôi không đúng, tôi mời cậu, lần trước tiền cơm cũng là cậu tr, hơn nữa tôi còn có chuyện muốn nói.” Tôi thấy Lý Tam Hỉ mặt hơi hồng, không lẽ đã đoán được gì sao?

“Cậu là sợ tôi không đủ tiền cho cậu ăn sao?” hỏi xong Lý Tam Hỉ mặt càng đỏ hơn, vừa hay trả lời cho suy đoán vừa nãy của tôi. Ra là thế!!

“Cậu còn chần chờ gì nữa? có tiện nghi sao không chiếm a? vậy chúng ta đi ăn mì!! Được không?”

Lý Tam Hỉ gạt đầu một cái, chúng tôi cùng ngồi trên chiếc xe, cả hai đều không nói gì. Tôi nghiêng đầu thì thấy hắn đang vuốt vuốt tóc của mình, liền đem bàn tay qua ấn xuống vết bóng ở trên khuôn mặt hắn, tôi cảm thấy có chút hổ thẹn.

“Đau không?”

“đau cái gì?”

Quên đi, cái tên da dày thịt béo này căn bản sẽ chắc cảm giác được sự ôn nhu của tôi. Nhìn gò má của hắn, trong lòng tôi cũng không biết nên nói thế nào. Tôi muốn đem cảm giác mười năm qua nói cho hắn, hào giải với nhau rồi thiết lập quan hệ. Hai người đàn ông như thế nào mới gọi là yêu nhau đây? Hiện giờ đồng tính cũng chỉ là tình dục. Hai chữ yêu đương này thật giống như có chút buồn cười.

“Xuống xe , đến .” Tôi vội vàng tỉnh lại từ mơ suy nghĩ bên trong, theo Lý Tam Hỉ vào trong quán mì.

“Kỳ thực, Lý Tam Hỉ khả năng cậu không biết.” Tôi lấy dũng khí để bắt đầu câu chuyện.” Qua nhiều năm như vậy tôi vẫn...” Điện thoại vang lên, là mẹ tôi.

“uy. Mẹ có chuyện gì sao?”

“mau về nhà dùng cơm, gì Trương đến còn mang mấy tấm ảnh về, con mau mau về đây đi, mấy đứa nhỏ bây giờ lớn lắm, còn rất xinh đẹp!! khi còn bé hai người các con không phải chơi với nhau rất tốt sao!!”

“ai nha, mẹ, thật thương tâm, hôm nay con tặng ca, bây giờ còn rất vội, văn kiện còn rất nhiều đây!! Mẹ, con giờ còn không có thời gian nói chuyện đây!! Con cúp máy!!”

“con mẹ nó!! Sao cậu lại nói dối chứ?”

“không biết bà ấy lại có ý đồ xấu gì đây!!”

“ai có ý đồ xấu? Tử Hàm, con trở lại đây cho mẹ!! Âm thanh rõ ràng của mẹ tôi từ trong điện thoại truyền tới. tôi cúi đầu nhìn, thì ra điện thoại mở loa ngoài, chưa ngắt kết nối. tôi vẫn có thói quen chưa bao giờ cúp điện thoại trước, nghe xong chỉ bỏ vào trong túi chờ người khác cúp. May lúc ấy còn có tiếng rống vọng đến, không tí nữa về nhà còn chẳng phải bị làm thịt sao?

“mẹ, con biết rồi, hôm nay con về trễ một chút, thật có chút bận.” Nói xong vội vàng ngắt máy, bằng không chờ đến lúc mì đưa ra mẹ cũng chưa nói xong.

“mẹ đối với cậu thật tốt, đừng tùy hứng như thế, tôi còn muốn có người quan tâm như thế đây.. mà thôi, lúc này định nói gì, nói tiếp đi.”

“Kỳ thực nhiều năm qua...” đừng nhìn chằm chằm vậy chứ, tôi cũng căng thẳng a!!

Không muốn như vậy thật lòng nhìn chằm chằm tôi nói, tôi cũng căng thẳng a!

“mì của anh đây.” Mẹ nó!! Lại bị cắt đứt.

“Cảm ơn!” Tôi tiếp nhận mì sợi, Lý Tam Hỉ cúi đầu bắt đầu ăn như hùm như sói, quá tốt, chính là cảm giác này, dù nói cái gì cũng dễ dàng hơn. Tốt nhất hẳn cái gì đều không nghe thấy, vậy cũng không được, vậy tôi còn nói cái quỷ gì a?

“Kỳ thực nhiều năm qua...” Lý Tam Hỉ ngẩng đầu lên chăm chú nhìn tôi, tôi lại cúi đầu xuống vừa thấy bát hẳn đã trống trơn:”cậu có ăn thêm bát nữa không, không thì ăn của tôi..?”

“Không cần, ăn bao nhiêu cũng không đủ no, đừng lãng phí tiền! Tôi phải thật lòng nghe cậu nói chuyện. Như vậy mới tôn trọng cậu.”

Trời ạ! Vì sao hẳn lại không học cách hiểu trái tim tôi đây? Quên đi, một người già đời như hẳn nói ít câu thì sợ cái gì, liền ngẩng đầu lên, hiên ngang và nhìn về hẳn.

“kỳ thực những năm gần đây tôi cũng đã trải qua rất nhiều chuyện, quen biết nhiều bạn bè, nhưng lưu lại trong lòng tôi cũng chỉ có một mình cậu, tất cả của cậu, từng hành động dù là nhỏ nhất của cậu, đã sáu năm qua nhưng dường như cái gì cũng chưa biết mất. cậu có hiểu được không? Cậu có thể cho tôi cơ hội không? Cậu có đồng ý không? Tôi lấy tốc độ siêu nhanh mà tự thuật xong, may mắn hẳn thoát ra vẻ mặt rất tình nguyện.

“đừng nói như vậy, không có chuyện gì, chuyện đã qua hai chúng ta còn sửa chữa gì chứ? Chỉ cần cậu hạnh phúc được rồi.”

Tôi như khinh khí cầu đang tức giận mà bẹp xuống ghế. Khác nhau a!! trước đây mọi chuyện tốt không phải đều hướng về mình sao? bây giờ lại mặt dày mà tự nhiên thích hẳn cơ chứ? Chẳng lẽ bây giờ còn phải nói thẳng? Hai người đàn ông thì thổ lộ cái quỷ gì chứ?

Điện thoại vang lên, tôi cúi đầu nhìn lại mà mẹ, không biết muốn làm gì nữa: “uy, mẹ, con một chút sẽ về!!”

“mẹ muốn hỏi hỏi con, ai là bà già? Mẹ mới bao nhiêu tuổi a? Cuối tuần trước nói mẹ càng ngày càng trẻ không phải con? A?

“Được rồi, mẹ, con là bà già, được chưa? con van cầu ngài, con đang có chuyện gấp.” Tôi vừa cúp điện thoại. Sau đó trực tiếp tắt nguồn, nhìn mặt tôi tùm lại thành đoàn, khuôn mặt Lý Tam Hỉ tràn đầy lo lắng.

“Cậu nhanh ăn đi, mì sợi gần nguội rồi.” Tôi nghe xong lời này mới cúi đầu chậm rãi ăn, một chút khẩu vị cũng không có. Cùng người ta nói lời thật lòng thì không hiểu lại còn một lão bà quấy rối.

“Tử Hàm, tôi không xứng với cậu, cậu nên tìm một phụ nữ tốt, nếu muốn tìm đàn ông thì cũng không phải là tôi, tôi không có gì, không có tiền, không có nhà, không có gì cho cậu. cậu ưu tú như vậy tìm ai nỏ được!! Tôi thật không xứng!! Cũng có thể chỉ là cậu nhất thời kích động!!”

Thì ra hẳn cái gì cũng hiểu, hẳn không chấp nhận tôi, hẳn không muốn.

“cậu xưa nay chưa từng thích tôi? Sáu năm trước là cậu không có bạn bè, vì thế cậu mới hiểu lầm như thế, hiện giờ đã hiểu cả rồi đúng không?”

“không phải, tôi.. cậu cũng Tiểu Dịch như em trai tôi, tôi sẽ tốt với cậu, nhưng đừng đem tình yêu đưa vào tôi, tôi không chịu đựng nổi!!”

“Được, tôi hiểu được, mẹ đang chờ tôi, cũng có người phụ nữ đang chờ tôi ở nhà. Tạm biệt!!” tôi đứng lên không nói hai lời liền đi. không cùng nói hai lời, hẳn cũng không đuổi tới.

31. Chương 31 - Chương 31

Người nếu như xui xẻo thì dù uống nước cũng bị mắc nghẹn, tôi đi một mình trên đường mà cảm thấy cực kỳ không cam lòng!! Dựa vào cái gì? Sáu năm trước không phải vì một ánh mắt của tôi mà tự sát sao? bây giờ liền tiếp nhìn tôi khổ sở, Ngài Tử Hàm, cậu đây là trả thù tôi sao?

“không biết nhìn đường à!!” lúc quay đầu thì thấy một chiếc Jetta đằng sau. Tài xế đen mặt mà trừng tôi, tôi hốt hoảng nhìn lại thì thấy bản thân đã đứng giữa đường quốc lộ,, tự thấy đuối lý nên cũng ngoan ngoãn mà đi vào lề đường.

Mọi người xung quanh đều mang dù tôi mới ý thức được trời đang mưa, áo sơ mi trên người đã ướt đẫm, nhìn thấy vài người đang tránh mưa ở mái hiên bên cạnh nhưng tôi dứt khoát đi qua, muốn bản thân được thoải mái để cơn mưa bao quanh, để nó gội sạch tâm hồn.

Thế nhưng không lâu sau tôi phát hiện tình hình không ổn lắm, hạt mưa bắt đầu có trọng lượng,

Bắc Kinh đã nhiều năm rồi không có mưa đá, nghĩ đến chuyện ngày mai sẽ trên mặt báo xuất hiện một tin người thanh niên thất tình chết vì đi dưới mưa thấy thật không đáng liền vươn tay vẫy vẫy taxi. Tôi đứng trên đường mà nhìn xung quanh nhưng không thấy xe trống, phía trước có một sườn núi chắc nước đọng lên taxi vào đây cũng không nhiều.

Tôi bắt đầu tìm chỗ trú mưa, đưa mắt nhìn bốn phía thì thấy một mảnh vắng vẻ không người. tôi đã từng nghĩ rằng Bắc Kinh người người chen chúc nhau trên phố nhưng giờ khắc này có trở nên rất lớn, rất rộng rãi, xung quanh không còn ai.

Tôi bắt đầu chạy về phía trước, rốt cục phát hiện được một siêu thị, trước tiên vào trong này tránh mưa một chút đi! Tôi đột nhiên chạy tới sau đó vất vả mở mắt ra lại thấy siêu thị đã đóng cửa . Đúng vậy, mấy giờ rồi chứ. Đầu trở nên ong ong vang lên, trước mắt bắt đầu mơ hồ,nhưng đây không phải phim tình cảm Hàn Quốc, hôn mê ở đây cũng không có ai sẽ cứu tôi.

Lại chạy, đập trên mặt đường bóng loáng trơn bóng, chân đột nhiên trượt đi, cả người ngã thẳng tấp xuống dưới, đầu đập vào mặt đường. Trong giây đó, tôi hi vọng có thể ngất đi, đến khi tỉnh lại quần áo sạch sẽ rồi nằm trên cái giường mềm mại, cho dù là bệnh viện cũng tốt, nhưng ngoại trừ bị đau ra thì chuyện gì cũng chẳng xảy ra. Tôi bò dậy đi về phía trước, trên còn đường rộng thênh thang cũng chỉ có mỗi mình tôi cô đơn lạnh lẽo, không có chỗ trú chân.

Điện thoại di động vang lên, là mẹ, quá tốt rồi “mẹ!!” tôi cứ thế mà gầm lên nhưng mãi chẳng thấy hồi âm, vừa nhìn lại điện thoại thì thấy đã tắt nguồn. Tôi cố bật nguồn nhưng không được.

Hết cách, tôi đem điện thoại di động lại cất vào túi áo tiếp tục chạy về phía trước. Rốt cục phát hiện một trạm điện thoại công cộng rồi vội vàng chạy tới, vào lúc ấy tôi có cảm giác kích động muốn rơi lệ. Trốn trong một không gian nhỏ hẹp, từng tiếng thùng thùng trên nắp vang lên khiến tóc gáy tôi dựng thẳng đứng.

Mới chưa được một phút thì tôi nhìn thấy một ông lão luộm thuộm đi tới, phỏng chừng cũng muốn tránh mưa, nhưng người ta tuổi đã cao, nhờ có mệnh hệ gì cũng là chuyện lớn, vừa định đi qua thì thấy ông dương mắt trừng tôi nửa ngày như mưa đá này là do nói ông trời ném xuống vậy, lại nhìn cái trạm điện thoại cũng không thể chứa hai người. tôi cũng chỉ biết điều mà đi ra chạy về phía trước.

Hình như mưa đá đã ngừng? Hay là tôi đã mất cảm giác? Ngải Tử Hàm, mày đúng là gặp báo ứng, báo ứng sáu năm qua, báo ứng những việc mày làm!! Thật đáng đời!!

“đây là ở đâu?” chạy sai hướng rồi sao? mưa như trút nước khiến tôi không thể nhìn rõ đường, chạy lại nắm lấy cột mốc, mới đúng thật sự sai đường, ba phần tư con đường chịu đựng trận mưa thật sự uổng công. Nhìn lại tình cảnh bây giờ như muốn sụp đổ!!

Mưa càng lúc càng lớn, nước đọng trên đất đã trở thành dòng sông, tôi cứ tuyệt vọng mà đi trên đường, tại sao không ngắt? tại sao còn không ngắt? đúng lúc này thì tôi thấy một quán ăn Mcdonald bên đường tựa như một thiên sứ chiếu sáng vào đôi mắt mình, như được cứu vớt, tôi từ từ băng qua đường. Tựa như một người đàn ông không có linh hồn mà bước tới, con đường trống trải lúc này đột nhiên nhiều xe lên. Tôi phải chậm chậm cất bước, đi đến giữa thì phát hiện một chiếc xe đang hướng phía này lái tới nhưng tôi không thể quay lại vì đằng sau cũng có xe, cũng chỉ trở mắt nhìn chiếc xe vút qua rồi nhắc thêm tăng bùn đất. rồi cứ như vậy mà tiếp nhận nó.

Đẩy cái cửa nặng nề sau đó nhận lấy bao ánh mắt khác thường, đặc biệt là nhân viên vệ sinh. tôi cuối cùng có thể thở một hơi rồi quay sang cửa sổ. Nhìn thấy ánh mặt trời sau cơn mưa gió, nhìn màu trắng sáng ngoài kia như đang trừng tôi, tôi biết trận mưa này vì tôi mà trút xuống.

Như người vô thức mà đi ra khỏi quán Mcdonald, đến vẫy chiếc taxi rồi về nhà, ấn ấn chuông cửa rồi nghe được tiếng ai đó bên trong vọng ra: “làm gì mà giờ mới về, này mặt thế nào lại..?” sau đó tôi không nghe được gì nữa, chỉ biết đầu đập vào cánh cửa. ngắt thật đúng lúc!!

32. Chương 32 - Chương 32

Khi tôi tỉnh lại thì xung quanh đều một màu trắng toát, trên đỉnh đầu còn xuất hiện một khuôn mặt xa lạ.

“a!! gì , mau tới!! Ngải Tử Hàm tỉnh rồi. nhanh!!” theo tiếng kẻ thăm thiết mà gọi, tôi nghĩ mình nằm ngủ trở lại thì tốt hơn.

Cha mẹ như Porsche mà vọt vào, “trời ơi!! Tỉnh rồi!! mưa lớn như vậy mà đứng ngoài dầm mưa là sao!! vạn nhất con gặp chuyện gì mẹ với cha làm sao sống nổi a?” mẹ nước mắt nước mũi khóc lóc, cha bên cạnh liều mạng gạt đầu.

“gì a, Tử Hàm không phải đã không có chuyện gì không phải sao?” tiếng phụ nữ mềm mại vang lên, mẹ tôi như bị điện giật mà mặt mày hớn hở hẳn lên.

“Tử Hàm, giới thiệu với con một chút, cái này!! Đây là Tiểu Ảnh Tử cùng với con chơi đùa lúc còn bé, lúc ấy con còn lồi vẩy người ta không cho người ta về nhà nha.” Mẹ nói một bên như đang cố nhịn cười.

Tôi ngẩng đầu lên cẩn thận nhìn một chút, vẫn không ấn tượng.

“Ha ha...” Tôi dối trá nở nụ cười, “Vẫn xinh đẹp như vậy” . Lời này vừa nói ra, Tiểu Ảnh Tử mặt đỏ thành quả cà chua chín.

“gì à, nếu không thì như hai người cứ về nghỉ ngơi trước đi, có con ở đây chăm sóc được rồi. bây giờ hẳn cũng tỉnh, hai bác đã một ngày không chớp mắt.” Tiểu Ảnh Tử nhìn tôi mỉm cười ôn nhu.

Không thể đi, sao có thể một người con gái ở đây được chứ!! Tôi sẽ căng thẳng nha!! Hơn nữa con trai té xỉu cha mẹ nào có thể yên lòng chứ!! Tôi quay đầu dùng ánh mắt đáng thương nhất mà nhìn mẹ.

“ui, nhìn cậu con trai làm nũng nè, được rồi, mẹ biết, vậy thì mẹ đi, cho con toại nguyện được chưa, ha ha.. Tiểu Ảnh Tử, làm phiền con, hai người lỗ măng này đi trước.” Nói xong rồi nhanh chóng bước ra khỏi cửa phòng.

Không muốn a! Tôi ngồi ở trên giường bệnh khóc không ra nước mắt, mẹ trước khi đi còn làm một thủ thế “cổ lên” với tôi.

Bây giờ chỉ còn hai người, tôi sốt sắng mà muốn xoa tay, nhiều năm rồi tôi vẫn chưa có cơ hội ngồi riêng với một người con gái, bây giờ lại đột nhiên thả một người xuống như thế, bây giờ tôi hận chính mình không thể ngất đi!!

“anh Tử Hàm!!” tiểu anh tử ngược mắt nhìn tôi.

“A?” Tôi sợ đến một trận cả kinh.

“anh có bạn gái sao?” hiện tại con gái mạnh dạn ghê, mới gặp nhau đã nói thẳng chủ đề.

“Không... Không có!” Tôi lắp ba lắp bắp nói.

“em cũng không có bạn trai.” Về mặt Tiểu Ảnh Tử lộ ra chút điềm đạm đáng yêu, trái tim lập tức mềm nhũn: “không sao, hôm nào anh giới thiệu cho em một người.”

Hai mắt Tiểu Ảnh Tử trừng lớn không biết đang suy nghĩ cái gì. Đúng lúc này thì có tiếng gõ cửa vang lên, tâm tình tôi bắt đầu căng thẳng, thấy người vào là quản lý lỗi lạc anh tuấn, trái tim ngay lập tức nguội đi một nửa, hẳn làm sao biết tôi nằm viện chứ!!

“Quản lý, sao anh lại tới đây?” Tôi ngồi xuống giả bộ cười nói.

“Cậu buổi sáng không đi làm, tôi liên lạc với người nhà của cậu mới biết cậu nằm viện, vì thế nên tới thăm cậu một chút.” Tôi cúi đầu nhìn quản lý nhắc theo một đồng lớn trên mặt toàn là tiếng Anh, còn có một bó hoa tươi, tâm tình của tôi rất phức tạp. Vẫn là làm quản lý thì tốt, tùy tiện đi thăm bệnh nhân cũng mua đồ xa hoa như vậy, tôi sau này cũng phải làm quản lý.

“Quản lý, anh chưa ăn cơm sao?” Tôi cười hỏi.

“Vẫn chưa, tôi có mang tới, chúng ta cùng ăn đi, còn cô bé này, em cũng ăn cùng chứ?” tôi nhìn thấy ánh mắt Tiểu Ảnh Tử thẳng tắp, nước miếng tràn đầy mặt đất. bây giờ cô gái nào chẳng mê trai hơn nữa còn vô cùng thuần thực mà biểu hiện ra.

Quản lý từ đồng lớn lấy ra một hộp vuông vẫn tuyệt đẹp, trong ánh mắt kinh ngạc của hai người thì lấy ra hộp nhỏ, bên trong và thức ăn đủ màu sắc. Đây cũng quá phung phí của trời đi!! ngay cả cơm cũng nghệ thuật như vậy!! Tôi cùng Tiểu Ảnh Tử không nhấm nháp mà chạm vào món tinh tinh mỹ trước mặt.

“Ăn đi!” Quản lý đẩy lên trước mặt tôi, tôi tay chân run rẩy mà đưa ra rồi đẩy sang cho Tiểu Ảnh Tử.

“Quản lý, anh sao không ăn?” Tôi ngẩng đầu nhìn hắn.

“Đừng gọi tôi quản lý, cứ gọi tôi là trình hàn lang. Tôi không thích ăn thứ này, tôi muốn có người làm cơm cho tôi, đáng tiếc lại chẳng có ai,” trên nét mặt của quản lý có chút ảm đạm.

Tôi cúi đầu nhìn hộp cơm, nhớ tới mấy ngày trước Lý Tam Hỉ làm bữa cơm kia, kỳ thực tôi cũng yêu thích mỗi ngày đều ăn bữa cơm gia đình như thế. Tại sao lại nhớ tới hắn đến rồi? Mẹ nó!

Quản lý nhìn vẻ hung thần ác sát nghĩ rằng thức ăn không hợp khẩu vị, tôi cười cười nói không có chuyện gì, chỉ lên cơm một chút.

Chờ lúc ngẩng đầu lên thì trước cửa có một người, người không muốn gặp lại như vừa muốn gặp nhất.

Hắn đứng ở cửa, miệng mở ra nhưng không lên tiếng. Trong tay cầm theo hai túi hoa quả, bên cạnh còn có hộp cơm. Tôi lườm hắn một cái, mặt hướng về nơi khác, chờ khi tôi quay đầu về thì người cũng đã đi chỉ còn đồ đang đặt trên đất.

Quản lý có chút buồn bực mà nhìn tôi, “Cậu sao không cho người kia đi vào a? người ta dù thế nào cũng đến thăm cậu.”

“anh không nhìn thấy sao? Là chính hắn không muốn vào.” Tôi hậm hực nói, quản lý nhìn tôi một chút, ánh mắt có chút phức tạp.

Quản lý đứng dậy nói cần đi, khi ra cửa vẫn mang đồ lại với sau mới rời khỏi., nằm ở lễ phép, tôi mất tiền hắn rời đi, vẫn cùng hắn vung một hồi tôi. Hắn đi tới cửa, vẫn là đem những thứ đó để vào, sau đó mới rời khỏi.

Tiểu Ảnh Tử nhìn chồng hoa quả, cảm thán nói: “con người với nhau nhưng chênh lệch thật lớn a, một hạt cơm của người ta bằng một giỏ hoa quả.”

“em biết gì chứ? Đây là vấn đề tâm ý?” nghe thấy câu ấy trong lòng thực không cao hứng.

Vươn tay ra, không có khí thế mà đem hộp cơm tới, đồ bên trong còn nóng, là canh gà, Tiểu Ảnh Tử kêu lên một tiếng “thơm quá!!” đồ ngu ngốc gì đây, có phải phụ nữ đâu, uống cái này làm gì chứ? Trong lòng mắng nhưng không vẫn không có chút thể diện mà nếm thử một chút, rất ngon. Thức ăn không có nghĩa là hắn, gà vô tội, tôi phải cho nó hiểu cuộc đời nó sống có giá trị, vì thế tôi dùng sức mà đem toàn bộ canh uống một hơi vào bụng.

33. Chương 33 - Chương 33

Sau đó đồng nghiệp đến thăm tôi mới biết ngày đó Lý Tam Hỉ đến công ty, nghe nói tôi bị bệnh thì như con trâu hoang mà xông ra ngoài. Nhìn đồng nghiệp vừa nói vừa cười nhạo hắn lòng tôi thấy khó chịu, thấy chán ghét bọn họ.

Tiểu Ảnh Tử chăm sóc tôi ba ngày thì xuất viện, cha mẹ thì thoáng đến thăm còn trốn trốn tránh tránh, có lúc thậm chí còn đứng ngoài nhìn lén không chịu vào. Lòng tôi dâng lên một cỗ buồn bực, cha mẹ cứ nghĩ tôi không cưới được vợ mà còn đi chào hàng ra ngoài, cũng không biết Tiểu Ảnh Tử kia cho hai người uống mê được gì mà vừa thấy tôi lại hận không thể chấp thêm đôi cánh cho tôi bay đi.

“Ngải Tử Hàm, công ty của con cho nghỉ một tuần không phải sao? nhân cơ hội này hãy dẫn Tiểu Ảnh Tử ra ngoài chơi một chút, con bé mới đến Bắc Kinh mấy ngày, chưa đi được đâu, con đi cùng con bé nha.” Mẹ nắm tay tôi thân thiết nói.

“thật ư? Vừa hay con cũng muốn đi chạy nhảy một chút!!” Tiểu Ảnh Tử cũng rất phối hợp mà trở nên hưng phấn.

Tôi ngồi trên giường bệnh không nói gì, từ chối cũng quá vô duyên, người ta chỉ tìm mình chơi một chút, không có ý tứ gì. Nghĩ nghĩ cuối cùng vẫn gật đầu đáp ứng.

“anh nói chúng ta đi nơi nào?” tiểu ảnh tử dùng đôi mắt to đen nhìn tôi!!

“tôi thấy đi siêu thị rất vui, chúng ta đi thôi!!”

Mi mắt Tiểu Ảnh Tử sụp xuống: “siêu thị có gì vui chứ?”

“đi siêu thị trả hộp cơm nha.” Tôi cầm lấy hộp cơm của Lý Tam Hỉ lắc lắc.

“Há, trước tiên đi đó cũng được!” Tiểu Ảnh Tử nhỏ giọng nói.

Đi trước, còn đi sau nữa sao? không sẽ muốn đi với tôi cả buổi chiều!!

Đi trước còn, cái nào còn có chuyện về sau ? Cậu sẽ chờ tôi còn một buổi chiều đi!

Tới cửa siêu thị, tôi quay đầu nhìn Tiểu Ảnh Tử, dùng giọng điệu bình thản nhất có thể: “em có thể cầm lấy tay tôi không?”

Tiểu Ảnh Tử cúi đầu thẹn thùng, sau đó túm tay tôi mà kéo vào.

“ai, ai, đi sang bên này đi..” tôi ôm tiểu ảnh tư cố ý sang quầy Lý Tam Hỉ, lúc qua còn cố ý ho khan một tiếng sau đó quay về cô ấy nói: “em giúp anh nhìn xem về mặt của thu ngân kia thế nào?”

“Ồ!” Tiểu Ảnh Tử có chút kỳ quái nhìn tôi nhưng vẫn quay đầu lại quan sát.

“Hắn... giống như luôn luôn thờ đốc!” Tiểu Ảnh Tử nói một câu không trình độ như vậy.

“Không thờ đốc còn có thể sống sao?” Tôi lớn tiếng kêu lên, nhìn thấy mọi người xung quanh quay lại nhìn mới thấy quá thất thố, tôi là người khiêm tốn mà.

“Không phải, hắn giống như đang cố nén giận, nhìn qua rất tức giận.” Tiểu Ảnh Tử xoay đầu nói, hừ hừ.. cậu tức nha!! Tức chết cậu!! tôi ngày hôm nay là muốn chọc cậu giận đấy!!

“Hắn cùng người khác đánh nhau.” Tiểu Ảnh Tử chọc chọc tôi, cái gì? Đánh nhau, tôi quay đầu lại, không phải! Hình như là vì chuyện gì đó mới tranh cãi. Tay tôi nắm thành quyền, ở xa lén lút nhìn sang.

Đứng bên cạnh là một bà lão đang chỉ vào hắn nói không ngừng, Lý Tam Hỉ cầm tờ giấy thu tức giận đến run người, xem có chút đáng thương, tôi theo bản năng mà nghĩ chắc bà lão kia bắt nạt hắn, người thành thật như vậy sao mà bắt nạt được người khác chứ.

Tiểu Ảnh Tử ở bên cạnh kích động, tò mò hỏi: “Hắn là ai? anh sao vừa nhìn thấy hắn lại trở nên khác thường như thế? Em mấy ngày không nhìn anh mà anh như có chuyện vui rồi!!”

Tôi cẩn thận không chú ý Tiểu Ảnh Tử nói cái gì, rướn cổ lên hướng về phía xa, người phụ nữ kia đi rồi, Lý Tam Hỉ lẳng lặng thu dọn đồ đạc, nhìn về bên này, tôi cuống quýt cúi thấp đầu, cùng Tiểu Ảnh Tử tiếp tục đi về phía trước.

“anh không phải muốn trả hộp cơm sao? đi a!” Tiểu Ảnh Tử nhắc nhở tôi.

“Ồ nha... Không vội, chờ anh mua ít đồ rồi trả.” Vừa dứt lời, tôi liền mạng bỏ đồ vào xe đẩy.

“Tử Hàm, ... , đó là băng vệ sinh, anh mua nó làm gì?” Tiểu Ảnh Tử nói chuyện dần theo tiếng cười.

“Ồ!” Tôi xấu hổ gật gù, đầu óc không hoạt động, cầm cái gì cũng không biết, nhưng ngay khi thả về tôi đột nhiên có ý tưởng mới.

“Giữ lại, không chắc ngày nào đó có thể sử dụng!” Tôi vui cười hớn hở tiếp tục đi về phía trước.

Mãi đến khi trong xe toàn đồ, tôi mới hướng về phía quầy thu tiền mà đi đến. Tôi cầm đồ tới coi cậu có nhìn tôi không? ha ha

Tôi đến quầy thu tiền của Lý Tam Hỉ, người sau thấy đồng đồ trong xe đều tự động dời sang quầy khác. Lúc Lý Tam Hỉ ngẩng đầu, nhìn thấy tôi ôm Tiểu Ảnh Tử thì ánh mắt hơi ngưng lại, sau đó đều là ánh mắt tuyệt vọng. Trong lòng tôi thỏa mãn a!!

Rốt cục đến phiên tôi, tôi đem từng cái từng cái ném tới quầy thu tiền, tôi biết hắn vẫn nhìn tôi, nhưng tôi một chút cũng không nhìn hắn, tôi khom lưng lấy tổng cộng 200 thứ, dạo cạo râu, núm vú cao su, móc treo tường, dụng cụ chống ngủ ngáy, cuối cùng tôi cũng mang băng vệ sinh bỏ vào quầy thu tiền.

Tôi thấy Lý Tam Hỉ sững sờ rồi nhìn tôi, lại nhìn Tiểu Ảnh Tử một chút rồi cầm đồ bỏ vào trong túi.

“Tổng cộng là 2186 đồng 2. Có cần túi mua ni lông không?” Lý Tam Hỉ lẳng lặng mà hỏi.

“Cậu cảm thấy thế nào?” Tôi hỏi ngược lại.

“Tôi cảm thấy cần.”

“Vậy thì lấy đi!”

Lúc nói chuyện hai chúng tôi luôn nhìn nhau, cuối cùng Lý Tam Hỉ vẫn cúi đầu xuống. Tiểu Ảnh Tử bị tôi nắm đến đau tay, kêu lên thanh âm chân thực hợp ** bầu không khí. Tôi thấy tay nắm tiền của Lý Tam Hỉ rõ ràng run rẩy một hồi.

Cầm túi đồ, tôi làm như không quen biết mà thoải mái đi ra ngoài. Tiểu Ảnh Tử còn với theo tôi mà nói: “người kia còn nhìn anh đấy!!” tôi rất cục bướng tay cô ấy ra, nhắc theo túi đồ ra khỏi siêu thị, hít một hơi thật sâu, đột nhiên cảm thấy có chút khó chịu.

34. Chương 34 - Chương 34

Tôi nhanh chân đi về phía trước, không nói câu nào. Tiểu Ảnh Tử cứ nhìn chăm chăm tôi, cô ấy muốn nói chuyện, tôi cũng biết cô ấy muốn nói gì, đơn giản chính là: “anh làm sao vậy?” “vừa nãy anh sao đối xử với tôi như vậy?” các loại, vì thế mà tôi không muốn cho cô ấy cơ hội nói chuyện.

Cuối cùng Tiểu Ảnh Tử nhịn không nổi, thở hồng hộc đứng trước mặt sốt ruột nói: “Tử Hàm, em muốn hỏi anh một chuyện, không biết có nên hay không?”

“Không muốn hỏi thì đừng hỏi!” Ngực khí của tôi rất cường ngạnh, tâm tình đang thật sự không tốt.

“nhưng em muốn hỏi.”

“Muốn hỏi thì hỏi!”

“anh không phải đi trả lại hộp cơm sao? sao giờ lại không thấy?” Tiểu Ảnh Tử buồn bực nói.

Tôi lập tức sững sờ ở tại chỗ, đúng vậy, hộp cơm đâu? Lúc đầu còn cầm trên tay!! Sẽ không phải ném trên quầy hàng chứ?không đúng, thứ này không mang vào siêu thị, thực không nhớ rõ a!!

“em nhớ anh để chỗ nào không?” tôi sốt ruột hỏi.

“Nhìn thấy, bỏ nơi bệ cửa sổ ở siêu thị.” Tiểu Ảnh Tử nghiêm túc nói.

“Vậy sao em không ở nhắc nhở tôi? tôi đi đến nơi này em mới nói. Em nói tôi nhớ, bây giờ lại muốn trở lại cầm, em nhìn tôi cầm nhiều đồ như vậy.” Tôi đem mấy túi đồ vứt xuống dưới, ngồi phía trên hút thuốc. Tiểu Ảnh Tử không lên tiếng, vẻ mặt có chút oan ức, tôi nhìn cô một chút, dấm điều thuốc dưới chân rồi đi tới gần cô ấy.

“xin lỗi, vừa nãy tính tình tôi không tốt, giọng điệu hơi nặng, em chớ để ý.” Tôi miễn cưỡng nặn ra nụ cười.

“Không có chuyện gì, em nên sớm nói cho anh biết, nhìn sắc mặt anh không tốt nên em vẫn không dám nói.”

“em ở chỗ này chờ, tôi chạy đi lấy, lập tức trở về.”

Tiểu Ảnh Tử gật gật đầu, tôi nhanh chân hướng siêu thị chạy đi, tuyệt đối đừng đóng cửa. Chờ tôi đến siêu thị thì hộp cơm đã không thấy,tự nhiên cảm thấy nản lòng, cúi đầu trước siêu thị ủ rũ. Làm sao giờ, người ta có hảo tâm mang cơm cho mình giờ hộp mất rồi không phải hấn thiếu nợ người ta sao? nhìn người đến người đi, tôi tự hỏi ai cầm hộp cơm được nhỉ?

“Cậu là Ngải Tử Hàm sao?” Trước mặt của tôi bỗng nhiên có một đại gia(ông lớn).

“Vâng, đại gia cậu tìm tôi có việc sao? Có phải là cậu cầm hộp cơm của tôi?” Tôi không thể chờ đợi mà nói.

Ngay lúc tôi đang định làm vẻ mặt cảm kích thì người kia thưởng cho tôi một cú đấm còn bắn thối mà nhỏ một bãi nước bọt bên cạnh.

“Ai ** đại gia? Tôi mới 26, để mày hôm nay chịu ít đòn, rửa sạch cái miệng thối để mày không tìm ra phương hướng.” Vừa nói vừa đấm tới tấp.

Mới đầu trúng mấu cú còn chưa kịp phản ứng, chờ đến khi đã hiểu rõ chuyện này thì ở đây cũng không chỉ có một người. xung quanh là một đám người to lớn cứ hướng về tôi mà đạp đến nỗi mắt đều không mở nổi. tôi sao lại bị đánh chứ? Tôi trên chộc ai chứ? Sự đau đớn khiến nước mắt tôi xoành xoạch mà rơi xuống, ai nói nam nhi không dễ rơi lệ chứ? Thử bị đánh như thế này xem?

“Các cậu làm gì?” một tiếng rống to khiến tâm tình tôi rơi xuống đáy vực, cậu có ngu hay không? đến đây làm gì, còn đi một mình. Tôi nỗ lực mở mắt ra, nhìn thấy Lý Tam Hỉ một cước đạp bay một tên béo, xem ra hẳn là thật bức cho cuống lên, thế nhưng đối phương dù sao cũng nhiều người, đám người kia thấy tôi cũng bị đánh đủ, liền đem mục tiêu chuyển đến trên người Lý Tam Hỉ. Chỉ chốc lát sau, Lý Tam Hỉ đã bị nhấn chìm ở trong tên Béo.

Tôi cầm điện thoại lên, cấp tốc gọi 110, sau đó dùng toàn bộ sức lực lớn tiếng nói: “Mau mau tới đây, chết người!” Đám người kia lại đây đoạt điện thoại thì đã chậm, một hoi đầu mắng một câu rồi nói mọi người đi.

Tôi nằm trên đất không động đậy, Lý Tam Hỉ bị đau còn hơn tôi, trên trán bị sượt một mảng, toàn mặt xanh tím, hẳn bò lên, khắp khễnh đi tới, đưa tay ra nhìn tôi. Tôi quay mặt đi không để ý tới hắn, chính mình chậm rãi đứng lên, đúng lúc này, Lý Tam Hỉ cầm lấy eo rồi ôm tôi lên chẳng khác gì lật thanh củi, mặt nhất thời nóng lên.

“Cậu khóc?” Lý Tam Hỉ nhìn tôi nói, tôi gạt gù, “Tôi là bị cảm động khóc!” Nói bị đau khóc cũng quá kém cỏi.

“Đi, tôi dìu cậu về nhà.” Lý Tam Hỉ đặt tay trên vai tôi.

“Về nhà? Về nhà tôi không phải khóc chết rồi! Tôi không về, cậu muốn đi thì đi đi, cậu thay tôi về nhà nói tôi đi sửa lại dung nhan.” Tôi liều mạng giãy dụa.

“tôi nói với cậu, người muốn sửa dung nhan là tôi mới đúng.” Lý Tam Hỉ nói xong tôi không nhịn được cười, tiểu tử này cũng biết mình biết người.

“Đi đến nhà tôi bôi ít thuốc đi!” Lý Tam Hỉ lẳng lặng mà nói.

“Ừm!” Tôi gạt đầu một cái, sau đó hai chúng tôi không ai nói gì, hẳn đỡ hai chân tôi để chúng tôi đi cùng nhau, hồi lâu tôi mới quay đầu nhìn hắn.

“Lý Tam Hỉ, tôi có thể hỏi cậu một vấn đề không? Vấn đề này cậu năm đó cũng hỏi qua tôi.”

“Cậu hỏi đi!” Lý Tam Hỉ vẻ mặt rất chăm chú, bất quá tôi không chán ghét vẻ mặt này, nó khiến tôi căng thẳng.

“Cậu... Nhìn thấy tôi chịu đòn là cảm giác gì?” Tôi hướng hắn cười một nụ cười miễn cưỡng, nhớ tới năm đó tôi trả lời đã để hắn để lại hai hàng máu mũi.

“Cảm giác, thật giống như không có cảm giác!” Lý Tam Hỉ sau khi nói xong còn gạt đầu xác nhận, tôi đẩy hắn ra, cũng không có cảm giác cái gì sung sướng cảm kích hay tình yêu đại loại.

Lý Tam Hỉ vội vàng cầm tay tôi, “Tôi lúc đó thực sự là trống rỗng, chưa kịp nghĩ gì đã chạy tới.”

“Ồ!” Tôi để cho hắn tiếp tục dìu, câu nói này nghe còn được. Hắn nhìn tôi một chút, giúp tôi xoa xoa đất trên mặt, ngay lúc đang ầm áp thì điện thoại vang lên.

“uy, chào ngài, vừa nãy là ngài gọi 110! Chúng tôi lập tức đến hiện trường, mời ngài không nên hoảng loạn.”

“Ha ha... các anh không phải tới, tôi ok. Bye bye!”

“Không thể bye bye đây! Cậu đến đồn công an báo cáo tình hình rồi chúng tôi sẽ tìm hiểu sự việc.” Nói xong vị cảnh sát lấy tốc độ nhanh nhất cúp điện thoại, so với tốc độ lúc tôi xin giúp đỡ quả thực không thể sánh bằng.

“Làm sao vậy?” Lý Tam Hỉ quay đầu xem tôi.

“Không có gì, đi một chuyến đến đồn công an.” Tôi nhắm hướng đông chỉ, Lý Tam Hỉ gật gù đầu. Sau đó hai chúng tôi lái về đồn công an. Cùng đi xem “Người đáng yêu nhất.”

35. Chương 35 - Chương 35

Từ đồn công an đi ra thì trời cũng tối, hai chúng tôi cũng đỡ nhau đi về ngôi nhà đơn sơ của hắn.

“cậu chờ chút, tôi giúp cậu lấy đôi dép.” Lý Tam Hỉ lấy ra một đôi mới tinh, vừa nhìn liền biết không phải mua cho chính mình.

Tôi nhìn chằm chằm hắn, hắn thấy kỳ quái hỏi tôi: “sao không mang vào?”

“đôi này là mua cho tôi hay Tiểu Dịch?”

“hai người các cậu ai cũng được, tôi mang thì hơi nhỏ, hai người thì vừa...”

“không mang,!!” tôi đá văng đôi dép ra, hắn nhìn tôi, nói cũng chưa nói, im lặng lượm về đặt dưới chân mang vào cho tôi.

Trong lòng tôi có chút không dễ chịu, Lý Tam Hỉ đứng lên nói: “lần trước cậu tới nhà tôi thấy cậu vẫn đi tìm dép, vốn chỗ tôi như thế cũng chẳng cần cõ nhưng thấy có thói quen thế rồi nên mới mua cho cậu một đôi, tôi nghĩ nếu cậu không mang thì tôi cho Tiểu Dịch.”

“tôi không dùng hắn cũng không thể cho hắn!!” tôi bướng bỉnh hắn lên.

“Thật lãng phí a, mua nhưng không dùng.” Lý Tam Hỉ không nhìn ra tôi không cao hứng, còn hung hăng nói. Đầu gối!!

Tôi khập khễnh vào phòng, Lý Tam Hỉ lấy ra thuốc vừa nãy ở trên đường mua, xát xát miếng bông chuẩn bị sát trùng. Hắn nhẹ nhàng đồ thuốc trên mặt tôi, tôi nhìn mặt hắn, mũi là mũi, mắt vẫn là mắt. làm sao bây giờ thấy đẹp hơn trước lau ở miếng bông trên chuẩn bị giúp tôi sát. Hắn nhẹ nhàng hướng về trên mặt tôi đồ, tôi hướng mặt của hắn xem, rõ ràng mũi vẫn là mũi, mắt vẫn là mắt. nhưng so với sáu năm trước đã đẹp nhất nhiều? lẽ nào sáu năm đã thay đổi thế này? Suy nghĩ một chút hình dáng trước đây lúc hắn 200 cân, tất cả đều xoắn vào nhau đều nhìn không rõ, xem ra dùng gậy sẽ đẹp hơn.

“Cậu nhìn cái gì chứ? Đã sớm thoa xong!” Lý Tam Hỉ nói làm tôi giật cả mình, vội vào phục hồi tinh thần lại.

“Cậu quản tôi nhìn gì chứ? Tôi thích!” Tôi đem chân khoát bàn, khiêu khích mà nhìn hắn.

Lý Tam Hỉ một điểm tức giận cũng không có, nhìn tôi rồi cười, bộ dáng rất đáng ăn đòn.

“tôi hôm nay cậu ngủ trên đường, tôi ngủ sofa, tôi đi thu dọn một chút.” Lý Tam Hỉ đứng dậy muốn vào nhà.

“Đợi lát nữa dọn dẹp cũng không muộn, tôi muốn cùng cậu nói chuyện một chút.” Tôi kéo đôi bàn tay to lớn của hắn lại thấy hình như hắn khẽ run, mặt có chút đỏ!! Đây, nghĩ gì thế?

“này, hộp cơm tôi làm mất rồi!!” hào quang trong mắt của Lý Tam Hỉ ảm đạm trở lại, trong lòng tôi có chút cười trên nỗi đau khổ của người khác.

“không mất, cậu không phải vứt ngoài siêu thị sao, tôi nhặt được!!” giọng hắn hơi có chút khổ sở, lòng tôi cũng chẳng dễ chịu lên.

“Không phải tôi vứt, là tôi để quên ở nơi đó.” Tôi có chút xấu hổ.

“Không sao, ngược lại tôi cũng lấy được về, nhà tôi chỉ có một cái như thế.”

“Ngày hôm nay người kia là bạn gái cậu sao?” Lý Tam Hỉ hướng tôi hỏi, xem ra cậu ta vẫn để ý.

“Đúng đấy! Mới vừa kết giao, xinh đẹp không?” Tôi cười hướng hắn hỏi, khuôn mặt hắn có chút vụn vặt, nhưng vẫn gạt đầu một cái.

“Rất tốt, tôi cảm thấy cậu cũng có thể tìm được một người con gái tốt, cậu điều tốt như vậy!!/”

“Đừng ** nói nữa! Tôi không muốn nghe.” Tôi sượng một cái đứng lên, bởi dùng sức quá lớn nên khóe miệng bắt đầu chảy máu .

Lý Tam Hỉ có chút hoang mang, vội vã từ bên cạnh lấy ra khăn tay giúp tôi lau miệng, tôi hất tay hẩn ra, tiếp tục lớn tiếng mắng: “Lý Tam Hỉ , cậu còn là một đàn ông không? Thừa nhận một hồi cậu sẽ chết sao?” Tôi cảm tức hẩn, chỗ bị thương càng lúc càng rách ra, Lý Tam Hỉ đứng ở nơi đó không nhúc nhích, đưa tay ra rồi thu về, thống khổ nhìn tôi.

“Ngày hôm nay tôi sẽ không ở đây, miễn cho cậu ở đây trêu chọc, tạm biệt.”

Tôi kéo đôi chân 1 mét sáu, 1 mét bảy đi về phía trước, đang lúc này, Lý Tam Hỉ từ phía sau ôm lấy, tôi lập tức cương cứng tại chỗ. Cũng không giãy dụa, bởi vì tôi vốn không có ý định đi.

“Tử Hàm, cậu đem sự tình nghĩ tới quá đơn giản, nếu là như vậy, tôi đã sớm ở cùng với cậu . Nhưng cậu có nghĩ tới cha cậu mẹ cậu sao? Cậu nghĩ tới chuyện sinh hoạt của chúng ta sao? cậu có thể chỉ là nhất thời xúc động, nhưng tôi không thể làm lơ cậu!! chờ ngày đó cậu hối hận thì cũng đã muộn, đến lúc ấy người chịu thiệt cũng chỉ có cậu. tôi không có người thân, ai cũng không để ý đến tôi sẽ ra sao, nhưng cậu không giống tôi, cậu có gia đình,lẽ nào cậu nhẫn tâm nhìn hàng xóm chỉ trích họ, để họ không thể nhắc đầu lên sao?”

Tôi không nói gì nữa, nước mắt theo khóe mắt chảy xuống, giờ khắc này tôi thấy thật oan ức, tại sao? Chẳng lẽ có cha mẹ ngay cả quyền yêu đều không có sao? Tôi không thích nữ, từ sơ trung tôi đã biết, đến hiện tại tôi ngay cả một chút tình yêu cũng chưa nói qua, tư vị tình yêu cũng chưa được nếm trải, tôi có thể không oan ức sao?

Lý Tam Hỉ kéo tôi lại, thấy nước mắt từ trên mặt chảy xuống, tôi cảm giác bên người lạnh lẽo, trống vắng.

“Cậu muốn đi thì đi đi, tôi không giữ cậu , ở đây lại làm cậu tổn thương.” Lý Tam Hỉ từ từ nói, cả người ngồi ở trên ghế có vẻ tiêu tụy, vết thương trên mặt vẫn không xử lý, huyết đã đông trên mặt.

“tôi bôi thuốc cho cậu, chuyện vừa rồi xem như chưa nói qua.” Tôi cầm thuốc mỡ, đúng lúc này điện thoại mẹ gọi tới.

“Ngải Tử Hàm, con được lắm, mang Tiểu Ảnh Tử ra ngoài chơi lại quảng người ta ở đường cái, con bé không biết đường về nên gọi mẹ tới, con giờ đang ở đâu!!”

Tôi vừa nhìn đồng hồ. Má ơi, 9 giờ , đúng rồi, còn có Tiểu Ảnh Tử, tôi làm sao lại quên a! Lần này xong, nghiệp chướng nặng nề .

“mẹ hỏi con đấy! giờ ở chỗ nào? Cậu đứa nhỏ này làm sao cũng không khiến người khác bớt lo a?”

“con... Mẹ, con đã xảy ra một chút việc, tạm thời không thể quay về, ngày mai tôi nhất định sẽ tìm Tiểu Ảnh Tử xin lỗi, mẹ đừng lo lắng, có chuyện gì mai con cùng mẹ nói.”

“Ngày mai con nhất định phải trở lại, ở bên ngoài chú ý an toàn! Tiểu tử thúí...”

Tôi để điện thoại xuống nhìn Lý Tam Hỉ le lưỡi một cái, Lý Tam Hỉ thân thiết hỏi: “Có phải là bạn gái cậu sốt ruột ?”

“Kỳ thực Tiểu Ảnh Tử không phải bạn gái của tôi, quên đi, ngày hôm nay không nói những việc này , tôi thật phiền, trước tiên bôi thuốc cho cậu đi!” Tôi cầm lấy thuốc mỡ, trong lòng thật phức tạp, tôi xác thực có chút quá đáng , ngày mai nhất định phải thành tâm nói lời xin lỗi. Tôi vừa mới đặt tay trên mặt thì Lý Tam Hỉ đã hút hơi khí lạnh.

“Có phải là tôi quá nặng tay?” Tôi hướng về hẩn hỏi, Lý Tam Hỉ lắc lắc đầu, lúc sau hẩn đến động cũng không động.

Buổi tối tôi ngủ ở trên giường như ngủ trên ghế salông, lăn qua lộn lại ngủ không được trong lòng lại phiền muộn, luôn cảm thấy có nhiều chuyện thực không rõ, tỷ như ngày hôm nay tại sao vô duyên vô cớ chịu đòn, phải làm sao để nói về vấn đề tình yêu với đồng tính, cha mẹ biết sẽ như thế nào.. chuyện này cứ quanh quẩn trong lòng tôi, càng lúc càng loạn. Hình như Lý Tam Hỉ cũng không ngủ, vậy chắc tâm tình hẩn không tốt!! nhìn mặt trắng tròn vo bên ngoài, tôi thở dài một hơi.

36. Chương 36 - Chương 36

Sáng thứ hai tôi rời giường cũng đã 9 giờ, làm sao ngủ đến giờ à? Tôi dùng sức bò dậy thì toàn thân truyền đến cơn đau làm tôi kêu cha thét mẹ.

Lý Tam Hỉ đi vào, thấy tôi đã tỉnh thì mang quần áo lại.

“tối hôm qua tôi đã giặt cho cậu, đã khô rồi, cậu mặc vào rồi dậy ăn sáng.”

Tôi cầm lấy quần áo, nghe rằng nhếch miệng mà mặc vào. Hắn bên cạnh nhìn chăm chăm tôi, vẻ mặt âm ỉ. Tôi biết hắn có chuyện muốn nói nhưng từ hôm qua tôi đã không cho hắn cơ hội, tôi không muốn nghe cũng không thích nghe.

“Ha ha... Tôi phải đi rồi, phải tìm Tiểu Ảnh Tử xin lỗi.” tôi mặc quần áo tử tế rồi nói với Lý Tam Hỉ.

“Cậu ăn chút điểm tâm rồi đi, bằng không dạ dày sẽ đau.” Lý Tam Hỉ ở phía sau nói, giọng nói như đang cầu xin.

“tôi không ăn, ăn xong khỏe mạnh quá thì việc này khó xử lý, ít ra cũng phải cho suy yếu chút. Đúng rồi, nhà cậu có băng gạc không?” Lý Tam Hỉ nhìn tôi một lát tựa hồ không rõ tôi muốn gì nhưng vẫn ngoan đi lấy.

“đem nó quần lấy, dày một chút.” Tôi chỉ vào một vết trầy xước trên cánh tay.

“những chỗ này rất nhẹ, một ngày có thể khỏi rồi, cậu quấn vào lại càng nghiêm trọng..” hắn nhìn bằng ánh mắt oán trách, cuối cùng thở dài rồi nhẹ nhàng giúp tôi, quấn từ cổ tay đến cùi chỏ, băng hết hai cuộn băng. Tôi dơ cánh tay lên, nhúu mày một cái!! Không thể tưởng tượng được nó gây đến thế nào.

“nhìn thế nào? Có giống bị gãy không?” tôi hướng Lý Tam Hỉ mà hỏi.

“giống.” Lý Tam Hỉ nhìn nhìn, bất đắc dĩ mà nở nụ cười.

Tôi đi soi gương, không được, mấy chỗ sưng trên mặt đều không còn, dơ dơ lên nắm đấm nhưng không xuống tay được liền ra bên ngoài cầm tay Lý Tam Hỉ: “cho tôi một đấm.”

Hắn vội vã rút trở lại, trốn xa xa nhìn tôi, “Tôi cho cậu biết, cậu đừng gọi tôi đánh a! Muốn đánh chính cậu đánh.”

“Được, đây chính là cậu nói.” Quả đấm của tôi mới vừa phát lên đến, Lý Tam Hỉ một bước xa gần như vọt tới, hướng tôi rống: “Cậu có phải bị bệnh hay không a? Không có chuyện gì tự mình đánh mình làm gì? Cậu nếu như dám đánh tôi không tha cho cậu.”

“Có bệnh chính là cậu, là chính cậu không đánh nên nói tôi đánh, tôi cho cậu biết, cậu nếu như không đánh tôi ngày hôm nay sẽ chính mình đánh, cậu nếu cản tôi thì tôi sẽ gặp trở ngại.” Tôi cũng tức rồi, dựa vào cái gì lại rống tôi?

“Được, tôi đánh!” Lý Tam Hỉ thở dài, “Tôi đánh còn có chút chuẩn, sẽ không xuống tay quá nặng.”

Tôi lườm hắn một cái, vẫn là nhắm mắt lại chuẩn bị, đợi nửa ngày cũng không thấy Lý Tam Hỉ động thủ, hại tôi không công căng thẳng nửa ngày. Tôi tức giận mở mắt ra, đúng lúc này, một cái nắm đấm vừa vọt rơi vào trên mặt.

“A ——” một luồng đau nhức kéo tới, tôi hét dài một tiếng, cả người có chút đứng không vững. Trời ạ! Đây chính là hắn nói “Có chút chuẩn, không nặng lắm” sao? Tôi cảm giác cả khuôn mặt như được chỉnh hình. Tôi thở hổn hển vuốt mặt mình, nước mắt ở trong đôi mắt đảo quanh.

“Xin lỗi... đây là cú đánh nhẹ nhất của tôi, lẽ nào cậu còn chê tôi lực này còn nhỏ?” Lý Tam Hỉ còn không muốn sống mà giải thích.

“cảm ơn!!tôi đi” tôi nhấc chân như mang cả tấn đá mà ra ngoài thì nghe thấy Lý Tam Hỉ từ sau vừa gọi vừa chạy đến.

“Ngải Tử Hàm, cậu tối nay về nhà sao?” Tôi dừng bước, không nói gì.

“cậu nếu không trở lại đây, tôi muốn nói với cậu, cậu muốn tôi làm gì tôi đều làm, chỉ cần cậu cao hứng, nhưng chỉ có việc yêu đương là không được, tôi không thể cho cậu.”

“cái gì đều làm? Rất tốt.” tôi quay đầu: “vậy tối nay ngủ cùng tôi, ngủ chung với nhau.”

Tôi nhìn hẩn, Lý Tam Hỉ không nói gì, tôi quay đầu nhanh chân rời đi, nước mắt rớt cục rớt xuống. Lừa người, mỗi lần đều nói dễ nghe như vậy nhưng những điều quan trọng đều khôn là được.

“ôi, Tiểu Ảnh Tử.. ôi, chiều hôm qua anh quên mất, à anh sơ sẩy bắt cấn, chưa chăm sóc em chu đáo, hướng em xin lỗi” tôi một bên lau nước mắt bên luyện tập, một ông lão đi ngang qua cười nói: “tiểu tử, không thuận buồm xuôi gió sao? lại đây ông lão xem cho một quẻ, đảm bảo cậu lập tức như ý.”

Tôi ngồi xuống hướng ông lão cười cười: “ông lão à, tôi chưa có người yêu, ông xem lúc nào thì tôi sẽ có đây?”

Ông lão thở dài một tiếng, nhắm mắt lại nắm tay tôi thì thầm một trận rồi mở mắt ra, vẻ mặt đắc ý.

“tiểu tử vẫn tìm kiếm tình yêu không bình thường phải không?” loại tình yêu này vốn ít ỏi, tạm thời không gặp cũng bình thường.”

Tôi ngây người, vốn không tin đoán mệnh đoán tương lai, chỉ muốn đùa chơi thôi không ngờ gặp được cao thủ.

“ông sao thấy được? Nói cho tôi biết đi? sau đó tôi tự tìm chẳng cần thăm dò.”tôi sốt ruột hỏi.

“thiên cơ không thể tiết lộ.” Ông lão ngồi dưới đất không nhúc nhích..

Tôi móc ra 200 đồng tiền, hướng về tay ông lão, “lão gia à, van cầu ông , vừa nãy ông không phải cũng tiết lộ một cái thiên cơ sao! Ngược lại ông biết bao nhiêu cơ, bán cho tôi đi.”

” không thể, chuyện này đối với trời cao là một loại nhục nhã, vì thế tôi đoán mệnh chưa bao giờ lấy tiền.” Đại gia lắc lắc đầu ngón tay.

“Vậy tiền xếp dưới chân ông là từ đâu tới?” tôi chỉ chỉ dưới bàn chân.

“Đây là phần thưởng người ta đưa tôi, không quan hệ gì đến tôi, tôi chưa bao giờ đem đồ phạm tặc như này để trong mắt.”

“Ồ!” Tôi cầm lấy cái ống đựng tiền, đem tiền đều bỏ vào trong túi của mình, “Nếu chúng nó mang cho ngài buồn phiền như vậy thì tôi giúp ngài giải quyết, ngài không chịu tiết lộ thiên cơ tôi cũng không miễn cưỡng , tôi đi trước.”

Tôi nhìn thấy ông lão đột nhiên đứng lên, tay run run chĩa vào người của tôi nói: “Cậu sẽ gặp báo ứng! Tôi sẽ khiến ông trời báo ứng cậu!”

“ông lão à!” Tôi làm bộ sợ sệt chạy tới, “Van cầu ông, đừng làm cho ông trời trừng phạt tôi, ông nói đi, nói rồi tiền này trả lại ông.”

Ông lão mới chậm rãi thở ra một hơi, lẳng lặng mà nói: “Cậu muốn tìm người thì ngay ở bên cạnh cậu, chỉ cần cậu thành tâm, thì sẽ nhận được tình yêu chân thành.”

Quá cảm động, “ông thật thật tốt, ông cho tôi động lực, tiền này vốn là của ông, tôi đều trả lại.” tôi cúi đầu nhìn thấy tay ông lão đang cầm chặt tiền trong tay, nhắm mắt tựa như sám hối.

“ông lão tôi đi trước, không làm lỡ ngài.” Gật gật đầu, cũng không mở mắt.

Tôi cúi đầu nhìn cái túi thiếu 200 đồng tiền, trong lòng đắc ý, quay đầu lại nhìn ông lão đang đếm tiền, tôi cọ xát tay rồi chạy đi xa. Ông này quả thực không tệ, tâm tình thực sự tốt hơn nhiều rồi.

37. Chương 37 - Chương 37

Vừa đi tôi vừa gọi cho mẹ một cú điện thoại hỏi nhà Tiểu Ảnh Tử ở đâu, hiện giờ tôi không muốn về nhà để tránh cho ba mẹ lo lắng.

“không cần hỏi, Tiểu Ảnh Tử à!! Đang ở trước mặt mẹ đây, con trực tiếp về nhà được rồi.” giọng điệu mẹ vui vẻ nói.

“không được, mẹ nói Tiểu Ảnh Tử về rồi nói nhà cô ấy ở đâu là được.”

“tên tiểu tử thú này bị điên hả!! Mẹ nói ở nhà chúng ta con cần gì phải đi xa làm gì, con không muốn về nhà sao? mẹ hỏi con, con có đối tượng khác rồi phải không? Tối hôm qua không về còn thần thần bí bí đã biết chắc có vấn đề rồi..”

“được rồi, mẹ, con về không được sao.” tôi mau cắt điện thoại lại gọi một cú khác.

“dì Trương, gì gần đây tốt chứ? Con Tử Hàm, mẹ con rất nhớ dì!! Đừng nói là con nói cho dì nha, mẹ nói với con rất muốn ăn bánh chèo rán dì làm, nhưng xấu hổ không nói đấy ạ.”

“cái này có gì chứ!! Ha ha... gọi mẹ con đến, con nói làm dì giờ cũng tay ngứa ngáy a.” tiếng cười của gì từ trong điện thoại truyền tới làm tôi thấy điếc tai.

“mẹ không cho con nói với gì, mẹ da mặt mỏng manh, con giờ nói mẹ sẽ tức giận.”

“rồi rồi, biết rồi, không muốn tự mình đến? dì nói mẹ con sang không phải được rồi ư?” dì thăm thật thông minh.

“cảm ơn dì, tuyệt đối đừng nói là con nói với dì đó?” tôi quay điện thoại trộm cười.

“được được, thằng quỷ này.” Dì Trương cúp điện thoại.

Chốc lát sau mẹ gọi điện đến.

“Tử Hàm à, mẹ giờ có chút chuyện phải ra ngoài, mẹ để Tiểu Ảnh Tử lại đây, con nhớ cùng người ta xin lỗi đó!!”

Chuyện nhỏ? Tôi không khỏi cười thầm, da mặt mẹ thực mỏng manh nha: “được rồi, mẹ yên lòng đi làm việc đi.”

Để điện thoại xuống rồi phi như bay về nhà, Tiểu Ảnh Tử à, tội thần về đây rồi!!

Lúc về đến nhà thì tôi thấy Tiểu Ảnh Tử đang xem tivi rất vui vẻ. Tôi nhẹ nhàng mở cửa đứng ở sau hét to một tiếng: “nè!!”. Tiểu Ảnh Tử quay đầu rồi nhảy dựng lên.

“Cậu là ai a?” cô ấy lùi về sau sofa.

“Ngài Tử Hàm a!” Tôi chỉ chỉ quần áo.

“Mặt của anh sao lại thế này?” Tiểu Ảnh Tử vội vàng đi lên phía trước, một mặt lo lắng.

” Tiểu Ảnh Tử, chuyện ngày đó thật xin lỗi, tôi bị người ta đánh, sau đó đến đồn công an rồi ở bệnh viện một đêm. Tôi không dám gọi điện về cũng không dám gọi cho em, tôi thực áy náy.” Tôi mặt không đổi tìm không đập mà trần thật sự thật mình nghĩ ra.

“nói cái này gì chứ, anh bôi thuốc chưa? Cánh tay bằng nhiều gạc thế này sao được, đến em giúp anh..”

“Không cần!” Tôi nhanh nhẹn dùng tay bị thương đẩy Tiểu Ảnh Tử, may mắn cô ấy không phát hiện ra sơ hở này còn khuyên tôi cẩn thận một chút.

” Tiểu Ảnh Tử, tôi thật sự áy náy, em đừng đối tốt với tôi như vậy, em mắng tôi hai câu, đánh tôi cũng được nếu không tâm tôi sẽ không yên.” Tôi dùng ánh mắt chân thành nhất nhìn Tiểu Ảnh Tử .

Tiểu Ảnh Tử có chút xấu hổ, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Hai ta còn khách khí làm gì? Chút chuyện này em đã sớm quên.”

Tôi vừa nghe trong lòng càng khó chịu liền đi đến trước mặt Tiểu Ảnh Tử, khẩn cầu nói: “em nói đi! Tôi rất muốn vì em làm chút chuyện!”

Tấm ảnh nhỏ tử nhìn tôi một cái, mặt càng đỏ hơn, trong lòng tôi có chút loạn tung tung phèo.

“Ngày ấy, anh không phải là nói nếu như em không có bạn trai thì giới thiệu cho em một người sao?” Tiểu Ảnh Tử vừa nói vừa dùng sức kéo tôi đến sofa, mắt chớp chớp nhìn tôi mấy lần.

“Ừm!” Tôi gật gật đầu, dùng sức nuốt nước bọt, trong lòng mù mờ, Tiểu Ảnh Tử không phải là muốn tôi cùng cô ấy quan hệ chứ? Cái này không thể được! Người như tôi không phải sẽ làm lỡ người ta sao? Giờ làm sao từ chối a?

“Tôi cảm thấy ngày đó anh nằm viện người kia tới thăm cậu rất tốt.” Tiểu Ảnh Tử nhỏ giọng nói.

“Cái gì? Hấn?” Tôi nhảy dựng lên.”Hấn không thể được, hấn ngốc a! Hơn nữa còn, đứng ngoài cửa không dám tiến vào, có thể thấy được rất nhất gan a! em nếu theo hấn thì cả đời chịu thiệt thôi!” Trong lòng tôi kích động, cũng không để ý vết thương trên người, tình địch xuất hiện, lập tức tiêu diệt hết.

“Cái gì! em nói không phải.” cô ấy mở to mắt nhìn tôi, có chút không rõ ràng.

“Ngày đó không phải có hai người đến thăm sao? anh nói em làm sao xem trọng thằng ngốc ấy đây!”

Tôi nhất thời hỏa lên đầu, “Lý Tam Hỉ làm sao, người ta trung hậu thành thật, nhân phẩm tốt, đặc biệt chấp nhất, một lòng một dạ, ai coi trọng hấn mới thật tinh mắt đấy!”

Tiểu Ảnh Tử có chút không rõ vì sao Ngải Tử Hàm kích động, một lát sau mới nói tiếp: “Người thứ nhất tới là ai a?”

Có hai người đến thăm tôi sao? Lý Tam Hỉ, đúng rồi, là còn có một người, quản lý? Hấn dĩ nhiên lấy mục tiêu cao như vậy, tôi nhất thời choáng váng, có chút thẹn thùng mà nhìn Tiểu Ảnh Tử.

“Cái này... Không tốt lắm, trình hàn lang người này, không dễ tiếp xúc, tính khiêu chiến quá mạnh mẽ. đối tượng nữ trong công ty đều coi trọng hấn, có đối tượng kết hôn cũng có thể thay lòng đổi dạ. Đến cùng là em coi trọng hấn chỗ nào?”

“thì ra hấn gọi trình hàn lang, em cảm thấy hấn thật đẹp trai, soái đến không có thiên lý, hơn nữa còn có tiền như vậy, em cảm thấy hấn là người chồng trong lòng mọi cô gái.” Tiểu Ảnh Tử vừa nói vừa bắt chéo tay trước ngực, mắt nhắm nghiền, biểu tình say mê.

“Hấn mặt cương thi, mặt một năm đều không thay đổi.một.” Tôi nói một cách lạnh lùng.

“như vậy mới tốt! có khí chất a! Không xong rồi, nói đến hấn, một lúc em ngay cả cơm đều ăn không vô nữa.”

Tôi cùng Tiểu Ảnh Tử hàn huyên một hồi, không nói được mấy câu lại vòng tới chuyện quản lý, cuối cùng tôi cảm giác nơi bị băng như mọc rôm mới đứng dậy muốn đi, mẹ còn chưa về nhân lúc này phải chạy ra ngoài.

Đi đâu đây? Tôi ở trên đường cái nhàm chán đi dạo, từ lúc nào thì không nhà để về, tôi nghĩ đến ngôi nhà của Lý Tam Hỉ và lời nói của Lý Tam Hỉ khi tôi ra ngoài.

“cậu nếu không trở lại đây, tôi muốn nói với cậu, cậu muốn tôi làm gì tôi đều làm, chỉ cần cậu cao hứng, nhưng chỉ có việc yêu đương là không được, tôi không thể cho cậu.”

Quên đi, còn tính toán cái gì? Hấn đã nói tôi muốn làm gì thì làm cái đó, vậy đi quấy rối hấn đi!! chưa đạt được mục đích tôi tuyệt không bỏ qua, ai cũng đừng ngăn cản tôi, từ nhỏ đến giờ tôi vô dục vô cầu dễ dàng sao, lần này tôi nhất định phải có được hạnh phúc.

38. Chương 38 - Chương 38

“Này, tôi đến rồi.”tôi biểu hiện khuôn mặt không quá cao hứng.

“Đồ vật đều chuẩn bị kỹ càng.” Lý Tam Hỉ nhìn tôi nói.

“Món đồ gì?” Tôi có chút buồn bực.

“Cậu không phải nói ngày hôm nay sẽ cùng tôi ngủ sao? Tôi đem giường bày sẵn, đồ vật cũng thu dọn xong.”

“Cái gì?” Tôi nhất thời sợ hết hồn, hần đáp ứng rồi? Tôi bên người Lý Tam Hỉ xoay quanh, không thể tin được mà nhìn hần.

“Cậu đáp ứng cùng tôi ngủ?”

“Tôi đã nói rồi, cậu nói tôi làm cái gì tôi đều làm.” Lý Tam Hỉ rất vẻ mặt nghiêm túc, tôi một ** ngủ ở trên ghế salông, thật là có chút không phản ứng kịp.

“Chúng ta ăn cơm trước đi! Tôi làm bánh thịt, hôm lại là có thể ăn, cậu muốn uống rượu không?”

Tôi sững sốt nửa ngày mới phục hồi tinh thần lại, “Uống, tôi phải uống rượu, sao có thể không uống đây? Cậu cũng phải uống.”

“Nhưng là tôi không thích uống rượu...” Lý Tam Hỉ đang nói thì thấy một khuôn mặt âm trầm lập tức đổi giọng “ha ha, nghe cậu,!! uống thể nào cũng được.”

Bánh thịt được bưng lên, tôi có chút trợn tròn mắt, một nồi lớn như vậy lại da mỏng thịt dày, nhìn qua lại muốn phát sầu, nhiều như vậy ăn lúc nào mới hết à? !!

“ăn đi, sao lại không động đũa thế?” Lý Tam Hỉ cầm một miếng bỏ vào bát tôi.

Nhìn nhìn miếng bánh trong chén, lòng sinh ngạt niệm (ý nghĩ xấu), cắn một miếng rồi bỏ vào bát Lý Tam Hỉ rồi lấy mấy miếng còn dở của hần ăn sạch sành sanh sau đó ha ha mà nhìn hần, tôi muốn hần tức giận, hần giận rất có vẻ đàn ông, rất có lực uy hiếp. kết quả hần cung chiều nhìn tôi cười, đem bánh trong chén tôi ăn hết. khí cầu tức giận của tôi lại xẹp xuống, cảm thấy cực kỳ rất mặt.

“Làm sao vậy?” Lý Tam Hỉ thân thiết mà nhìn tôi.

“Không có gì, uống rượu!” Tôi đổ rượu vào ly của Lý Tam Hỉ, đợi hần uống xong lại đổ tiếp.

“Đừng rót, tôi thật sự không thể uống.” Hai gò má Lý Tam Hỉ đã bắt đầu đỏ lên, nói chuyện đã chậm dần đều.

“Không được!” Tôi vỗ bàn một cái, “Là cậu nói cái gì đều đáp ứng tôi. Có người đàn ông không?”

Lý Tam Hỉ nhìn tôi một chút rồi nhận rượu trên bàn, hai người tôi một chén cậu một chén đến khi cảm giác thân thể bắt đầu lắc lư. Lý Tam Hỉ say đến suýt bất tỉnh, hướng lên đường ngủ say như chết. vừa nhìn đã muốn nổi giận, cậu ngủ tốt lắm, còn tôi thì đau đầu đây!!

“Không cho ngủ, dậy dậy.” Tôi dùng sức kéo Lý Tam Hỉ, kết quả mở đôi mắt ra rồi chậm rãi nhắm lại ngủ tiếp.

Tôi hần hần nằm ở bên cạnh hần mà vô cùng không cam lòng a, vốn còn muốn tối hôm nay dựa vào rượu để ** hần một hồi đây, chờ sau khi chuyện đã thành thì nhất định sẽ cảm thấy có lỗi rồi làm bé ngoan rồi theo khuôn phép, ai ngờ lại chuốc quá say!!

“Tử Hàm... Đừng đi...”

Tôi mơ màng nghe được hần gọi tên tôi, tôi nằm úp sấp dựng cả lỗ tai lên, kết quả lại nghe thấy hần đứng dậy đi nhà vệ sinh nên quyết định bò dậy, đưa hai cánh tay của hần đáp lên vai rồi nâng hần đến nhà vệ sinh. Thật vất vả mới vào cửa định vít người lại thì thấy hần căn bản không đứng được, ngay cả quần cũng không biết cởi, không thể làm khác hơn là đi kéo quần lót của hần xuống rồi nhìn về phía khác. Kết quả

đợi hồi lâu rồi vẫn không nghe thanh âm, tôi thấy hần thả xuống, má ơi thật lớn à!! Nghĩ thầm không phải muốn tôi giúp đỡ sao? lại cần rằng vươn tay tới rồi chẳng khác gì đụng phải lửa mà rút về.

Chờ tôi một lần nữa đem hần nâng lên giường thả một cái “bịch”, con mắt hần vẫn nhắm chặt phồng chùng vẫn không tỉnh, chính mình vô lực mà nằm bên thở mạnh.

Đột nhiên Lý Tam Hỉ vươn tay sang, một chân khoát sang hông, dùng sức mà ôm vào trong, tôi bị ép đến không thở nổi. tôi đẩy đẩy, hần động dậy. Tôi lại đẩy hần một cái, hần cũng nhúc nhích một chút rồi lại trở về vị trí ban đầu. mẹ nó, ông đây hôm nay làm đệm cho cậu sao?

Cứ như vậy đẩy đến đẩy đi, mãi tới mãi lui, kết quả cuối cùng có thể tưởng tượng được, chỗ đó của hần cứng rồi. Vừa lúc đó, Lý Tam Hỉ mở to hai con mắt, lẳng lẳng nhìn, tôi dùng ánh mắt mê ly hắc hắc mà cười với hần rồi nhắm hai mắt lại.

Tôi mắng to một câu: “Lý Tam Hỉ, cậu tên khốn kiếp này! cậu thật phiền, cậu cút sang một bên!”

Sau đó tôi nhìn thấy Lý Tam Hỉ chảy máu mũi, máu theo khóe miệng chảy xuống nhưng hần không hề phát hiện, trái tim của tôi đột nhiên bắt đầu đau đớn. Tôi nghĩ tới thời trung học Lý Tam Hỉ sẽ chảy máu mũi khi bị tôi mắng, bây giờ cũng thế sao? cậu nghe thấy tôi mắng cậu sao?

Máu mũi của hần chảy xuống giường tôi đây mới nhớ tới phải cầm máu, nhưng bản thân căn bản không động dậy, tôi càng động, hần ôm càng chặt, cuối cùng không có cách nào phải mượn quần ngủ giúp hần lau.

“Xin lỗi, cậu dùng tạm cái này đi, thực sự không có thứ khác, cậu đây là muốn phá mũi à?” Tôi một bên chùi một bên lau bầu.

Lý Tam Hỉ lấy ** sụt qua thân thể, tôi cảm giác mình cũng sắp bị thiêu đốt nhưng giờ tôi đã không có tâm tình nữa. từ lúc hần uống say rồi đỡ hần về đường đã biết mình căn bản không thể ở trên, lúc dẫn hần đi WC lại phát hiện cái đó quá lớn, nếu tôi thật sự bị XXX thì ngày này năm sau là ngày giỗ của mình.

Nhưng hình như Lý Tam Hỉ vẫn muốn giải quyết, mẹ nó cứ sụt thế ai chịu nổi à? Nghĩ nghĩ tôi mang đôi tay hần để phía dưới, kết quả hần vẫn bất động chần chờ rồi dời đi nơi khác... đại ca, cậu đừng nói tôi sẽ dùng bàn tay phải vô định của mình giúp cậu!!

Ngước nhìn vết máu đã khô ráo, tôi cắn chặt răng cầm mệnh căn của hần vuốt ve, Lý Tam Hỉ thở dốc càng kịch liệt, toàn bộ bàn tay đã dần được lấp đầy, tôi thật không dám tưởng tượng hần làm sao phát dục. Cũng không biết qua bao lâu, chỉ biết cuối cùng tay tôi đã tê rần, một khắc đó tôi đã quyết định từ nay về sau sẽ không tiếp tục trêu chọc hần, hần nhất định là cao thủ trong mọi cao thủ.

39. Chương 39 - Chương 39

Cuối cùng vẫn không thể chống đỡ, dù cho cơ thể vẫn bị hần đè lên nhưng rồi quá mệt mỏi mà ngủ thiếp đi. sáng hôm sau cảm nhận được một cơn chấn động, tôi dùng sức mở mắt nhìn thấy ánh mắt tràn ngập hổ thẹn của Lý Tam Hỉ, tôi vô lực nở nụ cười biểu thị không sao xin hãy cho tôi ngủ tiếp.

Chờ khi tôi nhắm mắt lại, Lý Tam Hỉ bắt đầu ở bên cạnh liên miên cần nắn, bản thân cũng lười đi nghe, hôm nay thật sự là quá buồn ngủ.

đến khi triệt để tỉnh lại, Lý Tam Hỉ vẫn ngồi ở trên giường, cầm trong tay chiếc quần ngủ, con mắt đỏ ngầu.

“A!” Thừa dịp tôi không phòng bị, Lý Tam Hỉ đột nhiên ôm lấy tôi, không nói câu nào, không ngừng mà ** phía sau lưng tôi, chẳng khác gì hồng đũa nhỏ.

“Không phải, anh hai à, cậu làm sao vậy?” Tôi hỏi.

Lý Tam Hỉ dừng một chút, âm thanh khàn khàn nói: “Có phải là đặc biệt đau?”

“Đặc biệt đau gì a?” Tôi không hiểu hỏi.

Lý Tam Hỉ buông ra, nhìn vào mắt tôi, ánh mắt nhu tình như nước mang theo một tia áy náy. Hắn nắm quần ngủ đưa tới trước mắt của tôi.

“Cậu không cần giấu giếm nữa , tôi đều nhìn thấy, tối hôm qua tôi uống nhiều, nhất thời không khống chế được, tôi không nghĩ tới chính mình như thế... Như thế đã man, dĩ nhiên đem cậu tổn thương.” Lý Tam Hỉ nói xong thở dài một hơi, tay cầm đều run rẩy.

Hắn, hắn? Hắn sẽ không cho máu này là của tôi chứ? Trời ạ!!thậm chí có thể chữa lợn lành thành lợn què, cũng chẳng cần phí lực mà trở thành người bị hại, quần ngủ ơi quần ngủ, tôi yêu cậu!! đương nhiên phải cảm tạ cái mũi của Lý Tam Hỉ, nếu không nhờ tài nguyên của nó làm sao có hiểu lầm này đây!! Lý Tam Hỉ, bảo tôi sao có thể không yêu cậu đây!!

“Là rất đau, sau đó thì ngắt đi, cái gì cũng không biết , ha ha...” Tôi cười cười nhìn Lý Tam Hỉ, biểu hiện ra một mặt miễn cưỡng vui cười hàm xúc.

Lý Tam Hỉ mặt đăm đăm, càng nhìn càng khó coi, hắn yên lặng đi xuống đường để mình tôi ngồi một mình suy nghĩ lung tung.

“nằm xuống, tôi... giúp cậu bôi thuốc! Không bôi sẽ rất khó chịu.” Lý Tam Hỉ tiến tới định lật người tôi xuống.

“Không cần, không cần, được rồi, cái nơi đó nghiêm trọng cũng chỉ bị trĩ mà thôi, không có gì dừng quan tâm.” Tôi dùng sức giãy dụa, tuyệt đối không được, vạn nhất bị phát hiện thì thật thảm.

“Không được, không bôi thuốc sẽ không tốt, lần thứ nhất rất quan trọng, nếu không cẩn thận sẽ bị cảm, thuốc này có tác dụng sát trùng.” Lý Tam Hỉ tận tình khuyên bảo.

Hắn làm sao biết rõ ràng như thế? không lẽ đã mua trước cho tôi?. đang suy nghĩ miên man thì Tam Hỉ đã xoay người tôi lại.

“Không được, tuyệt đối không được! Không thể bôi!” Tôi gào thét mà nói, Lý Tam Hỉ ần ần không nhúc nhích.

“Tại sao không được? Cậu là ghét tôi phải không?”

“Không có không có... chỉ xấu hổ mà thôi.” Tôi hoảng loạn giải thích .

“Không sao, ngược lại ngày hôm qua cũng nhìn qua rồi có gì ngại chứ . Cậu ngồi yên đừng nhúc nhích!” Lý Tam Hỉ bắt đầu hất chặn.

Tôi vô lực giãy dụa, cuối cùng thân thể mát lạnh, chặn bị kéo xuống chỉ chừa góc cuối cùng, tôi dùng sức trốn vào góc đường thì bị Lý Tam Hỉ kéo lại.

“Cậu đến cùng xảy ra chuyện gì? nghiêm trọng như thế mà bôi thuốc cũng không muốn! Nhiễm trùng làm sao bây giờ?” Lý Tam Hỉ có chút tức giận, đầy mặt cố chấp nhưng tôi không chút nào hưng phấn.

“Cậu đến cùng có quay lại hay không?” Lý Tam Hỉ nhìn tôi, lửa giận trong mắt thiêu đốt, có thể thấy được cái bóng rờ của hắn mấy năm trước, cả người tôi bắt đầu đóng băng.

“cậu đi ra, tự tôi bôi được rồi.” Tôi khẩn cầu mà nhìn hắn.

“Vậy cũng được, tôi nhìn cậu, cậu bôi!” về mặt Lý Tam Hỉ nhu hòa vài phần.

Tôi cầm lấy thuốc mỡ tí mĩ mà nhìn, nếu như không bệnh bôi lên có xấu hay không? Đúng lúc này Lý Tam Hỉ đoạt lấy thuốc, kéo quần lót tôi xuống., “Tôi liền biết cậu sẽ không chăm sóc tốt, cứ đem chuyện của bản thân thành trò đùa, ngày hôm nay cậu không muốn bôi cũng phải bôi.” Lý Tam Hỉ đưa tay vào quần, tôi cảm giác một trận cả kinh, oa oa khóc lớn.

“Cậu chỉ biết oán giận tôi, cậu ngang ngược, sớm biết xui xẻo như thế thì tôi sẽ không tới để mặc người xấu xé a!!” Tôi khóc rất thê lương, một bên khóc một bên dùng đôi mắt đen máy mà nhìn Lý Tam Hỉ .

“Xin lỗi, Tử Hàm, thật sự xin lỗi, tôi biết đây là tôi không đúng, nhưng tôi đau lòng, tôi sợ cậu không xúc thuốc sẽ nghiêm trọng, đến thời điểm khó chịu vẫn là tôi.” Lý Tam Hỉ lập tức mềm nhũn, vội vàng khuyên bảo.

Tôi ngừng khóc, nhiều ngày như vậy, lần đầu tiên nghe được Lý Tam Hỉ nói phiến tình như thế, hẳn giờ đã có thể đảm đương việc lớn, là một người đàn ông có trách nhiệm.

“Ngoan! Một chút, sẽ không đau.” Lý Tam Hỉ muốn tách hai chân để xem vết thương, tôi dùng sức kẹp chặt, hẳn vỗ vỗ muốn tôi thả lỏng.

Dù có cảm động thế nào đi nữa cũng không thể, tôi nhanh chân nghiêng người nằm lại, hừ...may thành công, hẳn giờ muốn lật cũng phải mất một khoảng thời gian, đến lúc đó không chừng có thể thuyết phục được hẳn.

Quay qua nhìn Lý Tam Hỉ, thấy ánh mắt hẳn có chút không đúng. Xảy ra chuyện gì? a!! che mặt sau mà quên mặt trước, tôi vội vàng đem quần lót kéo lung tung một hồi, mặt đều nóng đến phát sốt.

Lý Tam Hỉ càng không dễ chịu, hẳn đem thuốc bỏ vào tay tôi, có chút khó chịu nói: “Cậu nếu muốn tự làm thì tự làm đi!! tôi ra ngoài trước!!” hẳn nói xong gần như chạy ra ngoài. Tôi thở phào một hơi mà ngã trên đường.

Thật mạo hiểm!

40. Chương 40 - Chương 40

Ngày đó Lý Tam Hỉ dù có nói gì tôi cũng không chịu xuống giường, ăn sáng ăn trưa đều giải quyết ngay trên giường.

Buổi chiều nhận được điện thoại của Mạnh Mộng, tôi có chút kỳ quái mà nghe điện thoại, kết quả thanh âm đầu tiên truyền tới chỉ là tiếng cười gian.

“tôi nói rồi, cô ta chẳng có gì tốt.”

“ai mà không tốt?” tôi có chút khó hiểu

“Ngô Ngọc.”

“cô ấy làm sao? hơn nữa cô ấy không tốt thì tới thông báo cho tôi làm gì?” tôi cảm thấy không kiên nhẫn, phụ nữ thật lắm chuyện.

“không lẽ chuyện cậu chịu đòn cũng không quan tâm sao, là cô ta tìm người đánh cậu.” Mạnh Mộng nói.

Đầu óc tôi đình chỉ một lúc mới kịp phản ứng lại. cô ta? Ngô Ngọc? Ôn nhu đáng yêu, mỹ lệ hào phóng, ôn nhu văn nhã, người gặp người thích? Sai người đánh tôi?

“cô ta tìm người đánh tôi làm gì?” tôi đứng đưng hỏi.

“Bởi vì cô ta đổ kị cậu thôi!”

“tôi có gì mà cô ấy đổ kị chứ? Người ta là thư ký tổng giám đốc, có bạn trai cũ là siêu cấp vô định đẹp trai, người ta..”

“ngừng!! Cậu đừng nói buồn nôn như vậy, cậu đã làm chuyện gì với bạn trai cô ta.” Mạnh Mộng lời lẽ chắc chắn.

“quản lý với cô ta cùng tôi có quan hệ gì.” Tôi vẫn không hiểu.

“đây là cô ta ghen tỵ quá mạnh, chỉ cần người ở bên Hàn Lang thì cô ta muốn tiêu diệt, trước là em trai hẳn, giờ là cậu.”

Trong đầu đột nhiên xuất hiện một câu.

“Trình Hàn Lang, hắn không phải em trai anh, anh không cần sống trong ảo tưởng như thế.”

“tôi không hiểu cô đang nói gì. Ngô Ngọc, chúng ta đã kết thúc rồi, không phải sao?”

“cùng bởi vì anh ** em trai?”

“Nếu như cô ở đây chỉ vì nhấn mạnh hắn **, như vậy xin mời cô đi đi!”

Tôi nhớ lại đối thoại ngày đó của bọn họ, hình như đúng có chuyện này.

“này, cậu có nghe tôi nói không đấy? Ngải Tử Hàm?” Mạnh Mộng lớn tiếng nói.

“Xin lỗi, vừa nãy thất thần , để tôi suy nghĩ thêm, còn có chút việc không nghĩ ra.”

“Cậu tự mình nghĩ đi! Tôi cúp máy, giờ còn bận chuyện khác đây!”

Tôi cúp điện thoại rồi ngây người như phỗng, Lý Tam Hỉ vào tôi cũng không biết, hắn ngồi ở trước mặt có chút bận tâm mà hỏi.

“Nghĩ gì thế? Có phải là còn đau không?”

“Ồ... Không đau , tôi đang suy nghĩ việc hai chúng ta bị đánh!”

“đánh? Cảnh sát tra được là ai chưa?”

Tôi nhìn Lý Tam Hỉ một chút, cả người ngã xuống đường.”Tôi cũng không biết là ai tra được, là một người phụ nữ ở công ty, thực sự nghĩ không ra làm sao cô ấy có thể chứ? Cô ấy tốt như vậy, cả ngày đều cười với tôi hơn nữa còn giúp đỡ tôi rất nhiều, trong công ty cô ấy là người thuận mắt nhất..”

sắc mặt Lý Tam Hỉ hơi biến đổi, có chút không tự nhiên nói: “Là như vậy a! Vậy cậu đi hỏi cô ấy chẳng phải sẽ biết sao?”

đúng vậy!! ở đây nghĩ chẳng bằng đi hỏi, nếu đúng là cô ấy thì ở đây báo thù luôn. Nói thì chậm nhưng xảy ra thì nhanh, tôi từ đường nhảy xuống, phủ thêm áo khoác định chạy đi thì Lý Tam Hỉ trừng trừng kéo tôi về.

“Cậu đi làm gì? Vạn nhất cô ấy tìm người đón cậu ở đó thì sao?”

“cô ấy làm gì ngang ngược như vậy? Tôi chỉ muốn tìm để hỏi chút chuyện.”

“Không được! Tôi không cho cậu đi, cậu đang hoang ở nhà cho tôi.” Hắn lại bắt đầu dõ ra bộ mặt hung ác.

Tôi liếc mắt nhìn hắn, hắn không chút ý định thỏa hiệp nào, tôi a a kêu loạn, hắn cũng không nhìn, bình thường những chiêu này đều rất hữu hiệu, xem ra tôi chỉ có thể sử dụng một chiêu cuối cùng .

Tôi không nói lời nào, lẳng lẳng ngồi ở trên giường, cả người ử rử như quả hồng nát. Lý Tam Hỉ lay lay tôi cũng không nhúc nhích, hắn lại lay lay, tôi càng không nhúc nhích. Cuối cùng thì âm thanh thất bại của hắn vang lên.

“Quên đi, cậu nếu như muốn đi cũng được, tôi cùng đi với cậu.”

“Thật sự?” Tôi lập tức trở nên hoạt bát, trừng đôi mắt to nhìn hắn, hắn gật gật đầu.

“Cậu thật tốt! yêu a!” Tôi dùng sức ở trên mặt hắn “ba” một cái, Lý Tam Hỉ nhìn tôi không nhúc nhích, vẻ mặt có chút phức tạp, tôi lập tức phản ứng lại, hắn đây là để bụng. Người ta còn chưa đồng ý, tôi hận lúc này chính mình tưởng bở.

“Xin lỗi, vừa nãy nhất thời rất cao hứng , không khống chế lại...” Tôi liếc mắt nhìn hắn, có chút thương tâm.

“A...” Tôi còn chưa kịp phản ứng, Lý Tam Hỉ đã đem cái miệng của hắn kề sát tới, đầu óc tôi bắt đầu trống rỗng, cả người căng cứng, Lý Tam Hỉ dùng đầu lưỡi cạy hàm răng, từng chút rồi bắt đầu tiến quân thần tốc . cảm nhận được đầu lưỡi linh hoạt của hắn, đầu tôi một mảnh choáng váng, chân bawnts đầu mềm nhũn.

Đệt! Nguyên lai tôi đây là thuần không, phản ứng trức trặc như thế!

Chờ đến lúc hần buông tôi ra thì hai người đều ngu ngốc nhìn nhau cười, Lý Tam Hỉ nâng mặt tôi nói: “tôi không để sự thống khổ hôm qua của cậu thành công cốc, tôi đã nghĩ kỹ, tôi không có tương lai, tôi cũng không thể cho cậu cái gì, nếu có một ngày cậu chán, cậu phải nói cho tôi biết, tôi sẽ đi, nhưng chỉ cần cậu cần, tôi sẽ luôn ở bên cạnh cậu.”

“Cậu nghĩ thông như thế nào?” Tôi tận lực tránh những câu phiền tình, bằng không xế chiều hôm nay sẽ không ra ngoài được.

Lý Tam Hỉ chỉ vào quần ngủ, “Tôi sáng sớm nhìn thấy nó thì không muốn tiếp tục trốn tránh , bằng không đối với cậu quả không công bằng !”

Tôi đi tới, cầm lấy chiếc quần rồi nhìn Lý Tam Hỉ nói: “Lý Tam Hỉ , mang vật này cất vào tủ đi!”

Lý Tam Hỉ nở nụ cười, có chút khờ, nhìn nhìn rồi đem quần ngủ cẩn thận từng li từng tí một gấp lại bỏ vào trong ngăn kéo.

Sau đó hai người chúng tôi vui mừng hạnh phúc cùng đi ra ngoài.

Kết thúc

Chờ khi cả hai đến công ty thì Ngô Ngọc đã biến mất, nghĩ đến sau này không nhìn thấy mặt cương thi cũng có chút không nỡ.

“tìm được người không?” chờ khi tôi ra khỏi công ty Lý Tam Hỉ chạy đến.

“Chạy, bỏ chạy ...” Tôi vẻ mặt đưa đám.

“Có thể không phải cô ấy, nếu không tìm được người thì cũng đừng bận tâm, ai cũng có bệnh cả, trong họa có phúc mà!” Lý Tam Hỉ bên cạnh khuyên tôi.

“Đúng đấy, thực sự là trong họa có phúc a!” Tôi cười nhìn Lý Tam Hỉ .

“Hiện tại chúng ta đi đâu? Người cũng không tìm được .” Lý Tam Hỉ nhìn tôi.

“Ngày mai tôi phải trở về công ty làm việc, ngày hôm nay cậu hãy cùng tôi đi dạo đi!” Tôi ngắm nhìn bốn phía, cân nhắc đi chỗ nào.

“Đúng, ngày mai tôi cũng phải đi làm , không chừng mấy ngày sau mới được nghỉ, cậu nói đi đâu nào” Lý Tam Hỉ để trên bả vai tôi.

Tôi nhìn quanh thấy bọn học sinh vội vội vàng vàng đến trường, nghĩ nghĩ rồi nói: “Lý Tam Hỉ, cậu có nhớ trường cũ không, chúng ta về đó.” Tôi hưng phấn nói.

“Được, cậu nói đi tôi liền đi!”

“Xuất phát!”

“Hừm, xuất phát!”

Trường học cũ có rất đại thay đổi, thao trường đã từ lúc trước cục đá đường đã biến thành plastic đường bằng, thế nhưng số một tầng, số hai tầng, số ba tầng vị trí vẫn không có biến. Hai chúng tôi đi dạo rất lâu, cuối cùng tôi đứng lại ở số một cửa lầu trên bậc thang, nhìn Lý Tam Hỉ , đột nhiên cảm thấy tâm tình cực kỳ tốt.

“Cậu còn nhớ cậu lần thứ nhất đứng ở chỗ này cùng tôi biểu lộ sao?” Tôi cười ha ha mà nhìn Lý Tam Hỉ .

Lý Tam Hỉ hơi ngượng ngùng gật gù, “Hiện tại tôi muốn cậu giống như trước đây gọi tôi như thế cậu dám không?” Tôi nhìn hắn.

“Không dám , không có can đảm đó !” Lý Tam Hỉ lắc đầu một cái.

“Làm!” Tôi ngồi ở trên bậc thang, người lớn rồi thì chút cảm xúc mãnh liệt cũng bị mất. Lý Tam Hỉ đi tới nhìn tôi, lồi lồi kéo kéo tôi một hồi nhưng không được.

“Tôi không nhớ ra được!” Lý Tam Hỉ nhìn thấy tâm tình tôi không tốt lắm, có chút hốt hoảng.

“Tôi nhớ, tôi dạy cho cậu, cậu nói? Tôi đã nghĩ nếu nghe một lần sẽ lại kích thích một lần.” Tôi đứng lên nhìn hần.

“Được rồi... Cậu ở đây đứng yên đừng nhúc nhích, tôi về chỗ cũ...” Lý Tam Hỉ hướng về bên kia đi, tôi đột nhiên cảm thấy trái tim có chút đau, như vậy khơi lại bi thương của người khác có phải là hơi quá đáng.

“Nói đi, tôi học theo cậu!” Lý Tam Hỉ ở phía xa gọi.

“Được, nghe rõ !” Tôi há to mồm, hướng về sân tập gọi: “Ngải Tử Hàm ——”, tôi cảm giác trong không khí đều vang vọng tên của tôi.

“Sai rồi! Câu thứ nhất không phải cái này...” Lý Tam Hỉ ở phía xa nói lại, nguyên lai hần nhớ, vậy còn giả ngu với tôi.

“Đó là cái gì?” Tôi nhìn phía xa hần.

Lý Tam Hỉ miệng mở ra , nhưng nửa ngày mới la lên.” Trái tim của tôi, là bởi vì phong thư thứ nhất của cậu mà điên cuồng mở ra, ở thời điểm tôi loạn lại cho tôi đã kích, bây giờ lòng tôi vừa mới bình tĩnh cậu lại một lần nữa cho tôi đã kích.. Ngải Tử Hàm...”

“Có thể !” Tôi đáp trả hần, thừa dịp hần không chú ý đem nước mắt chà xát, thực sự là càng sống càng yếu đuối , lúc trước nghe còn mặt không biến sắc tim không đập đây!

Lý Tam Hỉ hướng tôi chậm rãi đi tới.”Cậu không phải nói cậu không nhớ rõ từ sao? Không muốn nói cứ việc nói thẳng!” Tôi giả vờ trấn định.

“Không có, tôi thực sự là đã quên, vừa nãy vừa đứng đó, lại vừa nhìn cậu, lập tức nghĩ ra!” Lý Tam Hỉ không biết câu nói này có bao nhiêu phiền tình, làm hại tôi thiếu một chút đánh mất tôn nghiêm nam nhân.

“Cậu... Lúc trước không hận tôi sao?” Tôi nhìn hần, cảm giác bàn tay đang phát run.

“Không hận, đoạn thời gian đó là thời gian hạnh phúc nhất, có bạn, có người nhà, trong lòng đều là tràn đầy...”

“Oa...” Tôi rốt cục khóc lên, ngồi chồm hồm trên mặt đất chôn đầu thất thanh khóc rống, không giống như trước sẽ có những người vây quanh, giờ cũng đừng mong ngăn cản tôi.

“Cậu... Khóc cái gì a... Tôi không phải nói không hận cậu sao? Đừng ngồi trên đất lạnh...” Lý Tam Hỉ dịu tôi.

“Cậu đừng để ý đến tôi... Tôi ngày hôm nay chính là muốn ở đây sám hối... Cậu... Oa...” Tôi đem nước mắt chà chà trên áo hần.

“Cậu đừng khóc , cậu nếu như không khóc tôi sẽ hát cho cậu nghe!” Lý Tam Hỉ lau mặt cho tôi.

“Thật sự? Hát cái gì a? Cậu có biết ca hát không?” Tôi lập tức dừng khóc, đứng lên chờ hần hát.

“Cậu đã quên tôi đã hát cho cậu bài tình ca đệ nhất hả?”

“Cậu còn có mặt mũi nói, hát dân ca lừa gạt tôi!” Tôi làm bộ xem thường.

“Tôi lúc đó không biết dân ca cùng tình ca khác nhau, tôi chỉ biết nghe đến nhạc sẽ nghĩ ngay đến cậu, nghĩ đến gương mặt khi cười rộ lên của cậu.” Lý Tam Hỉ một mặt hạnh phúc.

” gương mặt lúc đó tầm thường vậy sao?” Tôi than thở một tiếng.

“Không phải tầm thường, là xán lạn...” Lý Tam Hỉ cực kỳ nghiêm túc nói, tôi cuối cùng vẫn gật đầu, cùng hần cùng đi đến trung tâm bãi tập, ngồi trên bãi cỏ chờ hần hát.

“Hoa loa kèn màu đỏ nở hoa nha —— hồng hồng kiểu diễm, ** dẫn dắt chúng tôi tranh đấu giành thiên hạ...”

Lý Tam Hỉ nhỏ giọng ngâm nga , một bên hát một bên nhìn tôi, mặt tôi bắt đầu đỏ lên, càng nghe càng nóng..... Hai chúng tôi ngồi ở trên sân cỏ không có một bóng người, mặc cho những tia nắng còn sót lại của

mặt trời chiếu sáng xung quanh. Tôi nhìn hắn, hắn nhìn tôi rồi cùng nở nụ cười. thời khắc kia trong đôi mắt chỉ còn dư lại khuôn mặt đỏ au đang tươi cười của đối phương.

===CHÍNH TRUYỆN HOÀN===

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mua-hoa-loa-ken-no-ruc-ro>